

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ölüm Orucu Direnişi 289. Gününde!

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/20 ● 04 Ağustos 2001 ● 5 DM

Onlar emperyalizmin görevlileri...
emperyalizmin ve iflbirlikçi burjuvazinin
ç>kar ve ihtiyaçlar> do&rutusunda ÷lkemizi
ve halk>m>z> y>k>ma sür÷klüyorlar...
insan>m>z> çöpe, çöplü&ü muhtaç
hale getiriyorlar...

**Kahrolsun emperyalizm
ve yerli işbirlikçileri!**

İÇİNDEKİLER

Sosyal yıkım ve “sosyal patlama”	3
İMF patronunun tantanalı ziyareti.	4
Tahliye oyunu da direnişimizi	
kıramayacak.	5
İşkenceci devlet savunmada.	6
Mezarda emeklilik saldırısı.	7
TMMOB’un 28 Temmuz mitingi.	8
Aymasan ve Sümerbank işçileri omuz	
omuza.	9
Sümerbank işçilerinin yürüyüş	
eylemi.	10
Ortak taleplerimiz etfarında birleşerek	
mücadele etmeliyiz!	11
Saldırılara karşı mücadeleyi Hacıbektaş’ta	
yükseltelim!	12
“Yüce Türk adaleti” derin devletin	
emrinde!.	13
Ordu ve yolsuzluk	
(Orta sayfa)	14-15
Devrimci-demokrat kamuoyuna zorunlu	
2 Ağustos’tan günümüze.	16-17
Emekçi gençlik kendi bayrağı altında	
toplanmalıdır!.	18
İşçi sağlığı ve tekstil işkolu	19
Sosyalizm, Cenova ve burjuva	
demokrasisinin sınırları	20
Biz yolumuza devam edeceğiz!	21
‘96 Büyük Zindan Direnişi’nin 5.	
yıldönümü.	22-23
Zafer ölümüne direnenlerin olacak	24
Ölüm Orucu şehidi Hatice Yürkeli yoldaşın	
direniş günlüğünden.	25
İşkence, işkenceciler ve düzen “adalet”i	
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/20 ● 04 Ağustos 2001

Fiyatı:5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.**Yönetim Adresi:**

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık

Genel Dağıtım:

İSTANBUL

BİRYAY

Tel: 0 (212) 880 40 75

Kızıl Bayrak'tan

Yasanmakta olan krizle birlikte İMF denetimleri de alışılmış biçimleri aştı. Fischer’in ziyaretiyle, İMF memurları icra ve haciz görevine ek olarak dopingciliğe de başlamış oldular.

Gerek İMF’nin gerekse de içerdeki uşaklarının yıkım programlarını savunma ve sürdürme konusundaki bu canhırsay gayretlerinin, dünyadaki (özellikle de Arjantin’deki) gelişmelerle de yakından ilişkisi var. Arjantin işçi ve emekçilerinin İMF yıkım programlarına itiraz eylemleri giderek denetimden çıkmakta. Türkiye’deki egemenlerin de benzer gelişmeleri yaşamaktan duydukları korku "sosyal patlama" gündemiyle MGK’nin son iki toplantısından yansıması bulunuyor.

Düzenin korkularının eninde sonunda gerçekliğe dönüşeceği kuşkusuzdur. Ancak bir o kadar kuşkusuz olan bir şey varsa, bunun kendiliğinden gerçekleşmeyeceğidir. Kendiliğinden bir patlama, patlamaya yol açan sorunların çözümünden ziyade, çözümü uzaklaştırıcı bir kaosa yol açacağından, düzen açısından korkutucu bir özellik taşımamaktadır. Demek ki, kitlelerin biriken tepkisinin alternatif bir politika etrafında örgütlenmesi, sonuc alıcı bir mücadele kanalıyla birleştirilmesi zorunludur.

Düzen, kendiliğinden bir patlamaya çoktan hazır ve dizginsiz bir şiddetle ezmekten kaçınmayacağını her vesileyle kanıtlamaktadır. Kitle eylemlerine, devrimci tutsaklara ve Ölüm Orucu direnişçilerine yönelik devlet terörü, biraz da patlama noktasındaki kitlelere mesaj niteliğindedir. Emperyalist efendilerinin de tam desteği ile Türkiye’nin egemenleri ve faşist iktidarı için kendiliğinden bir patlamayı dizginsiz bir şiddetle bastırmada büyük bir zorlukla karşılaşmayacağı açıktır.

Düzeni asil zorlayacak olan, kitlelerde biriken öfke ve kinin devrimci bir örgüte kanallanmasıdır. Ki tüm çabalarını böyle bir olasılığı tümüyle ortadan kaldırmaya hasretmiş bulunuyorlar.

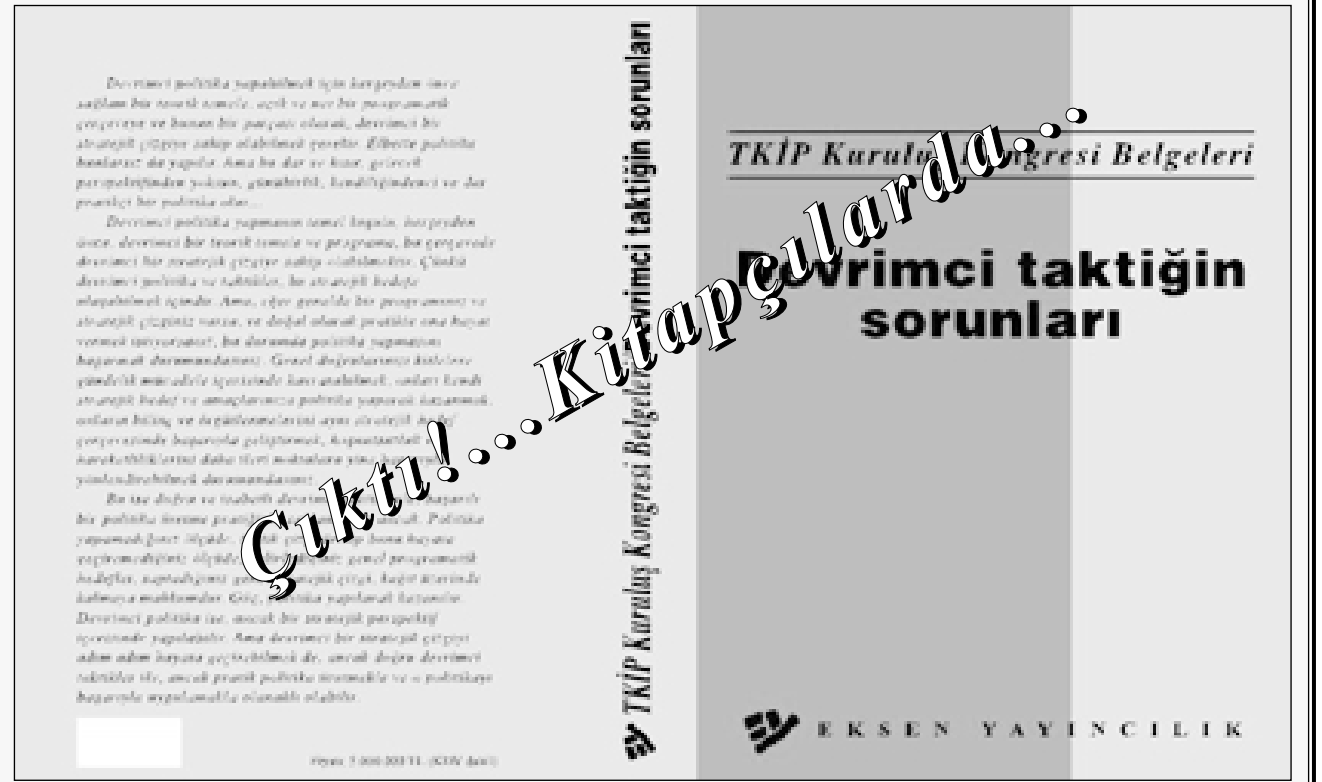
Çabalarının bir boyutunda kitlelerin önüne düzen içi yeni alternatifler çıkarabilmek yer alırken, diğer boyutunda devrimci alternatifleri ortadan kaldırma plan

ve uygulamaları bulunuyor. Bu cephede devrimci tutsaklar şahsında devrimcilere karşı görülmemiş katılık ve vicdansızlıkta bir saldırganlıkla, düzen solunun terbiye edilerek tümüyle entegrasyonu bir arada yürütülüyor.

Sınıf devrimcileri düzen cephesinden yürütülen bu kapsamlı saldırıların birbiriyle bağlantısını görmek, göstermek ve karşı saldırı için güçlerini (kadrolarını ve sınıf güçlerini) hızla hazırlamak durumundadırlar. Devrim açısından, işçi sınıfı ve emekçiler açısından tek çözüm buradadır.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

Sosyal yıkım ve “sosyal patlama”

G-8 Zirvesinde Türkiye ve Arjantin

Emperyalizmin G-8 Zirvesi’nde Türkiye ve Arjantin kapitalist dünya ekonomisinin bugün için durumu en kötü iki ülkesi ilan edilmişlerdi. Zirve sonuç bildirisinde, durumu zirvede özel olarak ele alınan bu iki ülkenin “desteklenmeye devam edileceği” emperyalist şefflerce vurgulanmıştı. “Devam edecek” desteğin ne anlama geldiği baştan belli olmakla birlikte zirveyi izleyen günlerin gelişmeleri bunu artık daha somut olarak da göstermektedir.

Uygulanan İMF programlarının peşpeşe iflasında durumu şu an için Türkiye’den de beter olan Arjantin’de şu günlerde uygulamaya konulan yeni sosyal yıkım programı, emekçi halk kitlelerinin büyük öfke ve tepkisiyle karşılandı. Haber ajansları Arjantin’de emekçilerin sokağa döküldüğünü, polisle büyük ve yaygın çatışmalar yaşandığını bildiriyorlar. Son aylarda MGK gündemleri üzerinden “sosyal patlama tehlikesi” tartışmalarıyla fazlasıyla içli dışlı olan Türk basınının bazı organları, Arjantin emekçilerinin sokağa taşan öfkesini “Arjantin’in sosyal patlaması gerçekleşti” yorumuyla verdi.

Haber ajansları, ABD Hazine Müsteşarı’nın ağırlaşan durumu bizzat yerinde görmek ve incelemek üzere Buenos Aires’e gittiğini de bildiriyorlar.

Emperyalizmin adamları durumu yerinde denetliyor

G-8 Zirvesi bildirisinde durumu Arjantin ile aynı çerçevede tanımlanan Türkiye’ye de bu ara benzer ziyaretler var. Emperyalizmin temsilcileri durumu yerinde görmek, uygulanan köleleştirme ve yıkım programının tavizsizce uygulanmasını güvenceye almak üzere peşpeşe Türkiye’ye geliyorlar. Son bir haftanın gündeminde özel bir yer tutan İMF Başkan Yardımcısı Stanley Fischer’den önce eski Amerikan büyükelçisi gelmiş, başta başbakan olmak üzere yetkililer ile görüşmelerde bulunmuştu.

Bir eski Amerikan büyükelçisi ancak özel misyonlara sahip ise bir ülkenin başbakanı ve üst düzey yöneticileri ile görüşebilir. ABD’nin eski Ankara görevlisinin de böyle bir özel misyonla Türkiye’ye geldiğine kuşku yok. Yapılan görüşmelerde nelerin ele alındığı, emperyalist efendilere tümüyle teslim olmuş durumdaki hükümete hangi yeni siyasal ve askeri koşulların dayatıldığını doğal olarak şu an için bilmiyoruz. Fakat 30 yılı yaklaşan bir süredir “Kıbrıs fatihi”

olmanın siyasal rantına dayanmaya çalışan ve Kıbrıs’taki işgal konusunda en katı ve uzlaşmaz politikaların temsilcisi olarak tanınan başbakan, son zamanlarda bu konuda kuyruğunu fazlasıyla kıstığına ve yeniden görüşme masasına oturmak üzere kukla Denктаş yönetimine baskı yaptığına göre, emperyalizmin temsilcileriyle bu tür görüşmelerde nelerin ele alındığını tahmin etmek güç değildir.

Bataktaki ekonomi ve borç köleliği üzerinden Türkiye’yi yönetenleri kendi avuçlarına almış bulunan emperyalist efendiler, elbetteki bu fırsatı Türkiye’ye her türlü koşulu dayatmak için en iyi biçimde değerlendirmektedirler, buna kuşku yok.

Köleleştirme ve sosyal yıkım programından taviz yok

İşin ekonomik cephesine gelince. Bu cephede işlerin nasıl gittiğini yerinde görmek işini, Arjantin’den farklı olarak, Türkiye’de hala İMF bürokratları yapıyor. İMF Başkan Yardımcısı Stanley Fischer’in son Türkiye ziyareti de bu kapsamsdaydı, bu işlevi gördü.

Ziyaret öncesinde Türkiye’yi soluksuz bırakacak katılıktaki ekonomik programda bazı küçük rötuşların yapılabileceği beklentisi, ziyaretle birlikte tümüyle boşa çıktı. İMF’den anlayış bekleyenler ve bunu ziyareti önceleyen günlerde döne döne dışa vuranlar, ziyaretle birlikte kuyrukları kısıp duruma uysalca razı oldular. Görüntüyü kurtarmak için de yapılan “yararlı görüşmeler”de ikna olduklarını söylemek durumunda kaldılar.

Emperyalizmin çıkar ve ihtiyaçları doğrultusunda bağımlı ülkelerin ekonomilerine yön verenler, dayattıkları programlarda en ufak bir oynamayı kabul etmeyecek bir katılık ve kararlılıkla hareket ediyorlar. Türkiye’nin kapitalist ekonomisinin iflası, bu konuda Türkiye’yi yönetenlere en küçük bir inisiyatif alanı bırakmamış durumda. Mevcut programın belli uygulamaları burjuvazinin tekелci kesimleri içinde bile şikayetlere yol açabildiği halde, sonuç değişmemiş, İMF’den beklenen anlayış bulunamamıştır. İMF şefinin Türkiye ziyaretinin anlamı ve işlevi, programın “tavizsiz” olarak uygulanmasını bir kez daha vurgulamak ve Türkiye’yi yönetenler şahsında güvenceye almak olmuştur.

“Borç çevrimi” programı

İşin dikkate değer yanı, gelinen yerde artık kimsenin bu programdan bir

şey beklediğini söyleyebilecek gücü kendinde bulamamasıdır. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler düne kadar hiç değilse “enflasyonun indirilmesi” yalanıyla bu programın ağır yüküne katlanmaya çağırılıyorlardı. Bugün artık bu aldatmaca da tümüyle çökmüş bulunuyor. Günöbirlik yapılan zamlar böyle bir iddiayı telafuz etme olanağını bile ortadan kaldırmış bulunmaktadır. Mevcut programın biricik gerçek işlevi, iç ve dış borç ödemelerini güvenceye almaktır. Bu ise, halk kitlelerinin aşırı yoksullaştırılması, emekçilerin daha geniş kesimlerinin açlığa ve işsizliğe mahkum edilmesi pahasına olabilmektedir. Yanısıra bu, devletin birikmiş zenginliklerinin yerli ve yabancı tekellerin yağmasına açılmasını gerektirmektedir. Halihazırda yapılan da budur, bunlar olmaktadır.

Elindeki kârlı kuruluşları dayatılan programlar gereğince haraç mezat emperyalist tekellere ve yerli işbirlikçilerine satmayı sürdüren devlet, şimdi elindeki büyük arsa ve arazi varlığını da satışa çıkarıyor. Halihazırda tüm vergi gelirleri zaten borç faizi ödemelerine gidiyor. Fakat bu gidişle bu işlem doğrudan yapılabilir hale gelecek. Yani devlet Osmanlı Düyun-u Umumiyesi’nde olduğu gibi vergi gelirlerini de satışa çıkaracak, işin aslında bu vergileri toplama hakkına boğazına kadar borçlu bulunduğu emperyalist alacaklılarına devretmek zorunda kalacaktır. Gidişin buraya doğru olduğunu bir kısım düzen kâlemleri bile artık açıkça söylemekten kendilerini alamıyorlar.

Düzen bekçilerinin gerçekçiliği

Bu utanç ve iflas tablosu, son aylarda düzen bekçilerinin giderek daha yoğun bir biçimde neden “sosyal patlama tehlikesi”ne kafayı taktıklarını da kendiliğinden açıklamaktadır. MGK döne döne bu gündemi görüşüyor. Sosyal sorunlara sosyal çözümler üretme güç, imkan ve yeteneklerini yitirmiş bir düzenin, sözkonusu tehlikeye karşı çözümü baskı, terör ve bastırma yöntem ve önlemleri çerçevesinde aramak dışında bir seçeneği zaten yoktur. Doğrusu işlerin gerçek yürütücüleri, düzen bekçileri, bu konuda fazlasıyla gerçekçidirler. Yıllardır bu doğrultuda hazırlanıyorlardı, şimdilerde ise muhtemel halk hareketlerine karşı buna daha somut bir biçim verme çabası içindedirler.

Ülkenin başbakanı bu konuda kendisine yöneltilen soruları, “Türk halkının uysallığı”na vurgu yaparak, sürmekte olan ağır yıkımlara rağmen bu tutumun süreceğine olan inancını dile

getirerek, yanıtlamaktadır. Bu açlığa, işsizliğe, hastalığa, giderek daha çok çöplükten beslenmeye mahkum edilmiş halk kitleleriyle alay etmek kadar, bir propaganda, uysalca boyun eğmeye bir telkindir de aynı zamanda. Düzenin başka bazı temsilcileri, halkın sokağa çıkmayacak kadar sağduyulu olduğunu, zira bundan en zararlı çıkacak olanın kendisi olacağını deneyimleriyle bildiğini söylemektedirler. Bu ise, bir propaganda olduğu kadar bir tehdittir de. Bu tehditi savuranlar, işçi sınıfı ve emekçilerin yaygın hak mücadelelerinin ordu ve polis barikatıyla karşılaşacağını, sıkıyönetim ve giderek açık ya da örtülü askeri rejimlere yol açacağını ima etmektedirler.

Devrimin güçleri de hazırlanmalıdır

Fakat sosyal sorunların ağırlaştığı, sosyal çelişkilerin keskinleştiği bir toplumsal zeminde, bu türden telkinler ve tehditler sonucu değiştirmek bir yana etkilemez bile. Sosyal sorunları ağırlaştıranların sosyal hareketliliklere ve çatışmalara kendi cephelerinden hazırlanmaktan başka yapabilecekleri bir şey yoktur. Yineliyoruz, düzen bekçileri bu konuda son derece gerçekçidir ve kendi cephelerinden yaptıkları da budur zaten.

‘60’lı ve ‘70’lı yılların devrimci yükselişleri, Türkiye çapında milyonlarca insanı yıllar boyu içine çeken sosyal hareketlilikler, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin İMF memuru başbakanın temenni ve telkin ettiği kadar “uysal” olmadığını yeterli açıklıkla göstermiştir. Unutmayalım; Türkiye’nin son 40 yılında iki devrimci yükseliş, iki faşist askeri darbe ve Kürt halkının büyük tarihsel uyanışı var. Bu tarihi olgular, bu ülkenin emekçilerinin ve ezilenlerinin hiç de iddia edildiği gibi “uysal”, ağır sosyal saldırı ve yıkımları bile sabır ve tevekkülle karşılayıp sineye çekecek yapıda olmadığını yeterli açıklıkta göstermektedir. Düzen bekçilerine kendi cephelerinden gerçekçiliği aşıl原因 ve onları son 20 yıldır kesintisiz bir hazırlık içinde tutan da budur zaten.

Geçmiş dönemlerin en büyük zaafiyeti, devrimin örgütlü öncü güçlerinin kendi cephelerinden gerekli hazırlığa ve donanıma sahip olmamalarıydı. Bundan gerekli dersleri de çıkararak kendi cephesinden yarının sert sosyal çatışmalarına hazırlanmak bugünün devrim güçlerinin önünde en yakıcı güncel görev olarak durmaktadır.

SY Kızıl Bayrak

İMF patronunun tantanalı ziyareti...

Bozacının şahidi şıracı

Görev süresinin dolmasına kısa bir zaman kalmışken geçtiğimiz hafta Türkiye'ye gelen İMF ikinci başkanı Fischer bol keseden moral dağıttı. Ama nedense bu “piyasaları rahatlatma”ya yetmedi. Üstelik sermaye medyasının gayretkeş çabalarına rağmen bu böyle oldu.

Fischer'in gelişi, temasları ve gidişi süresince, bütün bir hafta boyunca, medya ve hükümet, onun ağzından iyimserlik saçmaya çalıştı. Program çok iyi gidiyormuş, hükümet çok iyi çalışıyormuş vb., vb... Gidişat konusunda kamuoyunu ikna etmek şöyle dursun, yatıştırmayı bile başaramayan bozacı hükümet, şıracı Fischer'in şahitliğinden medet umdu yani. Hatta bu şahitliğin biraz daha inandırıcı olabilmesi için TÜSİAD oligarklarına bile başvuruldu. Fischer güya dalgalı kura karşı çıkan TÜSİAD'ı ikna etti. Yani patronların programa desteği bir kez daha alınmış oldu. Ne var ki bunlar ne döviz kurunu etkilemeye yetti, ne de borsayı... Spekülatif para piyasalarında durum Fischer gelmeden önce nasılsa gittikten sonra da aynı kalmayı sürdürdü.

Bunca tantanaya rağmen düzen cephesinde yaprak kımıldatmaya dahi yetmeyen bu gezinin işçi ve emekçiler üzerindeki etkisine gelince. Yürürlükteki yıkım programı konusunda adeta ağızlarını açmamaya yemin etmişçesine ölü sessizliğini sürdürmekte kararlı görünen işçi ve memur sendikalarından yine ses seda çıkmadı. Hatta, bu sözde işçi-emekçi örgütleri, Fischer'in temaslarını sürdürdüğü aynı süreçte gerçekleştirilen TMMOB mitingine destek vermekten bile özenle geri durdular. Miting, TMMOB'un tüm çağrılarına rağmen, 3 bin dolayında bir mimar- mühendisin katılımıyla sınırlı kaldı. Oysa ciddi bir yüklenme ile bu miting, İMF'ye ve yıkım programlarına işçi-emekçi cephesinden verilmiş anlamlı bir yanıt olabilirdi. Nitekim, Türkiye ile aynı süreçte ve aynı İMF programları sayesinde yıkımın eşliğine getirilmiş olan Arjantin'de işçi ve emekçiler, yıkıma karşı direnişlerini sokaklara taşımayı sürdürmektedir. İşte tam da bu nedenle, bizdeki sözde işçi-emekçi sendikalarının satılık yöneticileri suskunluk tercihinde böyle ısrarcıdılar. Düzenin onlara yüklediği misyon kitlelerin denetimidir ve onlar bugüne dek bu görevi aksatmadan yerine getirmiş bulunuyorlar.

Ancak, kimsenin kuşkuğu olmasın ki, nasıl Fischer'in dopingi düzenin kan kaybını durdurmaya yetmedi ise, sendikal ihanet de işçi sınıfı ve emekçileri sonsuza dek denetlemeye muktedir olamayacaktır. Bir “sosyal patlama” riskinin ardı ardına iki MGK toplantısına konu edilmiş olması bile bunu göstermeye yeterlidir.

Yıkım programlarının olanca ağırlığıyla ezilen Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, sendikal ihanetin bugünkü boyutlarına rağmen, durumun farkında olduklarını defalarca kanıtlamış bulunuyorlar. İMF politikalarına ve bu politikaların uygulayıcısı siyasal iktidarlara karşı öfke ve tepkinin alttan

alta biriktiği de yeterince açık. Ancak düzenin Fischer'in gezisinden beklediği, işçi ve emekçilerin ikna edilmesi, işler iyiye gidiyor yutturmacasıyla öfkenin yatıştırılması değil kuşkusuz. Beklenti daha ziyade düzenin kendi iç sorunlarına yöneliktir. İMF'nin kendi programını desteklemekten vazgeçtiği görüntüsünü örtme, para piyasalarını birazcık olsa yatıştırma umududur sözkonusu olan. Kaldı ki, görüldüğü gibi bu bile başarılabilmiş değildir.

Bir başarıdan söz edilebilecekse eğer, o da, düzen temsilcilerinin uşaklıkta kaydettiği mesafenin bu temas vesilesi ile bir kez daha sergilenmiş olmasıdır. Medyasından hükümet yetkililerine, sözde bilim adamlarından sözde aydınlara kadar tüm uşaklar Fischer'e yağ çekme yarışına girdi. İMF gibi bir soygun şebekesinin bu basit icra memurunun nasıl da büyük bir ekonomi bilgini olduğundan Derviş'le kadim dostluğuna, oradan Türkiye sevgisine kadar uydurulmadık yalan bırakılmadı. Türkiye gezisinde Clinton'a gösterilen aynı düşkün dalkavuklukla

Fischer göklere çıkarıldı. Böylece Türk egemen sınıfının sözcüleri ve temsilcileri çamurda yüzmeye yarışında diğer sömürgelere nasıl da fark atabileceklerini efendilerine bir kez daha göstermiş oldular.

Artık bu şarlatanlığın ardından İMF'ye sunulan yeni “niyet mektubu”nun içeriği ve dili konusunda yorum yapmakta bir güçlük olmasa gerek.

“Sosyal patlama” bir kez daha MGK gündeminde...

Generaller aba altından sopa gösteriyorlar!

Devlet terörü eşliğinde uygulanmaya devam eden İMF-TÜSİAD programının emekçi yığınlarına ağır bir yıkım getirdiğini reddedebilecek kimse kalmamıştır. Bu yıkımın daha da ağırlaşacağı programın gidişatından bellidir.

Emekçiler yoksullaştıkça toplumsal patlamadan sık sık sözedenler oluyor. Ve bu çevreler, hükümeti, rejimi tehlikeye sokacak uygulamalardan kaçınması için uyarıyorlar. Son iki ayda bu sorun, devletin tepesi MGK'nın gündemine de girdi. Burjuva basın yayın organları içinde bulunan MGK sözcüleri; "MGK, toplumsal patlama ihtimalini masaya yatırıyor" türünden başlıklarla gündeme taşıdılar. Aynı günlerde Ecevit, böyle bir patlama beklemediğini, “Türk halkının sağduyu ve sabrına” güvenerek açıklıyordu.

Ödenen ağır faturaya rağmen emekçiler herhangi bir patlama sinyali vermedikleri halde, düzenin değişik düzeydeki temsilcileri bu konuda açıklama üstüne açıklama ve yorum yapmaktadırlar. Bu sorunun tartışılması, hoyratça sömürülen milyonlarca işçi ve emekçinin içinde bulunduğu yoksulluğa gözlerini kapayanların, ya “sabırlı ve sağduyulu” oldukları türünden ya da tehdit içeren alaycı demeçlerine konu oldular.

Bir taraf, siz çok uysalsınız, aç ve açıkta kalsanız da uslu otursunuz demek küstahlığında bulundu. Diğer taraf ise, İMF programı eksiksiz uygulanacak, bunun sonucu siz işsiz kalacaksınız, yoksulluk ve sefilliğe mahkum olacaksınız; buna rağmen sesinizi çıkarırsanız, yetki ve silahla donatılmış ordu ve polisimiz “düzeni sağlamak” için hazır bekliyor tehditi savurdu. Son MGK toplantısından sonra ise, şimdiden birçok ilde ek güvenlik önlemleri almış bulunuyoruz denilerek, bu tehditler daha somut ifade edildi, aba altından sopa gösterildi.

Sermaye düzenine hizmet etmek için kolları sıvayan diğer bir kesim ise, psikolog ve psikiyatristlerdir. Uzmanlık alanlarını ve hekimlik etiğini ayaklar altına alan bir kısım ruh sağlığı uzmanı, basına verdikleri demeçlerle emekçi kitlelere, başkaldırmadan, krizin sonuçlarına nasıl katlanacaklarını anlatma onursuzluğunu yaşadılar.

Düzenin asıl sahibi asalak burjuvazinin sözcüleri,

demokratik rejime sahip çıkmak adına işçi sınıfı ve emekçileri herşeye katlanmaları gerektiği konusunda uyarıyorlar. Olur da İMF programında bir aksama olursa “demokrasimiz tehlikeye düşer”miş. Yığınların sırtına yapışan bu keneler, saldırıların devamını demokrasinin güvencesi sayıyorlar. Bu yağma düzeninin onlar için demokrasi olduğu doğrudur. Zira emekçilerin ürettikleri değerlere el koymalarının önünde bir engel yoktur. Engel olabilecek tek güç olan kitle hareketi ise, “demokrasimiz için” ciddi bir risk taşımaktadır. Bundan dolayıdır ki, emekçi kitleler herhangi bir hareketten ısrarla kaçınmalıymış!

Peşpeşe gelen bu açıklamalar, suni bir ikilem yaratıp emekçileri alternatifsiz oldukları konusunda yanıltmayı amaçlamaktadır. Sistem bütün kurumlarını harekete geçirerek, emperyalist tekeller ve yerli işbirlikçilerinin tüm dayatmalarını ne pahasına olursa olsun yaşama geçireceği konusundaki kararlılığını gösteriyor.

Bu açıklamalara, suni ikilem dayatmalarına, tüm ikiyüzlülüklerine rağmen ortada şaşırma için bir neden yoktur. Burjuvazinin sınıf çıkarları bunu gerektiriyor. Ve sermaye düzeninin bataklığından beslenen bütün kesimlerin aynı koroya katılması doğaldır. Zira sinekler, bataklığın kurutulmasını hiçbir zaman istemezler.

Sınıf bilinci ve örgütlülük düzeyi yetersiz olan işçi sınıfı ve emekçiler, saldırıları gerektiği düzeyde direnişle karşılayamıyorlar. Kararlı çıkışlar da şimdilik zorbalıkla sindirilebiliyor. Bu koşullarda sermayenin saldırıları devam etmektedir. Herşeye rağmen düzen bekçilerini kaygılandıran da bu tablodur.

Düzen bekçileri olası bir patlamanın önünü kesmek için hazırlıklarını yapadursunlar. İşçi ve emekçiler olarak bizim de, onların bu korkularını gerçeğe dönüştürecek bir hazırlığa girişmekten başka alternatifimiz yoktur. Ancak patlamamız onların beklediği gibi dağınık, başıboş değil, örgütlü ve onları tarihin çöplüğüne atacak tarzda olmalıdır. Eğer onların bize saldırırken gösterdikleri kararlılığın yarısını biz gösterebilirsek, dünyayı başlarına yıkmak işten bile olmayacaktır.

Tahliye oyunu da direnişimizi kıramayacak...

Taleplerimiz karşılanana kadar direnişimiz devam edecektir!...

Haklı, meşru, demokratik taleplerle 20 Ekim ve akabinde 9 Aralık tarihinde değişik davalardan tutuklu ve hükümlüler olarak başlatmış olduğumuz Ölüm Orucu Direnişimiz mevsimleri geride bırakarak büyük bir kararlılıkla sürmektedir. Direnişimiz karşısında acz içinde bulunan İMF hükümeti ve onun Adalet Bakanı; haklı, meşru, demokratik taleplerimize cevap vermek yerine direnişimize saldırmaya devam ediyor.

19 Aralık'tan bu yana 60'a yakın şehit veren, 100'e yakın arkadaşımızın sakat kaldığı Ölüm Orucu direnişimiz yeni Ölüm Orucu ekiplerinin katılımıyla sürmesine karşın kılını kıpırdatmayan hükümet ve onun Adalet Bakanı tecrit ve izolasyon koşullarını daha da ağırlaştırarak yasallaştırmıştır. Hükümet 19 Aralık katliamıyla, tehdit ve şantajlarla sansürle, Ölüm Orucu direnişçilerine yapılan zorla müdahalelerle, ağır tecrit ve izolasyonlarla, yalan ve karalamalarla direnişimizin kendiliğinden biteceği üzerine yaptığı hesapları, Ölüm Orucu Direnişimizin kararlılıkla sürmesi sonucu tutmayınca yeni yalan ve karalamalarla, uygulamalarla direnişimizi boğmaya çalışmaktadır. Oysa devrimci tutsaklar üç mevsimdir Ölüm Orucu Direnişi'ni kararlılıkla sürdürerek tek bir tutsak dahi kalsa; haklı, meşru, demokratik taleplerden vazgeçmeyeceğini tüm halka göstermiştir. Bunu çok iyi bilen hükümet ve onun Adalet Bakanı; bu gerçeği kabul etmek ve taleplerimize cevap vermek yerine direnişimizi "sessizce", "kimseler duymadan", "kimseleri etkilemeden" kendiliğinden bitirmek politikalarını devreye sokmaktadır.

Bunun en son örneği olarak da, "cezaların ertelenmesi" uygulamasıyla bilinçli olarak sakatladığı direnişçilerimizin yanısıra Ölüm Orucu'nu sürdüren direnişçilerimizi "salıvermektedir". Hesap açıktır. Tutsakların direnişini kırmak, haklı, meşru, demokratik taleplerimizi karşılamadan direnişimizin kendiliğinden bitmesini sağlamak... Bu boşunadır. Salıverilen bazı davalardaki direnişçilerimiz Ölüm Orucu Direnişi'ni dışarıda sürdürerek hükümetin bu politikasının gerçek yüzünü açığa çıkarmaktadır. Ölüm Orucu Direnişimizi bu politikayla bitiremeyeceklerdir. İçeride ve dışarıda, taleplerimiz kabul edilene kadar, direnişimiz sürecektir. Tecrit ve izolasyon koşullarında tek bir tutsak kalsa dahi çeşitli mücadele biçimleriyle boyun eğmeyeceğiz. Ölüm Orucu Direnişimiz de taleplerimiz kabul edilene kadar sürecektir.

Hükümetin 19 Aralık katliamı/vahşeti tüm yalan/karalama bombardımanına karşın bugün açığa çıkmıştır. Hükümetin ve onun Adalet Bakanı'nın katliamcı yüzü gizlenemeyecek, örtülemeyecek bir biçimde belgelenmiştir. Halkımız bugün daha açık bir biçimde devletin, 19 Aralık'ta devrimci tutsakları kurşunlarla, bombalarla, yangın bombalarıyla nasıl katlettiğini, nasıl yaktığını bilmektedir. Halkımız F tiplerinin tecrit-izolasyon olduğunu, işkencehane olduğunu, kişiliksizleştirme, siyasi kimlikleri yoketme laboratuvarları olduğunu bilmektedir. Ve halkımız, devrimci tutsakların taleplerinin kabul edilene kadar Ölüm Orucu Direnişi'ni sürdüreceklerini, asla teslim olmayacaklarını da bilmektedir.

Yalanlarla, karalamalarla, sansürle, cezaları erteleme politikalarıyla, Ölüm Orucu direnişçilerimizin salıverilmesiyle F tiplerini, tecriti

meşrulaştıramazsınız, uygulayamazsınız. F tiplerini tecrit ve izolasyonu bugüne kadar ne devrimci tutsaklara ne de halkımıza kabul ettiremediniz. Bundan sonra da ettiremeyeceksiniz. Bunun en büyük kanıtı bizim üç mevsimdir süren Ölüm Orucu Direnişimizdir, yüze yakın sakat bıraktığımız yaşayan ölümüzdür... Katliamlarla, yalanlarla, karalamalarla, işkencelerle başaramadınız. Katliamdan- kırımdan, işkencelerden geçirilerek ağır tecrit- izolasyona tabi tutulduk. Yetmedi, hücrelerde de baskı, işkenceler sürdü (Hala sürmektedir). Ölüm Orucu direnişçilerine zorla müdahalelerde bulunarak onlarcası geri dönülmez bir sakatlığa mahkum edildi, ediliyor. Bunca katliam, zulüm, tecrit, izolasyon uygulayanlar aynı zamanda ince, sinsi taktiklere de başvurdular, başvurmaya devam ediyorlar. Bunları çeşitli açıklamalarla deşifre edip kamuoyunun bilgisine sunduk. Bütün bunlar direnişimizi çözüp bastırarak,

düşünce ve onurumuzu teslim almak içindi. Ne var ki başaramadılar, başaramayacaklar da.

Elbette onlar bu çabalardan geri durmayacaklar, durmuyorlar da. Bunun sinsi bir örneği de "cezaların ertelenmesi" olarak bir süredir sergilenen oyundur. Bu büyük bir aldatmacadır. Tutsakları ve aileleri, halklarımızı, ülke ve uluslararası kamuoyunu aldatmanın ve tabii ki kendilerince direnişi de çözmenin bir aracı olarak başvuru bir taktiktir. Bu ülke hapishanelerini, silahlarıyla, bombalarıyla saldırıp işkencelerle, tedavi etmeyip "sessiz imha"yla mezarlığa ve sakatlar yurduna çevirenlerin şimdi birden bire "tedavilerinin yapılması için şu kadar kişinin cezası ertelenmiştir." diyerek bazı tahliyeler yapmalarıyla "şefkatli devlet" imajı yaratmaya çalışmaları boş olmasa gerek.

1996 Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu'nda ve çeşitli hapishanelerde yaşanan katliam ve operasyonlarda sakatlanan ve yıllardır tedavileri yapılmayıp artık tutsaklık koşullarında bunun da mümkün olmadığı ve tedavi olabilmeleri için salıverilmeleri zorunlu olan arkadaşlarımızdan hiçbirisi için bu işlem yapılmamıştır. Bu gerçek ortadayken bu direnişte zorla müdahale edilip bilinçlice sakat bıraktıkları arkadaşlarımızdan kimileri ile birlikte direnişi sürdürenlerden durumu artık geriye dönülmez bir aşamaya gelmiş direnişçilerden de dahil edip salıverilmesi, koca bir aldatmacadan ve belli

yönleriyle direnişin gücünü zayıflatma çabasından başka bir şey değildir. Bunu iyi biliyoruz.

Başta tutsak yakınları olmak üzere, demokratik kamuoyu da, halkımız da bu aldatmacayı görmeli. Hitler faşizmine rahmet okutan bakanlığın bu aldatmacasına kanmamalıdır. Bu ve benzeri taktikler, sorunun özünü gözlerden uzak tutup F tiplerinin koşullarını ve sorunlarını unutturmak içindir. Direnişin eridiği, sürdüren kimsenin kalmadığı, F tipi tabutlukların hiç de kötü olmadığı imajı vermek, tecrit, izolasyon, baskı ve işkencenin giderek kanıksatılması içindir. Gerçeklerin görmezden gelinmesini sağlamak içindir.

Hiçbir güç, çaba, hile bunu başaramayacaktır.

Başaramayacaktır, çünkü ağır izolasyon- tecrit

koşulları her geçen gün katmerleşerek devam

etmektedir. Baskı, işkence sürmektedir. Ölüm

Orucu'nda da tutsaklara zorla müdahale yapılarak

sakatlar ordusu yaratma çabası hızından hiçbir şey kaybetmeksizin sürüyor.

Adalet Bakanı son olarak birer Nazi kampı olan F tiplerine olan ziyaretlerle yalan ve karalamalara devam etmiştir. Adalet Bakanı bu ziyaretlerinde tek bir devrimci tutsakla görüşmemiştir. Adli tutuklular kullanarak "ortak alanların" kullanıldığını, sorun yaşanmadığını medya aracılığıyla açıklamıştır. Yine açıklamalarında Ölüm Orucu Direnişi'ni sürdüren tutuklu ve hükümlülerle, aileleri üzerinde "örgüt baskısından" söz edilmiştir.

Hücreleri savunmak için sarıldığı en büyük yalan olan "örgüt baskısı" yalanı artık hiç kimseyi inandırmamaktadır. Ölüm Orucu Direnişimizle F tiplerinin tecrit ve izolasyon olduğunu çok açık şekilde gören halkımızı yalan ve karalamalarla kandırmak mümkün değildir. "Örgüt baskısı"ndan bahseden Adalet Bakanı, "ziyaretleri" sırasında yanında bulunan medya ile birlikte neden tek bir Ölüm Orucu direnişçisiyle görüşmemiştir? Buna cesaret edemezdi. Çünkü, hücreleri savunmak için sarıldığı en büyük yalanı olan "örgüt baskısı" yalanı ortaya çıkacaktı.

Adalet Bakanı'nı davet ediyoruz. İsteddiği zaman hücrelerine gidip zorla tedavi işkencesine başvurduğu Ölüm Orucu direnişçilerini, medya ile birlikte ziyaret etsin ve medyanın gözü önünde "örgüt baskısını" sorsun. Adalet Bakanı nasıl bir cevap alacağını bildiği için hücrelere medyayı sokmamıştır.

Eğer cesaretiniz varsa basınla birlikte bekliyoruz.

Çeşitli hapishanelerde tedaviye-bakıma muhtaç onlarca arkadaşımız yine ölüme terk edilmektedir. Ve bütün bunlara karşı Ölüm Orucu Direnişimiz, azalma şöyle dursun yeni ekiplerle büyüyerek devam ediyor. Bundan dolayıdır ki, başaramayacaklardır.

Taleplerimiz karşılanana kadar direnişimiz devam edecektir.

23 Temmuz 2001

DHKP-C, TKP(ML), TKİP, TKP/ML, TİKB, DH, TDP, MLKP, DY, MLSPB, PKK/DÇS

davalarından tutsaklar adına Ercan Kartal, Cemal Çakmak, Muharrem Kurşun, Hacı Demirkaya, Can Ali Türkmen, Ramazan Sadıkoğulları, M. Aytunç Altay, Yunus Aydemir, Nizamettin Doğan, Hasan Yüksel, Ziya Büyükkışık

Katliamcı bakan Türk ile Pişkinsüt polemiği...

İşkenceci devlet savunmada

Faşist koalisyonun zindan, işkence ve katliamlardan sorumlu bakanı H.Sami Türk'ün yeni hedefinde kendi partisinden bir milletvekili var; Sema Pişkinsüt... İkisi arasında günlerdir süregiden söz duellosu, geline aşamada, Türk'ün Pişkinsüt'e yönelik bir saldırısı olmaktan çıkmış, devlet adına işkencenin savunulmasına dönüşmüştür. İşkenceci devletin tüm icraatı işkenceyi kurumlaştırma/işkenceciyi koruma yönünde olmakla birlikte, bu, bugüne dek bir takım örtüler altında yürütülmeye çalışılıyordu. Şimdiki tartışma bu örtüleri sıyırmış oldu. Pişkinsüt sayesinde ve H.Sami Türk şahsında, devlet işkenceyi açıktan savunmak durumuna düştü.

Aslında Pişkinsüt'ün başına gelenlerin tek müsebbibi tartışma konusu işkence raporu da değil. Onun zaten hükmü verilmiş, infazı uygulanmıştı. Pişkinsüt'ün kendisi için de beklenmedik bir gelişme olan aynı komisyon görevine yeniden seçilememe bunun ifadesi olmuştu. Ancak sonraki gelişmeler onun bu cezadan gereken dersi almadığını gösterdi. Gerçi genelde adli mahkumlarla yapılmış görüşmelerin tutanaklarından oluşan bir raporu, kaldırıldığı rafın tozları arasında unutturmak o kadar da zor olmayacaktı. Ne var ki Pişkinsüt bununla da yetinmedi, tutup “hayata dönüş” katliamı hakkında da ağzını açtı. Tüm bunların üstüne tutup bir de DSP Kongresi'nde Ecevit'e rakip çıkması herhalde bardağı taşıran son damla oldu. Kimi uygulamalarından dolayı devleti eleştirmek neyse de (!), karı-koca Ecevitlere muhalefet gerçekten olacak iş değildi. Ne Ecevitler ve ne de DSP buna izin verebilirdi. Ancak infazın devlet eliyle gerçekleştirilebilmesi için “devlet aleyhine” işlenmiş bir suça ihtiyaç vardı. Bu ihtiyacı da ünlü işkence raporu karşıladı. Kokuşmuş düzenin yargısı derhal göreve çağrıldı, elbette tepesindeki katliamcı bakanı ile birlikte.

Kokuşmuş yargının savcısı fezleke hazırlarken, bakanı da gerekçeleri açıklamaya başladı. Sami Türk'e göre Pişkinsüt “terör örgütü mensupları” gibi konuşuyordu. Türk'ün o varla yok arası beyni, bir milletvekilinin nasıl olup da devleti eleştirebileceğini bir türlü algılayamıyordu anlaşılan. Tıpkı “devletin doktoru”nun Ölüm Orucu'nu desteklemesini algılayamaması, tutup “terör örgütleri”ni desteklemekten yargılamaya ve cezalandırmaya kalkması gibi...

Fakat ayrıntıyı oluşturan kimi “kişisel” düşmanlıklara bakıp işin özünü kaybetmemek de gerekir. Ecevit'in kindarlığı ile Sami Türk'ün ürkütücü soğukluğu/duygusuzluğu elbette biliniyor. Pişkinsüt olayında bunların da kısmen payı olabilir. Fakat asıl sorun bundan, kişisel olandan öteyedir. Bu ikilinin ortak özelliği, sermaye sınıfına ve düzenine sınırsız ve kusursuz hizmet etmesidir. Burada belirleyici olan da budur. İşkenceyi savunan da, Pişkinsüt'e yargısız infaz hazırlayan da onların şahsında devlettir.

Pişkinsüt'ün başkanı olduğu meclis komisyonu çalışması döneminde görüp de bir türlü inanmak istemediği gerçek, işkencenin temel bir devlet gerçeği/politikası olmasıdır. Türkiye'de işkence üç-beş “hasta” görevlinin önlenebilir münferit uygulaması değil, kuralı, eğitimi, aleti ile benimsenmiş ve yerleştirilmiş değişmez bir sorgu yöntemidir. Üstelik tüm cumhuriyet dönemi boyunca da bu böyle olmuştur. Bilinen tüm işkence davalarında burjuva yargının ısrarcı aklama tutumunun altında yatan da, tek tek yargıların kişisel tutumlarının ötesinde, devletin kendini ve bu yerleşik geleneğini savunma/koruma/sürdürme ihtiyacı ve tutumudur.

A. A.

Tayyipçi “yeni oluşum” parlatılıyor

Ayşe Aydın

Kapatılan Fazilet Partisi'nin yerine yenisi kuruldu ama, düzen bu yeni “Saadet”e henüz kuruluşunu tamamlamamış bulunan Tayyip'in “yeni” islam partisine gösterdiği ilginin onda birini bile göstermedi. Özellikle medyanın yeni oluşuma ayırdığı yer ve zaman dikkat çekici aşırılıktadır. Bir grup medya organı “karalama” yöntemiyle, diğer bir grubu ise parlatma yöntemiyle katılıyor kampanyaya. Fakat sonuçta her iki yöntem de aynı sonuca hizmet ediyor; siyasal islamın bu yeni oluşumunun propagandası ve tanıtımı.

Medyada "karşı" propagandayı üstlenenlere göre, "yenilikçiler" in aslında yeni olan hiçbir özelliği bulunmamaktadır. Söylemleri sahtedir, inandırıcılıktan uzaktır. Çünkü kaçak güreşi tercih etmekte, dinci siyaseti açıktan mahkum etmekten kaçınmaktadırlar. Bu grubun kalemşörlerinin Tayyip tayfasının “terbiye”yi sindirmişliğini göremeyecek düzeyde ahmak oldukları düşünülemeyeceğine göre, saldırılarının anlamını başka yerde aramak gerekiyor. Onlar temsil ettikleri düzenin şahinlerini taklit etmeye çalışıyorlar. Teslim almak onları tatmin etmiyor, tümüyle ezmek, düşkünleştirmek, siyasi bir meftaya dönüştürmek istiyorlar.

Ancak hesaplayamadıkları bir gerçek var. Bu tutumları düzenin bugünkü ihtiyaçlarına denk düşmüyor. Düzen açısından ihtiyaç dinci siyasetin yok edilmesi değil fakat tam denetime alınmasıdır. Yıllardır yürürlükte olan "tek parti/tek program" politikasında küçük de olsa bir pürüz kalmamasıdır. Gelenekçi çevrelerin bir bölümü yine siyasal islam tarafından denetlenmeye devam edilecektir. Şu farkla ki; yürüttüğü politika Ortadoğu'daki bazı islami örgütlerin kullandığı anti-emperyalist söylemlere açık olmasın. Kitlelerin emperyalist köleliğe ve sömürüye karşı tepkilerini körüklemesin. Tersine, etkisindeki kitleleri asıl bu konuda, emperyalizme tam teslimiyete boyun eğdirme konusunda denetleyebilsin.

Pek çok ordu şakşakçısı kalemin bugün Tayyip reklamcılığına soyunmasının nedeni, Tayyip ve ekibinin siyasal islama biçilen bu yeni rolü üstlenebilecekleri konusunda ilgili çevrelere verdikleri güveni görmüş olmaları, ya da bu reklam programında kendilerine “övgücü” rolünün biçilmiş olmasıdır ki, ikisi de sonuçta aynı kapiya çıkmaktadır.

Türkiye'de düzenin "dini siyasete alet etme" süreçleri üzerine komünist basında fazlasıyla değerlendirme yayımlandı. Özellikle siyasal islamın nasıl terbiye edilmeye çalışıldığı, bu aynı terbiye işleminin toplumun diğer bir kesimini laiklik/ilericilik adına nasıl düzene yedeklenmek istendiği defalarca işlendi. Bu açıdan Kızıl Bayrak okurları için bu cephede yaşanmakta olan bugünkü gelişmeler bir sürpriz oluşturmuyor.

Ancak, Tayyip ve takımının içerde ve dışarda doğrudan temaslar vasıtasıyla yürüttüğü icazet turlarının ortaya çıkardığı tabloyu bir kez daha sergilemekte yarar var. İçerde, "kayıtsız şartsız hakimiyet" sahibi ordunun tarikat liderleriyle görüşmeleri, dışarıda Tayyip'in ABD ve Avrupa'da gerçekleştirdiği temaslar vd., sonuçta düzene, yeterli olgunluğa ulaşıldığı izlenimini vermiş olmalı ki, ilgili hukuk hızla oluşturuldu. İçerde burjuva adaletin her zamanki çifte standardı işletilerek Tayyip üzerindeki siyaset yasağı kaldırıldı. Dışarıda yine aynı düzenin aynı çifte standardı ile Refah (ve Erbakan) üzerindeki yasak onaylandı. İslamci siyasetin terbiyeli takımının yolu elbirliği ile düzlendi.

Ardardına uyguladığı IMF-TÜSİAD programlarının ve krizlerin yıkıntısı altında ezilmesi kaçınılmaz görünen işbaşındaki koalisyon hükümetine fazlaca bir ömür biçmek mümkün olmadığına göre, “yeni oluşumlar”ın önünü açmak, düzen açısından kaçınılmaz hale gelmişti çünkü.

Görüldüğü gibi düzen varlığını (yani sömürü ve zulmünü) sürdürebilmek için her yolu, her imkanı değerlendirmektedir. Ancak yine görüleceği gibi bütün bu önlemler düzene uzun vadeli soluk aldırabilecek imkanlar sunmaktan uzaktır. Yıkım programları ve uygulayıcılarının uşaklıkta aldığı mesafe, işçi ve emekçi kitleleri bu düşkünlüğün temsilcisi konumundaki geleneksel partilerden ve tek tipleşen politikalarından her geçen gün biraz daha uzaklaştırmaktadır.

Bu kesimlerin sürmekte olan suskunluğunun yanıltıcılığına kapılmamak, düzene ve yeni çıkış arayışlarına karşı, gerçek alternatif oluşturacak bir sınıf politikası ile kitlelere ulaşma görevine her zamankinden fazla sarılmak gerekir.

Mezarda emeklilik saldırısı...

Açığa çıkan yalanlar

“Sosyal Güvenlik Reformu adına yapılan düzenlemeler, ilk yılda hedeflenenin aksine sonuç ortaya koymuştur. İşsizlik en düşük seviyeye ulaşmasına rağmen, sigortalı sayısında oluşan düşüş bunu doğrulamaktadır.”

Yukarıdaki satırlar Türk-İş’in bu hafta yayınladığı bir araştırmada yeralıyor. Sözü edilen ise, 1999 yılı Eylül ayında yangından mal kaçırıcısına meclisten geçirilen 4447 sayılı Sosyal Güvenlik Yasası. Yani mezarda emeklilik yasası.

Türk-İş araştırmasında deniliyor ki, mezarda emeklilik yasası sigortalı sayısını düşürmüş ve kaçak çalışmayı arttırmıştır. Ve araştırma bunu rakamlarla ortaya koyuyor: “Türkiye’de bu yasa uygulanmaya başlayalı beri sigortalı sayısı 6 milyon 181 binden 5 milyon 805 bine gerilemiştir.”

Bu araştırmayı alıp Türk-İş’in başındaki hain takımının suratına çarpmak gerekir. Zira bu eksikli araştırma bile “mezarda emeklilik” saldırısıyla ilgili birçok gerçeği gözler önüne sermektedir.

Bunlardan birincisi, sermaye sözcülerinin ve Türk-İş’in başındaki hainlerin ne kadar yalancı olduğudur. Bu yasa sermayenin sözcüleri tarafından o zamanlar büyük bir reform olarak sunuldu. Yalancılıkta sınır tanımayanlar yasayı işçi ve emekçilere kabul ettirmek için olmadık yalanlara sarıldılar. Güya yasa çıkınca sosyal güvenlik alanındaki karmaşa ortadan kalkacak, çalışanların çoğu sendikalı olacak, kayıt dışı çalışma sona erecek, sosyal güvenlik kurumlarının gelirleri artacağı için de sigortalılara daha kaliteli hizmet sunulacaktı.

Bugün araştırmalar yaptıran ve yasanın tersine sonuç verdiğini söyleme ikiyeüzlülüğünü gösteren Türk-İş’in başındaki hainler ise, o zamanlar sermayenin işini kolaylaştırmak, işçi ve emekçilerin mücadelesini yatıştırmak, eylemlerin içini boşaltmak için ne gerekiyorsa yapıyorlardı. Sınıfın mücadelesini örgütlemekle uğraşacaklarına, sonu gelmez yaş ve prim günü tartışmaları üzerinden uzlaşma arayışına girdiler. Hatta emeklilik yaşının yükseltilmesinin sosyal güvenlik reformunun bir ilk adımı olduğu, bunun ardından iş güvencesi yasasının geleceği yalanının propagandasını sermayenin sözcülerine bile bırakmadılar. İşçi sınıfından yana görünüp sermayenin dediklerinin olması için çalıştılar.

Türk-İş araştırması aynı zamanda şunu da ortaya koyuyor. Başta sınıf devrimcileri olmak üzere zamanında sınıfın gerçek çıkarlarından yana tavır koyanların, yasaya karşı çıkanların söyledikleri tümüyle doğruydı. Bu yasa bir reform değil, gerçekte sınıfın elindeki hakların gaspını amaçlayan saldırıların bir parçasıydı ve ancak birleşik, militan bir mücadele ile engellenebilirdi. Zaten işçi ve emekçilerin çoğu da bunun böyle olduğunu o zamandan biliyordu. O nedenle 1999 yılının ilk yarısında yaygın ve kitlesel eylemler yapılmış, “mezarda emeklilik” saldırısına karşı nispeten güçlü bir tepki ortaya çıkmaya başlamıştı. Fakat bunun sonu getirilemedi.

17 Ağustos depremi, kıpırdanmaya başlayan sınıf ve kitle hareketini bıçak gibi kesti. Bunun böyle olması normaldi. Çünkü göçük altında kalanlar işçilerdi, emekçilerdi. Tüm dikkat ve enerji yaraların sarılmasına verilmişti.

İhanetçi sendika bürokratları eylemlerin bu şekilde kesilmiş olmasından son derece memnundular. Çünkü deprem nedeniyle, işçi ve emekçiler arasında hızla yayılan genel grev gündemi bir anda rafa kalkmış, bu

da hainleri kara kara düşünmekten kurtarmıştı.

Eğer gerçekten sınıfın çıkarlarını savunuyor olsalar, depremin ilk etkileri ortadan kalktıktan sonra mücadeleyi kaldığı yerden örgütlemeye çalışırlar, depremden dolayı devlete karşı toplumda oluşan büyük tepkiyi de arkasına alan sınıf hareketi önemli bir ilerleme ve yaptırım gücü elde etmiş olurdu. Fakat sendikal ihanet çeteleri tam da kendilerinden bekleneni yaptılar, sermayenin çıkarları neyi gerektiriyorsa ona göre davrandılar. Hainler çetesinin desteğini de arkasına alan hükümet, Eylül ayında “mezarda emeklilik” yasasını meclisten geçirdi. Böylelikle sermaye sınıfa karşı yürüttüğü saldırı politikasında bir kolay başarı daha kazanmış oldu.

Aradan iki yıl geçti. O zamanlar işçi ve emekçileri “mezarda emeklilik” saldırısına karşı mücadeleye çağıran sınıf devrimcilerinin söyledikleri hala güncelliğini koruyor. Örneğin şu satırlar daha yasa çıkmadan basılıp dağıtılan bir bildiriden:

“Devlet-hükümet ve işveren elele verip işçiyi vahşi bir kaskaca alıyor. İşçiyi ‘nasıl olsa emekli olamayacağım, nasıl olsa kendi paramı bana yedirmeyecekler, nasıl olsa primlerimi

yağmalayacaklar, boşuna sigorta yaptırıp emeklilik primi yatıracağıma, patron ücretime üç kuruş daha eklesin’ demeye mecbur hale getirmek istiyorlar. Böylelikle sigorta, sağlık, emeklilik vb. hakların kökünü kuratacaklar. Dizginsiz, kuralsız, hiçbir hak-hukuk tanımadan vahşice sömürmenin çalışma düzenini dayatacaklar.

“Sadece işçinin, memurun, emeklinin kazanılmış haklarını tasfiye etmekle kalmıyorlar. On milyonların zaten kağıt üzerinde kalan emeklilik hakkını da bütünüyle defterden siliyorlar. Hak kırıntıları tasfiye edilenler ile defterden bütünüyle silinenler hesaptan düşüldünce geriye kim kalıyor? Geriye yüzünü ‘ülkenin ve halkın çıkarları için fedakarlık’, ‘vatanseverlik’, ‘milliyetçilik’ maskesi arkasına gizlemeye çalışan emperyalizmin işbirlikçileri kalıyor. Geriye IMF uşağı bir avuç sömürücü asalak kalıyor. İşte hükümetin ipini bunlar elinde tutuyor.

“Eğer bu yıkım saldırısı geri püskürtülmezse, bizi ve çocuklarımızı bekleyen gelecek, emeğin her türlü hakkının mezara gömüldüğü dipsiz bir yıkım ve vahşi bir sömürü düzenidir.” (Kızıl Bayrak Özel Sayı, Ağustos ‘99)

THY sözleşmesi imzalandı

Sermaye için krizlerin faturasını işçilere ödetmenin önemli araçlarından biri de kamu TİS’leri idi. Aylar süren görüşmelerden sonra hükümet ve sendikal ihanet çeteleri arasında tam da İMF’nin istediği şekilde bir çerçeve protokol imzalanmıştı.

Bu protokol kamu işçisi için önemli ölçüde ücret ve hak kaybını gündeme getiriyordu. Protokol sadece ekonomik ve sosyal hakları tırpanlamakla kalmıyor, sınıfın sendikal örgütlülüğünü ve toplu pazarlık hakkını aşındıracak hükümler de içeriyordu. Başını Bayram Meral’in çektiği sendikal ihanet çetesi, başlangıçta tabanın öfkesinden çekinip hükümete karşı kararlılık gösterisine girişti. Fakat kamu işçisinin sözleşmesine gerektiği düzeyde sahip çıkmadığını hisseder hissetmez de dönüp protokolü imzaladı.

Hava-İş yöneticileri, Türk-İş’in satış protokolüne boyun eğdi

Protokol imzalandıktan sonra hükümetle sendikal ihanet çetesinin kurduğu oyunu bozmanın tek yolu kalmıştı. O da tek tek işkollarında yapılacak sözleşmelerde bu protokolün tanınmaması, sendikalar tarafından protokol yerine kamu işçisinin hak ve çıkarlarını esas alan sözleşmeler imzalanmasıydı. Bunu ise ancak politikalarını sınıfın gerçek çıkarlarına göre belirleyen ve bedeli ne olursa olsun bunun için mücadele edebilen, temsil ettiği sınıf kitlesinin bilinçli ve örgütlü inisiyatifinden güç alan sendikalar yapabiliirdi. Tabandan kopuk, bürokratik yapıdaki sendikaların böyle bir çıkış yapması, yapsa bile bunun getireceği yükü gereğince taşınması imkansızdı.

Tersinin mümkün olmadığını Hava-İş son derece somut olarak gösterdi. Hava-İş Genel Başkanı Atılay Ayçin henüz bir ay önce “böyle bir protokolü imzalamayı sendikacı olarak kendime yakıştıramam. Hiç bir gerekçe bu protokolü imzalamayı haklı kılamaz” diye konuşuyordu.

Sözleşme Türk-İş protokolünün kopyası

Hava-İş sendikası yöneticileri, işyerine grev

kararının asılacağı 2 Ağustos’ta işverenle son kez görüşmeye girdiler ve yapılan görüşme anlaşmayla sonuçlandı. THY Genel Müdürü Yusuf Bolayırılı sözleşmenin protokol çerçevesi içinde imzalandığı açıkladı.

Atılay Ayçin “bu şartlarda olabileceklerin en iyisi” diyerek bir yerde durumu kurtarmaya çalışsa da sözleşmenin içeriği Hava-İş’in önceki tutumundan nasıl da çark ettiğini göstermeye yetiyor.

Atılay Ayçin bir ay önceki açıklamasında 4 temel talepleri olduğunu söylüyordu. Taşeron firmalarla sözleşmelerin yenilenmemesi, işgüvencesi, ücretlerde yüzde 35-46 oranında artış ve son olarak da uçuş görev ve süreleriyle ilgili sorunların çözülmesi. Şimdi ise aynı Atılay Ayçin bunlardan bahsetmiyor. Alınan kimi kırıntı haklardan bahsederek “mevcut şartlarda olabileceklerin en iyisi” diyor. Böylelikle de daha bir ay önce kıyasıya eleştirip yerden yere vurduğu Türk-İş protokolü’nün “mevcut şartlarda en iyi” olduğunu kabul etmiş oluyor. Sınıfla bütünleşmeyi başaramayan ara kademe sendika bürokratlarının, kendi niyetlerinden bağımsız olarak, eninde sonunda burjuvazinin hizmetindeki ihanet çetelerinin politikalarına yedekleneceğini anlatmak için bundan daha iyi bir örnek zor bulunur.

Satışlara ve hak gasplarına karşı çözüm mücadelede

THY sözleşmesi sürecinde yaşananlar da gösteriyor ki, sınıf yığınlarının bilinç ve örgütlülüğüne dayanmayan, onun güvenliğini ve özgücünü arkasına almayan bir örgütlülük sendika olarak adlandırılmaz. Böyle bir örgütlülük sınıfın çıkarlarını savunamaz.

O halde asıl görev şimdiye kadar sendikalarına gerçek anlamda sahip çıkmayan, sendikacılara duydukları tepki ve güvensizliği sendikalara sırt dönerek gösteren öncü işçilere düşmektedir. Taban örgütlenmelerini güçlendirmek, yığınların bilinç ve örgütlülüğünü arttırmak bir çok şeyin olduğu gibi sendikaları sınıfın elinde gerçek bir mücadele aracına çevirmenin de zorunlu koşuludur.

TMMOB'un 28 Temmuz mitingi...

“Çokuluslu tekellerin sömürgesi olmayacağız!”

Kasım krizinden bu yana 30 bin ücretli mühendis ve mimarın işini kaybettiğini, serbest çalışanların 25 bininin ise işsiz olduğunu, gelirlerinin yoksulluk sınırının altına düştüğünü belirten TMMOB, “Ülkemize, mesleğimize, onurumuza sahip çıkıyoruz” şiarıyla alanlara çıktı.

27 Temmuz Cuma günü 17:30'da temsilcilerden oluşan 150 civarında mühendis ve mimar Güven Park'ta biraraya gelerek, eylemlerinin amacını kamuoyuna anlattılar. Ertesi gün yapılacak olan merkezi mitinge çağrıda bulundular.

28 Temmuz Cumartesi günü tüm illerden Ankara'ya gelen 3 bin civarında mühendis ve mimar saat 10:00'da Toros Sokak'ta toplandı. Buradan Abdi İpekçi Parkı'na doğru yürüyüşe geçildi. En öndeki “Yoksulluğun, işsizliğin, açlığın, yatırımsızlığın, iç ve dış borçların sorumlusu küçük

bir azınlıktır. Rantiyecilerin, vurguncuların bu soygun ve talanına çoğunluk izin vermeyecektir. İnsanlık onuruna yaraşır yaşam için, demokratik Türkiye için IMF değil biz karar vereceğiz. Çokuluslu tekellerin

sömürgesi olmayacağız. Gaflet ve delalet içinde olanları uyarıyoruz. TMMOB” yazılı pankartın ardından, TMMOB’a bağlı odalar alfabetik sıraya göre pankartlarını açtılar.

Sınırlı sayıda kamu emekçisinin yanı sıra İzmir Sümerbank işçileri de, “İşimiz, aşımız, onurumuz için direniyoruz” yazılı pankartlarıyla mitinge destek verdiler. Komünistler olarak yürüyüşe, “Haramilerin kirli ve kanlı saltanatını yıkalım!” başlıklı bildirilerimiz ve çeşitli dövizlerimizle katıldık. Yürüyüş boyunca ve alanda sık sık, “Direne direne kazanacağız!”, “MAİ, MİGA, Tahkim kahrolsun emperyalizm!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “İMF defol bu memleket bizim!”, “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!” vb. sloganlar atıldı. TMMOB başkanı ile destek veren çeşitli kuruluşların başkanlarının konuşmasının ardından eylem müzik ve halaylarla sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Bir THY işçisinden mektup...

“İhtiyaç devrimci inisiyatifin yaratılmasıdır”

Bundan 4 ay öncesine kadar THY'nin özelleştirilmesi girişimleri karşısında suskunluk ve teslimiyete bürünen Hava-İş yönetimi, bu suskun ve teslimiyetçi çizgisini, oportünizm ile süsleyerek THY çalışanlarının taleplerini ve isteklerini hiçe sayarak, tabandan kopuk bir sözleşme imzalama gayreti içerisine girmiştir. Burada geçmişten dersler çıkarmaya çalışan ve Hava-İş'in bu konudaki sicilini bilen devrimci öncü işçiler sendikanın ve sendika yöneticilerinin gerçek niyetlerini işçilere anlatmak için ellerinden geldiği kadar uğraşmaktadır.

Amacımız ekonomik taleplerden çok demokratik mücadele zeminini genişletmek, THY'de devrimci inisiyatifi geliştirmek, sınıf sendikacılığının ilk basamaklarını yaratmaktır. Egemen güçlerin yoksullaştırma ve modern kölelik dayatmalarına son vermenin, dayatılan satış sözleşmelerini reddetmenin, Hava-İş'i gerçek bir sınıf örgütü haline getirebilmemizin tek yolu budur. Görev ihtiyaç duyulan devrimci inisiyatifin

yaratılmasıdır.

Sınıf sendikacılığını ekonomik kazanımlardan önde gören ve bunu böyle kabul eden bizlerin işçi sınıfının üzerinde oynanan oyunları ve oynanmak istenen bütün girişimleri boşa çıkartarak, ve bütün engelleri kararlı ve devrimci mücadelesi ile aşacağından hiç kimsenin kuşkusu olmasın.

Tüm devrimcileri ve emekçileri; işçi sınıfının bu onurlu kavgasına davet etmeyi devrimci bir görev olarak görüyor, devrim şehitlerimizin önünde saygıyla eğiliyoruz.

**Özelleştirmelere hayır!
Sarı sendikacılığa geçit yok!
Üreten biziz yöneten de biz olacağız!
Devrimci tutsaklar onurumuzdur!**

***SY Kızıl Bayrak Okuru bir
THY çalışanı
(Bu mektup sözleşme imzalanmadan
önce yazılmıştır.)***

TMMOB mitingine destek veren
Sümerbank işçileriyle konuştuk...

“Sonuna kadar direneceğiz”

- Kaç gündür direniştesiniz?

1. işçi: İTO Eğitim Vakfı tarafından paralı eğitim yapılacak olan üniversiteye yer bulma gerekçesiyle 75 gün önce fabrikamızın üretimi durduruldu ve bizler kapı dışarı edildik.

2. işçi: İşletmemizde 625 kişi çalışıyordu. Üretimin durdurulmasıyla birlikte hepimiz işten atıldık. Şu an direnişte olan bizler 75 gündür dışarıda kalıyoruz.

- Bugüne kadar neler yaptınız? Bugünkü eyleme gelme amacınız nedir?

1. işçi: TMMOB'a desteğe geldik. Kendimizi kamuoyuna gösterip kamuoyunun desteğini almak istiyoruz. İzmir'de yeterince destek görüyoruz, ama eylemlerimizi Ege TV'lerinden başkaları göstermiyor. Biz de sesimizi duyurmak amacıyla her imkanı kullanarak eylemimizi daha da büyüteceğiz.

2. işçi: Bugüne kadar kendi çapımızda eylemler sürdürdük. Fabrika önünde zincirler oluşturduk ama bundan sonra açık eylemlere daha çok gideceğiz. Emekçi olarak bütün halkın sorunlarına bugün bana yarın sana diyerek destek veriyoruz.

- Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

1. işçi: Umutluyuz. İlk günkü gibi aynı umutla bekliyoruz. Sonuna kadar direneceğiz.

2. işçi: Sonuna kadar mücadele edeceğiz.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Direnişçi Aymasan işçisinden Sümerbank işçilerine...**Aymasan ve Sümerbank işçileri omuz omuza!..**

Biz Aymasan işçileri olarak İzmir Sümer Holding işçilerinin direnişini örnek alıyoruz ve direnişinizi direnişimiz sayarak sizleri destekliyoruz. Direnişinizin zaferle sonuçlanmasını diler ve kutlarız.

Biz Aymasan işçileri 31 Mayıs Perşembe sabahı işe geldiğimizde kapıların kapalı olduğunu gördük. İşveren işçilere hiçbir açıklama yapmadan 246 işçiyi kapının önüne attı. İşverenin amacı işyerini taşeronlaştırmak ve sezonluk işçi çalıştırmaktır. Bir bakıma sendikayı yani örgütlülüğümüzü de dağıtmak istiyor. Çünkü sistem örgütlü toplum istemiyor, suskun toplum istiyor. Buna karşı biz Aymasan işçileri 56 gündür direniyoruz ve çadırımızda geceli-gündüzlü nöbet tutarak kalıyoruz. Bizim amacımız tekrar işimize geri dönmek ve örgütlü bir şekilde çalışmak.

Biz Aymasan işçileri çeşitli eylemler yaptık. Bu eylemleri; işyerinin önünde basın açıklaması, Duran Akbulut'un başkanlığını yaptığı Büyük Klüb önünde oturma eylemi, İstanbul Bölge Çalışma Müdürlüğü'nün önünde basın açıklaması ve en son Duran Akbulut'un yalısının önünde bir eylem şeklinde gerçekleştirdik.

Bu son eylemde biz Aymasan işçileri Duran Akbulut'la görüşme talebinde bulunduk. Fakat Duran Akbulut, işçilerle görüşmektense polis ve çevik kuvveti çağırdı ve üstümüze saldırttı. Polise ve çevik kuvvete karşı direndik ve "Baskılar bizleri yıldırılmaz!", "İşçiler burada Akbulut nerede!" diye sloganlar attık. Buna karşı çevik kuvvet bizlere coplarla saldırdı ve gözaltına aldı. Karakolda ifadelerimizi aldıktan sonra savcılığa sevkettiler. Adliyede savcı bizlere nasihatla bulunarak serbest bıraktı. Biz Aymasan işçileri ileriki günlerde de

eylemliliklerimize devam edeceğiz.

İşten çıkarmalar sadece Sümer Holding ve Aymasan işçilerine yönelik değildir. Türkiye'de ve dünyada emeğiyle çalışan tüm işçilere yöneliktir. Bizler bu saldırıları geri püskürtmek için örgütlü ve kararlı olmalıyız. Bizler ne kadar kararlı ve örgütlü olursak mücadelemiz de o kadar onurlu olur.

Bizler de Aymasan işçileri olarak çocuklarımızı güzel ve onurlu bir yaşam bırakmak istiyoruz. Aymasan ve Sümer Holding işçilerinin direnişi zaferle

sonuçlanırsa, bu tüm işçi sınıfının kazanımı olacaktır.

**Tüm dünya işçileri birleşin!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Üreten biziz yöneten de biz olacağız!
Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

Nebahat Karaman
Aymasan işçisi

**Aymasan direnişçilerinden
“Halk Günü” etkinliği**

Aymasan işçileri direnişlerinin 61. gününde "Halk Günü" etkinliği düzenleyerek, direnişe destek ve dayanışmayı örmeye çalışıyor. Direniş çadırının önünde sunulan etkinlikte hazırlanan program oldukça anlamlı ve içerikliydi. Etkinlik, işçilerin kendi yaratıcı ve üretken emeklerinden oluşuyordu.

Direnişin bir adım daha ileriye sıçratılması ve bir an önce kazanımla sonuçlandırılması için duyarlı tüm kesimlerin direnişi sahiplenmesi ve sınıf dayanışmasının güçlendirilmesine ihtiyaç var. En başta direnişçi işçilerin ailelerinin ve duyarlı tüm kesimlerin desteğine duyulan yakıcı ihtiyacın bilincinde olan Aymasan işçileri, onları aktif hale getirmeye çalışıyorlar. Direnişçi Aymasan işçileri bu amaçla Halk Günü'nü düzenlediler ve bunu düzenli hale getirme hedefindeler.

Etkinlik ailelerin, mahalle halkının ve direnişle

dayanışmacıların getirdikleri yiyecekler yenildikten sonra başladı. Açılış konuşmasının ardından direnişçi bir işçi, direnişin başlangıcı ve şu an geldiği süreç hakkında bilgi verdi. Ardından birkaç işçi şiir okudu. Başka bir işçi, ailelerin direnişe sahip çıkmasının önemine vurgu yapan bir konuşma yaptı. Ve devamında özel olarak kadınların ve kadın işçilerin yaşadığı sorunlara değinerek direnişe destek istedi. Deri-İş Sendikası Genel Merkez Mali Sekreteri Naciye Özdemir de söz alarak, tüm emekçileri IMF ve sermayenin saldırılarına karşı mücadeleye çağırdı. Direniş üzerindeki polis ablukasını kırmak için direnişin yalnız bırakılmaması gerektiğini vurguladı.

Konuşmaların ardından müzik dinletisi sunuldu. En başta Aymasan işyeri korosu, türküleri ve marşları ile dinleyicileri coşturdu. Ardından Halkevi Çocuk Korosu'ndan küçük bir dost, sazı ve sözüyle etkinliğe katkıda bulundu. Yine bir işçi yakını da sazı ve türküsüyle küçük bir dinletisi verdi. Etkinlik, işçileri ve emekçileri özgür, eşit, onurlu bir dünya için mücadeleye çağıran bir skeçin Aymasan işçileri tarafından oynanmasından sonra, Grup Vardiya'nın türküleri ve ona eşlik eden halaylarla sona erdi.

Kartal'dan bir işçi

**Direnişçi Aymasan
işçisine destek!..**

Topluca işten atıldıkları için fabrika önünde direnişe başlayan Aymasan işçilerinin şu an yoğun bir polis kuşatması altında olduğu haberleri geliyor. Otobüsler dolusu çevik kuvvet polisi direniş yerini ablukaya almış durumda ve her an direnişçi işçilere dönük bir saldırı bekleniyor.

Kendi krizinin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için her yolu kullanan sermaye sınıfı bu arada bir milyona yakın kişinin de işini elinden aldı. Onları sokağa, açlık ve sefaletin kucağına attı. Aymasan işçisi de tensikatlardan nasibini aldı. Krizi bahane eden, fakat gerçek niyeti işçilerin sahip olduğu örgütlülüğü dağıtmak olan işveren, 246 kişiyi topluca işten attı.

Fakat Aymasan işçileri kendi başlarının çaresine bakmayı değil, birlikte mücadele etmeyi seçtiler. Güçlerini birleştirerek direnişe başladılar. Haftalardır neredeyse her günü eylemle geçen bir direniş yürütüyorlar.

İşte sermaye sınıfını çileden çıkaran da budur. Onlar karşılarında direnen, hakkını arayan işçi görmek istemiyorlar. Gördüklerinde de devletin kolluk güçlerini azgınca direnişçi işçilerin üzerine salmaktan geri durmuyorlar.

Bu oyunun bir kez daha tekrarlanmasına izin verilemez. Unutmayalım ki Aymasan işçileri sadece kendileri için değil tüm işçi ve emekçiler için direniyorlar.

Sermayenin saldırılarına karşı işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesinin yükseltilmesine inanan herkesi hiç vakit yitirmeden bu saldırı karşısında tutum almaya, Aymasan işçisinin direnişine sahip çıkmaya çağırıyoruz.

**Aymasan işçileri üzerindeki polis terörüne son!
Yaşasın Aymasan işçilerinin onurlu direnişi!
Zafer direnen emekçinin olacak!**

27 Temmuz 2001
SY Kızıl Bayrak

Sümerbank işçilerinden yürüyüş eylemi

Fabrikalarının yağmalanmasına karşı fabrika bahçesinde 77 gündür direnişte olan Sümerbank işçileri 31 Temmuz günü eylemlerini bir kez daha sokağa taşıdılar.

Ankara'da TMMOB'un eylemine de katılmış olan Sümerbank işçileri, 31 Temmuz günü saat 11:00'de fabrikada toplanıp buradan Alsancak'ta bulunan Türk-İş temsilciliği önüne kadar sloganlarla yürüdüler. 250 işçinin katıldığı eyleme Türk-İş temsilciliğinin yakınındaki sigara fabrikasında çalışan Tekel işçileri de destek verdi. Tekel'in özelleştirme

kapsamında ilk sıralarda bulunması, bu desteği daha bir anlamlı hale getirdi. Yine yol üzerinde Tümtis üyesi ambar işçileri de eyleme katılarak desteklerini sundular. Türk-İş binası önünde gerçekleştirilen oturma eylemi, Sümerbank işçileri adına bir işçinin basın metnini okumasıyla devam etti. Daha sonra Türk-İş 3. Bölge temsilcisi Mustafa Kundakçı bir konuşma yaptı.

Eylemde "Sümerbank işçisi direnişin simgesi!", "Yaşasın işçilerin birliği!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İMF defol bu memleket bizim!", "Direne direne kazanacağız!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Yılgınlık yok direniş var!", "Yaşasın onurlu direnişimiz!" vb. sloganlar atıldı. İşçiler, Türk-İş'in direnişlerine olan ilgisizliğini ise, "İşçiler burada Bayram Meral nerede!", "Suskun Türk-İş istemiyoruz!" vb. sloganlarla protesto ettiler, sendika ağalarına tepkilerini dile getirdiler.

Sümerbank işçilerinin yapmış olduğu bu son eylemin de gösterdiği gibi, fabrika bahçesiyle sınırlı kalmayan eylem oldukça anlamlı mesajlar taşıyabiliyor. Fabrika bahçesiyle sınırlı bir bekleyiş hem eylemi

darlaştırıyor, hem de beraberinde yılgınlığı, pasifliği getiriyor. Böyle olunca, işçiler bu ruhhali içinde sürece motive de olamıyor. Kitlesel ziyaretlerin azaldığı bu son süreçte sınıf dayanışmasının geliştirilememesi de işçilerin bu ruhhalinde etkili oluyor kuşkusuz. Bu son eylemde de görüldüğü üzere, fabrika bahçesini aşan eylem biçimleri işçilerin coşkusunu, kararlılığını daha da artırıyor.

Muhataplarına gelince. Aslında ilk muhatap Sümerbank işçileriyle aynı "kaderi" paylaşan diğer sınıf kardeşleri. Örneğin en yakınlarındaki Tekel işçileri... İMF'nin emriyle topyekûn seferberlik ilan ederek özelleştirme saldırısına hız veren sermaye iktidarının hazırladığı yağma listesinin baş sıralarında yeralan işletmelerden biri de Tekel fabrikalarıdır. Bu saldırının püskürtülmesi için başta Tekel işçileri olmak üzere barikatın ardındaki bütün emekçiler Sümerbank işçilerinin açmış olduğu mevzide yerlerini almalılar. Bu da, direniş mevzisini doğrudan korumayı üstlenmiş olan Sümerbank işçilerinin sürdüreceği direniş çizgisine ve kararlılığına yakından bağlıdır. Sümerbank işçilerinin şu an savunmaya çalıştıkları mevzinin düşmesi, sadece kendi yenilgileri olmayacaktır. Bunun bilinciyle hareket etmek bir sınıf sorumluluğudur.

Diğer muhataba gelince!.. Bu, uluslararası düzeydeki bu saldırı planlarının uygulayıcısı yerli işbirlikçi ve uşaklar takımıdır. '50'li yıllarda kendi ekonomik kazançları için açmış oldukları Sümerbank işletmelerini, özelleştirme saldırısıyla düşürmek zorunda oldukları son kalelerden biri olarak görüyorlar. Bu sinsi planlar ilk defa uygulanmak istenmiyor. İlk kurulduğu yıllarda ve 10-15 yıl öncesine kadar binlerce işçinin çalıştığı bu fabrikaya, '86 yılından beri işçi alımı yapılmıyor. Bu, Sümerbank işçilerinin belki de birçoğunun yeni farkına vardığı bu tasfiye hareketi ve yağmalamanın startının aslında ne kadar eskilere dayandığını göstermektedir. Ve işte şimdi son vuruşu yapmaya çalışıyorlar. Bu nedenle Sümerbank işçilerinin sesi o derece yüksek çıkmalı ki, modern saraylarında saltanatlarını sürdüren haramilerin zevk-ü sefa içinde yaşadıkları bu düzenin temelleri sallansın.

Düzenle birlikte sarsılacak olan sadece İMF'nin ve emperyalizmin yerli uşakları olmayacak. Türk-İş temsilciliği önünde Sümerbank işçilerinin haykırıları, sendika ağalarının da koltuklarında artık sessiz-sedasız uzun süre oturamayacaklarını göstermektedir.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Sınıf hareketinden kısa kısa...

Lüleburgaz Belediye işçilerinin grevi sürüyor

Lüleburgaz Belediyesi'nde şubat ayından beri TİS görüşmeleri sürüyordu. İşverenin, kazanılmış hakların gaspına yönelik maddelerle sıfır zam dayatmasında bulunması üzerine, işçiler greve çıktılar. Genel-İş Trakya Şube Başkanı, 28 Şubat'ta işverenin teklif ettiği ücret zammını kabul ettiklerini, ancak daha sonra işverenin bu teklifi geri çekerek ilk altı ay için sıfır zam dayatmasında bulunduğunu belirtti. İhbar tazminatını da azaltmak istediklerini söyleyen başkan, bunun işçileri işten atmaya yönelik bir uygulama olduğunu söyledi.

DSP'li Belediye Başkanı Emin Halebak, çöp arabalarında kaçak işçi çalıştırarak ve yasadışı yöntemlere başvurarak grevi kırmaya çalışıyor. Bunun üzerine işçiler aileleriyle birlikte fen işleri şantiyesi önünden ayrılmıyorlar. İşçilerin kararlı tutumu üzerine çevik kuvvet çağırın Halebak ortamın gerginleşmesine neden oldu.

Gemlik Belediyesi'nde anlaşma

Gemlik Belediye Başkanı Mehmet Turgut ekonomik krizi bahane ederek işçilere düşük ücret dayatmaya kalkınca, işçiler 23 Temmuz'da greve çıktılar. 208 kişiyi kapsayan TİS görüşmelerinin 8. gününde anlaşmaya varıldı. Genel-İş temsilcileri yasadışı grev yaptıkları iddiasıyla işten çıkartılan 19 işçinin yeniden işe alınması ve statüsü belirlenmeyen 18 işçinin de TİS kapsamına alınması konusunda da anlaşmaya vardıklarını ifade etti.

Üç Yıldız işçilerinin direnişi 3 aydır sürüyor

Petrol-İş'e üye oldukları için işten atılan Üy Yıldız işçilerinin direnişi sürüyor. Direnişte olan işçilerin eşleri Kadın Komisyonu kurdu. Kamuoyundan destek almak ve kazanmak için kendilerinin de direneceklerini belirten kadınlar, eşleri işlerine geri dönmese bile sendikanın fabrikaya girmesini kazanım olarak görüyorlar.

“Örgütlülüğümüzü dağıtmaya hiç kimsenin gücü yetmeyecektir!”

Genel-İş Sendikası merkezince tasfiye edilmek amacıyla görevden alınan Genel-İş 3 No'lu Şube yöneticileri sendika binasında bir basın açıklaması yaptılar. Sendikacılar görevden alınmalarından sonraki durum hakkında bilgi verdiler.

Açıklamayı yapan Genel-İş 3 No'lu Şube Başkanı Zeki Olkun, 26 Temmuz 2001 tarihinde geniş alan toplantısı yaptıklarını, Genel-İş merkezinin ve İzmir bölgedeki sendika yöneticilerinin çağrılı olmalarına rağmen, hiçbirinin toplantıya katılmadıklarını açıkladı. Sendika yöneticileri bu tutumlarıyla, tasfiyeci girişimlerini işçiler önünde tartışamayacaklarını ve savunamayacaklarını göstermiş oldular dedi. Şube Başkanı, "Yıllarca çağdaş köle gibi çalışmaya mahkum edilen İZELMAN işçilerinin, canı kanı pahasına, dişiyle tırnağıyla yarattığı örgütlü mücadelesini dağıtmaya ve ortadan kaldırmaya hiç kimsenin gücü yetmeyecektir" diyerek sözlerini noktaladı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Basın açıklaması metninden...

“İşimize dönünceye kadar eylemlerimize devam edeceğiz”

77 günden beri eylemde olan Sümer Holding işçileri olarak bizler sorununuzla ilgili olarak hiçbir çözüm göremediğimiz için ilgilileri daha duyarlı olmaya davet ediyoruz.

Krizler ülkesine dönen ülkemizin kriz nedenleri hep işçi memur, köylü ve dar gelirliye çıkarılmıştır. Bu krizden ülkemizin kaynaklarını ve gelirlerini kullanan %20'lik kesim sorumludur. İMF'nin ve sermayenin yerli işbirlikçileri bu acı reçeteyi emekçilere yüklemektedirler. Ancak biz emekçiler bunun tersini iddia ediyoruz ki ülkemizin yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarını İMF ve onun yerli işbirlikçilerinin hortumladığının bilincindeyiz. Sümer Holding işçileri olarak hiç birimiz batık bankalardan, hortumculardan, onların zararlarından sorumlu değiliz. Hiçbir işçi arkadaşımızın İsviçre bankalarında hesabı yoktur. Bizler bordro mahkumu olarak vergimizi veren, üreten işçileriz. Daha önce yaptığımız değişik eylemlere siyasilerimiz yeterli ilgiyi göstermedi. İşimize dönünceye kadar eylemlerimize devam edeceğiz. (...)

Sümer Holding A.Ş. işçileri

Ortak taleplerimiz etrafında birleşerek mücadele etmeliyiz!

Kısa bir süreliğine çalışmış olduğum ve metal işkolu üzerine faaliyet yürüten küçük bir atölyedeki çalışma koşullarına, ülkedeki işçi ve emekçilere dayatılan ağır koşullara örnek olması bakımından değinmek istiyorum. Bu, programımızın işçi sınıfı ve emekçilerin acil çıkar ve ihtiyaçları için formüle etmiş bulunduğu istemlerin çalışma ve yaşam koşullarımızı ne denli başarıyla kavradığını, bu çerçevede bu istemlerin yaşamsal anlamını ve önemini de ortaya koyacaktır.

Kriz gerekçesi ile ücretlerin olabildiğince aşağı düşürülme politikası her yerde olduğu gibi burada da geçerliydi. Öyle ki ilk girişte verilmesi gereken asgari ücret bile verilmemekte, üstelik onun da altında bir ücret dayatılmaktaydı. İnsanca yaşamaya yetecek asgari ücretin bugün 650-700 milyon olması gerektiği, “yoksulluk sınırı” hakkında yapılan incelemeler ve açıklanan raporlardan da görülebilir. Açlık sınırının bile 300 milyon olarak saptandığı bu ülkede, buna rağmen asgari ücretin 107 milyon gibi komik bir rakam olarak açıklanması yetmiyormuş gibi patronların bunun da altında bir ücret teklif etmesi bizlerle alay etmesi anlamına geliyor.

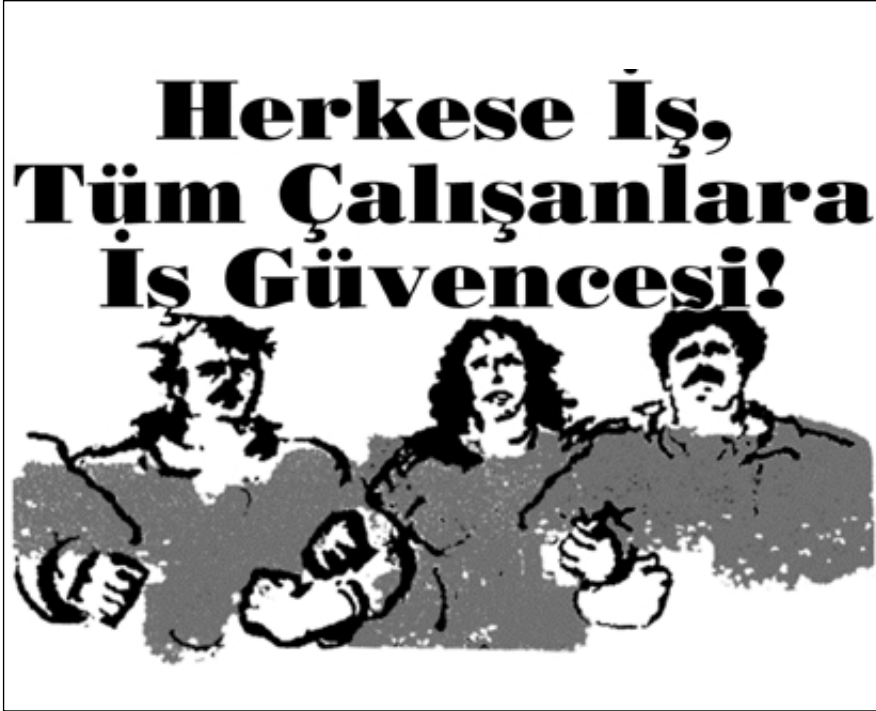
Küçük atölyelerin genelinde bu sorunu yaşayan biz işçiler *“İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!”* talebini ileri sürmedikçe ve bu talep uğruna kararlı bir mücadele yürütmedikçe böylesi dayatmalara maruz kalmaktan kurtulamayız. Tabii bu dayatmaların kendisi, kapitalizmin ve burjuva demokrasilerinin, işçi ve emekçilere sunduğu “özgürlüğün” sınırlarını da göstermektedir. Bu koşulları beğenmeyen, istemeyen çalışmamakta “özgürdür”. Ancak tam da kapitalizmin özbeöz çocuğu olan işsizlik olgusu, (ki bunun etkisini kriz vesilesiyle hepimiz daha iyi görmekteyiz) biz işçilerde bu “özgürlüğe” kaşı “itici” bir etki yapmaktadır. Böylelikle “aç kalmaktansa” düşük bir ücretle çalışmaya bile “razı edilmekte”yiz.

İşsizlik, işçi ve emekçileri maddi yönden yıkarken, ağır çalışma koşullarına razı olmalarını da getiriyor. Bu nedenle *“Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!”* talebinin önemine işaret ederek bu talep uğruna mücadeleyi bugünden yarına kesintisiz bir şekilde yürütebilmeliyiz.

Asgari ücretin altında bir ücret dayatması, otomatikman sigorta hakkının da gaspedilmesi anlamına gelmekteydi. Sigortanın küçük işletmelerde nasıl zorlu bir mücadele sonucunda elde edilebildiği hepimiz biliyoruz. Bu hak kriz bahanesiyle hafızalardan artık iyice silinmek istenmektedir. Bir yandan da sermaye devleti “mezarda emeklilik” yasası ile, SSK’ları özelleştirme çalışması ile, kıdem tazminatını kaldırmaya dönük çabaları ile, bunu sigortalı işçi ve emekçilerden vergi sağlanması dışında işlevi olmayan bir araca dönüştürmeyi amaçlamaktadır. Buna karşı işçi ve emekçilerin de *“Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık, vb.)!”* talebini ileri sürmesi ve bunu *“Sigorta primlerinin devlet ve işveren tarafından ödenmesi. Sosyal sigorta kurumlarında işçi ve emekçi*

denetimi” talebiyle birleştirmesi, bunun için mücadele etmesi gerekir.

Çalıştığım atölyedeki haftalık çalışma saati 49 saattir. Bu çalışma saati (ki bunun içine molalar dahil değil), mevcut yasalardaki haftalık çalışma saatinden uzun, ancak fiiliyatta uygulanan ve kanıksatılmış olan haftalık çalışma saatlerine oranla, “görece” kısaydı.

Herhangi bir eylemliliğimizde bizleri “yasalar” çerçevesinde hareket etme noktasında uyarılar, çıkarları sözkonusu olunca kendi yasalarını bile çiğnemekten geri durmamaktadırlar.

Haftada 4-5 saat olmak üzere ayda en aşağı 18 saatlik bir sürenin fazla mesai olarak hesaplanması gerekirken, bu normal saat ücreti üzerinden hesaplanarak ücretlerimizden çalınmaktaydı. Çalışma sürelerinin uzunluğu biz işçi ve emekçilerin iş ve ev arasında bir ömür tüketmesine neden olurken, insanca yaşayabilmek için gerekli olan sosyal-kültürel aktivitelere katılmamızın, siyasal faaliyetlerde bulunmamızın da önünde engel teşkil etmektedir. Bedensel ve zihinsel yönden aşırı bir yıpranmaya maruz kalmamıza neden olmaktadır. Onların tatlı kârlarını artırmak için ömrümüzün böyle tüketilmesine karşı çıkmalı ve *“7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!”* ile *“kesintisiz iki günlük hafta tatili”* talebini öne sürmeliyiz.

Verdikleri bu kadar düşük ücretlerle bizleri fazla mesai yapmaya “zorlayanlar”, bu ücretleri de ya normal saat üzerinden hesaplayarak vermemekte, ya da saat ücretlerini işlerine geldiği gibi hesaplayıp (toplam çalışma saati üzerinden değil de gün hesabı yaparak) düşük tutmaktadırlar. Ayrıca fazla mesailer sayesinde yeterli olmayan ücretlerimizin artırılması talebinin de önüne geçilmek istenmekte, ihtiyacımızı fazla mesailer üzerinden karşılama yoluna teşvik etmektedirler. Ücretlerin düşürülmesi ve çalışma saatlerinin uzatılması bakımından fazla mesailere karşı çıkmalı, “Her türlü fazla mesainin yasaklanması” talebini ileri sürmeliyiz.

Atölyede yaşanan sorunlar bunlarla da sınırlı değildi. Kriz vb. gerekçeler gösterilerek ardı arkası gelmeyen “fedakarlıklar” isteniyordu. Örneğin ustabaşı bir yıldır zamsız çalışıyordu. Yine

taşınacağımız gerekçesiyle öğlen yemeklerimiz “idareten” ekmek arası domates oluyordu. Tabii suç birazda bizdeydi, zira patronların bu dayatmalarına karşı birleşip ortak hareket edemiyorduk. Biz tepkimizi gösteremediğimiz oranda onlar tepemize biniyorlardı. Bize temin edilmesi gereken iş eldivenini isteyebilmek bile bir sorun haline geliyordu. Ya da

çalıştığımız yerdeki sağlık koşullarının sağlanması isteği.

Sağlıksız koşulların düzeltilmemesinin ve bizim de boş vererek ısrarcı davranmayışımızın sonuçlarını gelecekte çok ciddi rahatsızlıklar geçirerek yaşayacağız. Bu sebeple; *“İş güvenliğine ve sağlıklı çalışma ortamına ilişkin teknik ve sıhhi düzenleme ve önlemler. Bunun işyeri temsilciler kurulu ve sendikalar tarafından sürekli denetimi. İşçi temsilcilerinin yönetiminde, teknik ve sağlık uzmanlarından oluşan iş müfettişliği”* nin kurulması vb. istemler için kararlılıkla mücadele etmeliyiz. Nasıl ki yaşamımızı bize patronlar bahşetmediyse, onun böyle sağlıksız koşullarda harcanmasına da biz izin vermemeliyiz.

Çalıştığım atölyedeki bu sorunlar üç aşağı beş yukarı her iş yerinde yaşanmaktadır. Ancak sorunlarımız bunlarla sınırlı olmayıp, daha genel kapsamı içeren sorunlarımız da vardır. Örneğin özelleştirme saldırıları, mezarda emeklilik sorunu, esnek üretim, işsizlik, SSK’ların tasfiye edilmek istenmesi, krizin ağır faturası vb. gibi.

Hücre saldırısı, İller İdaresi Yasası, TMY ve DGM’ler ise bunları tamamlayan siyasal saldırıları oluşturmaktadır. Kararlı, birleşik bir mücadele yolu tutmadığımız oranda bu saldırıların daha da artarak ağır bir yıkıma yolaçması kaçınılmazdır.

“Hücrelerin yıkılması” talebini de ileri sürerek, bu konuda devrimci tutsaklarla dayanışmayı yükselterek, “Krizin faturası kapitalistlere!” şiarı çerçevesinde mücadele etmek günün en acil görevidir. Vereceğimiz bu mücadeleyi çalıştığımız yerlerden başlayarak geliştirmenin ve genelleştirmenin imkan ve araçlarını yaratmaya çalışmalıyız.

Bunun için de herşeyden önce beraber çalıştığımız sınıf kardeşlerimizden başlayarak, diğer atölye ve fabrikalardaki sınıf kardeşlerimize ulaşabilmeli, onları sorunlarımızı ortak bir mücadele ile aşabileceğimiz konusunda ikna ederek, mücadelenin en can alıcı yanı olan sınıf dayanışmasını öğretilmeliyiz. Fabrika ve atölyelerde mücadele komiteleri vb. oluşturarak, taban inisiyatifleri temelinde örgütlenmeli ve hareket etmeliyiz. Bölgesel veya sektörel düzeyde kurulacak işçi platformları gibi araçlarla bunu merkezileştirmeliyiz. Bu tarz birlikteliklerin verdiği güç ve güvenle de sermaye devletinın topyekûn saldırılarına karşı topyekûn bir karşı koyuş örgütleyerek haklarımızı koruyabilir, geliştirebiliriz.

Ülkemizin emperyalist ve yerli tekeller tarafından talan edilmesine ve bizlerin yaşamını cehenneme çevirmelerine karşı mücadele etmek dışında başka bir seçeneğimizin olmadığı bir gündeyiz. Bu mücadelede bize ışık tutacak temel stratejik parola ise, “Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!” parolasıdır.

Bir metal işçisi

Saldırıllara karşı mücadeleyi Hacıbektaş'ta yükseltelim!

Saldırıların pervasızca sürdüğü bugünlerde işçiler, emekçiler, köylüler, öğrenci ve ezilen her kesim saldırılardan payına düşeni fazlasıyla almaktadır. Düzenin kirli oyunlarını teşhir etmek için her türlü olanağın ve ortamın değerlendirilmesi ise, devrimcilerin, sınıf bilincine sahip öncü işçi ve emekçilerin temel önemde bir sorumluluğudur.

Her yıl 16-18 Ağustos'ta Nevşehir'in Hacıbektaş ilçesinde düzenlenen Hacıbektaş şenliklerine onbinlerce işçi-emekçinin, toplumun ezilen kesimlerine mensup çok sayıda insanın katıldığı bilinmektedir. Bu çerçevede Hacıbektaş şenliklerine katılmamız, faaliyetlerimizle şenliklerde yer almamız gerekmektedir. Hacıbektaş şenlikleri, devrimci ajitasyon ve propaganda çalışmalarımızla devlet terörünü, sosyal yıkım saldırısını ve emperyalizme kölece uşaklığı teşhir etmek olanağı sağlamaktadır bize. Yanısıra hücre saldırısına karşı dördüncü mevisiminde bulunan Ölüm Orucu Direnişi'ni kitlelere taşımak için de önemli bir olanaktır.

İmkanlarımızı sonuna kadar zorlayarak, şenliklere güçlü bir katılım sağlama sorumluluğu ile yüzyüzeyiz. Bu sorumluluğun gereğini en iyi biçimde yerine getirmek zorunda ve kararlılığındayız.

Bunun bilinciyle hareket ederek, bu yılki Hacıbektaş şenliklerinde Kızıl Bayrağımız altında buluşalım.

SY Kızıl Bayrak/Kırşehir-Kayseri

Komünistler her sosyal etkinliği kitlelere ulaşmak için kullanmasını bilmelidirler...

Kırkısarak ve Çağşak köyü şenliklerine devrimci müdahale

Kayseri'nin Sarız ilçesi, Deniz Gezmiş'le birlikte idam edilen Sarızlı yiğit devrimci Hüseyin İnan şahsında, devrimci kimliğiyle tanınmış bir ilçedir. İlçe, o zamandan bugüne devrimci bir potansiyele sahip. Çünkü halkının çoğu yoksul emekçilerden oluşuyor.

Birçok genç o zamandan beri devrimci mücadelede şehit düşmüş. Yüzlercesi de hala ya tutsak ya da mücadele içinde kavgalarına devam ediyor.

Sarız İç Anadolu Bölgesi'nde bulunmasına rağmen, bu ilçeye bağlı birçok Kürt köyü bulunmakta. Bunun sebebi ise Cumhuriyet döneminden bu yana süren göç, baskı ve asimilasyon politikasıdır. Devlet bu politikasında kısmi anlamda başarılı da olmuştur. Türkiye'nin her bölgesinde olduğu gibi bu bölgeden de yurtdışına ve büyük şehirlere göçler yaşanmıştır.

Sarız köylüleri, devrimci mücadeleden öğrendiği gelenekle kültürlerini yaşatmak ve dayanışmayı örmek için örgütlendiler. Biraraya gelmek ve dayanışmak için 21 Temmuz'da Kırkısarak Köyü, 22 Temmuz'da Çağşak Köyü şenlik yaptı.

Biz komünistler, her alana politikalarımızı taşımaya çalıştığımız gibi, bu alana da politikalarımızı taşımak üzere hazırlıklarımızı yaptık. Kayseri'den otobüslerle Kırkısarak Köyü'ne gittik. Şenlik okul bahçesinde yapılıyordu. Okul bahçesinin girişleri jandarma tarafından tutulmuştu. Herkese kimlik kontrolü yapılıyordu. İnsanları tedirgin etmek için yapılan bu uygulamaya tepki gösterenler oldu.

Geniş bir alan olan okul bahçesine çeşitli ülkelerden ve Türkiye'nin farklı şehirlerinden gelen yaklaşık 5 bin kişi toplanmıştı. Şenliği Kırkısarak Köyü'nün vakfi organize etmişti. Bu sene ikinci kez yapılıyordu. Köy olmasına rağmen farklı şehirlerde ve ülkelerde 40 bin civarında nüfusu olduğu sanılıyor. Bu kadar nüfusu olunca üst sınıftan da Kırkısaraklılar vardı, üstelik bunlar organizasyon ve vakıf yönetiminde bulunuyorlardı.

Şenliklerde Arif Sağ bulunuyordu. Şenlik programına Grup Yön'ün çıkmasına izin verilmedi (üst sınıfa ait Kırkısaraklılar tarafından). Devrimci türküler söylenmesinden rahatsız olanlar da vardı. Ama buna engel olabilseler bile faaliyetimize engel olamazlardı.

Alanda *Kızıl Bayrak*, *Ekim Gençliği* ve Ölüm Orucu Direnişi'ne destek olmak için hazırlanan kartlardan sattık. Jandarmanın yoğun önlem almasına rağmen, çok yaygın olmasa da, gözle görülür bir biçimde alanı kuşlarımızla donattık. Gazete ve kart satışları sırasında insanlarla sohbet etme olanağı bulduk. İnsanlar gazetemize yoğun ilgi gösterdiler. Elimizde sınırlı sayıda Çağşak Köyü'ne götürmek için gazete kalmıştı.

Ertesi gün Çağşak Köyü'ne gittik. Burada "Ziyaret" denilen piknik alanında toplanılmıştı. Burada toplanan kitle coşkulu bir şekilde halaylar çekiyordu. Daha sonra verilen yemeğin ardından akşama doğru köy meydanındaki program alanına inildi. Buradaki programda Grup Yön sahne aldı. Organizasyon komitesinde bulunan EMEP İzmir il başkanı Derviş Altun, tarım yasasıyla ilgili köylülere hitaben bir konuşma yaptı.

Köyün gençlerinden türkü söyleyenler de programda yer aldı. Programın sonunda Ozan Abbas kısa bir konuşma yaptı ve türkülerıyla etkinliğe renk kattı. Daha sonra program sona erdi.

Bu şenlikte de *Kızıl Bayrak*, *Ekim Gençliği* ve Ölüm Orucu kartlarından satış yaptık. Şenliğe yaklaşık 2 bin civarında kişi katılmıştı. Şenliklere, bu bölgede tabanı bulunan reformist, yurtsever ve diğer anlayışlar müdahale etmedi. Bu da komünistlerin farkını ortaya çıkardı. Komünistler her alana müdahalenin araç ve olanaklarını yaratmak zorundalar. Bu şekilde kendi politikalarını kitlelere taşıyacaklardır. Biz de bu bakışla hareket ettik.

SY Kızıl Bayrak okuru/Kayseri

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine <i>(Tükendi)</i>	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı <i>(Tükendi)</i>	600.000 TL.
4-	Devrimci Harekette Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu <i>(Tükendi)</i>	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı , Değerlendirmeler ve Kararlar	2.400.000 TL.
9-	ekimler-1 , Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi <i>(Tükendi)</i>	4.000.000 TL.
10-	ekimler-2 , Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi <i>(Tükendi)</i>	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar , Işık, Daha Çok Işık <i>(Tükendi)</i>	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları <i>(Tükendi)</i>	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar , Kopanlar ve Kapılanlar <i>(Tükendi)</i>	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi <i>Genişletilmiş 2. Baskı</i>	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri <i>(Tükendi)</i>	500.000 TL.
20-	Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı	500.000 TL.
21-	"İş-Ekmek-Özgürlük" sloganı üzerine , Liberal Demokratizmin Politik Platformu <i>Genişletilmiş 2. Baskı</i>	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi <i>(Z.Ekrem'e Cevap)</i>	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL.
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL.
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt	2.300.000 TL.
29-	Demokrasi ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.400.000 TL.
30-	Bağımsızlık ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	2.400.000 TL.
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL.
32-	Ulusal Sorun ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.800.000 TL.
33-	Parti programı üzerine/1 , Program yöntemi ve yapısı	2.250.000 TL.
34-	Parti Tüzüğü Üzerine	1.750.000 TL.
35-	Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler	2.000.000 TL.
36-	TKİP Program ve Tüzüğü <i>(broşür)</i>	1.000.000 TL.
37-	Parti programı üzerine/2 , Teorik ve ilkesel bölüm	2.250.000 TL.
38-	Partinin adı ve amblemi	1.750.000 TL.
39-	Örgütsel Güvenlik Sorunları	2.250.000 TL.
40-	Devrimci taktiğin sorunları	5.000.000 TL.

“Yüce Türk adaleti” derin devletin emrinde!..

İMF-TÜSİAD yıkım programı tüm hızıyla hayata geçiriliyor. Bu saldırının tamamlayıcısı olarak azgın bir devlet terörü bu sürece eşlik ediyor. Yanısıra, AB’ye uyum süreci ve demokrasi çıkırtkanlığının da yapıldığı bir süreçtir bu.

Son dönemde ise, sermaye medyasını manşetlere çıkararak “Yargıda devrim”, “Yeni Türkiye” gibi içi boş sözlerle yansıttığı anayasa değişikliği gündemleştirildi.

İkiyüzlü söylemleri bir yana itip yaşamın gerçekliğine baktığımızda, burjuva hukukunun işlevini tüm açıklığıyla göreceğiz. Hukuku sınıflarüstü olarak gösteren yaklaşımların gerçekliği nasıl tersyüz ettiğini de. Beraberinde mahkemelerin nerede devreye girdiğine, ne tür kararlar verdiğine baktığımızda, bu açıdan çarpıcı bir tablo ile karşı karşıya kalacağız.

Her saldırının hukuksal bir ayağı vardır

Uzlaşmaz sınıf karşıtlıkları temeli üzerinde kurulu kapitalist toplumda sermayenin saldırıları kesintisizdir. Saldırıların kapsamı, niteliği farklılık gösterebilmekle beraber, sürekliliği tartışmasızdır. Bu saldırılar ekonomik, sosyal, siyasal içerikli olabileceği gibi, devrimci mücadelenin bastırılması amaçlı fiili devlet terörü de olabilir. Bunu belirleyen burjuvazinin sınıf çıkarları ve ihtiyaçlarıdır. Ancak saldırılar hangi alanda olursa olsun, hakim ve savcılar aldıkları direktifler doğrultusunda harekete geçmektedirler. Kendilerine biçilen kapitalist düzene uşaklık misyonunu oynarken, kendi yasalarını bile ayaklar altına almakta tereddüt etmemektedirler.

İşkenceci katilleri aklamak misyonu

Toplumsal çelişkilerin keskin olduğu, burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki uçurumun gittikçe derinleştiği Türkiye’de, kapitalist düzene karşı devrimci muhalefet güçlü bir maddi toplumsal temele sahiptir. Emperyalizme kölece bağımlı, yapısal kriz çukurunda debelenen sistem ise, buna karşı kendini sürekli tahkim etmektedir. Bu tahkimde başrolü oynayan, devletin kontra güçleridir. Bu güçler, kağıt üzerindeki burjuva yasalarını yok sayarak, CIA patentli kontr-gerilla talimatnamelerine göre hareket etmektedirler. Bunun fiili karşılığı “bin operasyon”lardır. Yani işkence, cinayet, provokasyonlar, vb.’dir. Bu kirli işler illegal yöntemlerle gerçekleştirilmekte ve “faili meçhul” olarak kalmaktadır. Buna rağmen azımsanmayacak sayıda işkence ve cinayet da aleni bir şekilde işlenmektedir. İşte bu aşamada burjuva mahkemeler devreye girmekte ve katilleri aklayabilmek için kendi yasalarını bile bir paçavra haline getirmektedirler.

Son yıllarda tek tek ya da toplu cinayet işleyen yüzlerce polis mahkemelere çıkmıştır. İşkencecilerin ise binlercesi yargınlanmıştır. Bu davaların tümünde katiller, işkenceciler korunmuş ve elden geldiğince aklanmaya çalışılmıştır. Zorunlu durumlarda göstermelik cezalar verilmiştir. Tüm bu davalarda hakim ve savcıların işkenceci katillerle aynı

zihniyete sahip oldukları defalarca kanıtlanmıştır. Bu binlerce davadan iki örnek verelim.

Son yılların en bariz toplu katliamlarından biri Gazi katliamıdır. Gazi’de kameralar önünde 17 emekçi katledilmiştir. Hedef gözeterek ateş açan katillerin boy boy fotoğrafları da yayınlanmıştır. Bu katiller hakkında açılan dava Trabzon’a taşınmıştır. Nihayet yıllar sonra sonuçlanan davada 18 katil beraat etmiştir. Sadece birine 6 yıl 8 ay, birine de 3 yıl 9 ay hapis cezası verilmiştir. Ancak Yargıtay 1. Ceza Mahkemesi mahkum olan iki polisle ilgili kararı da bozmuştur. Toplu katliamın tek tutuklu sanığı kalmıştır.

Bir diğer bariz örnek; Kurtuluş gazetesi satarken mahallenin ortasında katledilen 17 yaşındaki İrfan Ağdaş olayıdır. Mahalle halkının gözleri önünde, üstelik gündüz saatlerinde işlenen bir cinayet söz konusudur. Bu davada da katil polisler beraat etmiştir. Türk adaleti bu cinayetin “meşru müdafa sınırları içinde” işlendiğine karar vermiştir.

Bu ve benzeri binlerce örnek verilebilir. Ama listeyi uzatmak gereksizdir.

Savcılar kontra düzeni teşhir edenlerin peşinde

“Hukukun üstünlüğü”ne sıkı sıkıya bağlı Türk hakim ve savcıları sadece canileri, işkencecileri, tecavüzçüleri korumakla kendilerini sınırlamıyorlar. İşkenceyi, tecavüzü, cinayetleri açığa çıkarıp teşhir edenlerin de yakasına yapışıyorlar.

Derin devletin vahşi icraatlarından biri gözaltında kaybetmektir. Katledilip cesetleri yokedilenlerin yakınları, kayıplarını aramaya başladıklarında ilk karşılaştıkları şey devletin zorbalığıdır. Ancak kayıp yakınları yıllar süren kararlı bir mücadele vermekten geri durmadılar. Bu mücadelelerinin de etkisiyle geçici de olsa kayıp olaylarında azalma olmuştur. Bu eylemlerin devleti zan altında bıraktığını tespit eden hakim ve savcılar harekete geçip kayıp yakınlarını hukuk terörüyle sindirmeye çalıştılar. Zira polis terörü yeterli olmuyordu. Soruşturma açarak katilleri bulacakları yerde, kayıp yakınlarına dava açıp tutuklamayı tercih ettiler.

İşkencenin yaygınlığı ve düzen bekçilerinin fiili sorgulama yöntemi olduğu herkes tarafından bilinir. Bununla ilgili binlerce dava açılır. Göstermelik ceza alanlar dışında, işkenceci polisler terfi ettirilir. Bu rutin bir uygulama haline gelmiştir. Ancak tıp etiğine ihanet etmeyip işkenceyi belgeleyen Adli Tıp hekimleri de çıkabilmektedir. Bu raporları verenler “yüce Türk mahkemelerinin” işini zorlaştırdıkları için hemen haklarında soruşturmalar açılır. Adli Tıp Kurumu hekimi Şebnem Korur Fincancı işkencede ölümü belgeleyince, neredeyse tüm devlet kurumlarının gazabına uğradı. Hakkında birden fazla soruşturma açıldı.

Gözaltında cinsel taciz ve tecavüzü teşhir etmek de hukuk otoritelerinin tahammül edemeyeceği bir durumdur. Zira bu teşhir onlara göre, “devletin askeri ve emniyet kuvvetlerini tahkir ve tezyif etmek” anlamına gelir. 10-11 Haziran 2000 tarihlerinde “Gözaltında Cinsel Taciz ve Tecavüze

Hayır Kurultayı” düzenlendi. Tertip komitesi ve konuşmacılardan 19 kişi hakkında dava açıldı. Tebliğ sunan 5 kişi hakkında ise İstanbul 5 No’lu DGM bölücülük yaptıkları iddiasıyla dava açtı. Bu kişiler Kürt illerindeki tecavüz olaylarını anlatmışlardı. Tecavüzçüler hakkında dava açmak ise savcıların ilgi alanı dışındadır.

Hücre karşıtı eylemlere ve Ölüm Orucu Direnişi’yle dayanışma eylemlerine katılanların bir kısmı da hücrelere kapatıldılar. Zira tecrit, izolasyon ve işkenceye karşı çıkmak, kontra düzenin savcılarına göre “terör örgütlerine yardım ve yataklık” fiiline girmektedir. Aynı dönemde F tipi hücrelere karşı çıkan Tüm Yargı-Sen yöneticileri de saldırıdan paylarını aldılar. Elllerinde hiçbir delil olmadığı halde aylarca hapishanelerine kapatarak sindirmeye çalıştılar.

Devrimci tutsakları F tipi tabutluklara kapatma planına bağlı olarak, cezaevlerinde peşpeşe katliamlar ve katliam girişimleri gerçekleştirildi. Dört duvar arasına kapatılmış tutsaklar her defasında akıl almaz vahşetlere maruz kaldılar ve bu saldırılarda onlarca devrimci tutsak katledildi. Bu katliamlar devletin kendi kurumları tarafından da belgelendi. Buna rağmen hiçbir katil ya da katliam emri veren ceza almadı. Dahası Türk savcıları tesadüf eseri sağ kalanlar hakkında davalar açarak devrimcileri kendi yoldaşlarını katletmekten yargılamaya çalışıyorlar.

Devrimcilere karşı giyotin gibi çalışan DGM’ler

Özellikle DGM’lerin temel işlevi, düzene muhalif tüm kesimlerin burjuva hukuk terörüyle etkisizleştirilmesidir. DGM’lerin verdiği mahkumiyet kararları herhangi bir delile dayanmıyor. İşkence ile alınan ifadelere ya da eğer ifade alamamışlarsa polis fezlekelerine dayanarak davalar sonuçlandırılıyor. Dolayısıyla duruşmalar bir mizansenden öte anlam taşımıyor. DGM’lerin bu amaçla kurulduğu bilindiği için ilerici devrimci çevreler tarafından gayri-meşru sayılıyor. Ölüm Orucu Direnişi’nin taleplerinden biri de bu faşist mahkemelerin kapatılması ve aldığı kararların geçersiz sayılmasıdır.

Bu ve benzeri örnekler, kapitalist düzende hukukun kimlere hizmet ettiğinin, dahası kağıt üstündeki yasaların dahi pratikte bir değer taşımadıklarının göstergesidir. Hakim ve savcılar bizzat derin devletin emirleri doğrultusunda davalar açmakta ve bu emirlere göre davaları sonuçlandırmaktadırlar. Bu o kadar bariz yapılmaktadır ki, kitleleri aldatmak için makyaja bile ihtiyaç duyulmamaktadır.

Tüm bunlar çürüyen ve kokuşan burjuva düzenin bekası içindir. Çeteleşen, bir katliam ve cinayet örgütüne dönüşen sermaye devletinin yargı kurumları da bu çerçevede kendisine düşen rolü oynamaktadır. Kapitalist sömürü düzeninin baskı ve zulmü altında yaşayan işçi ve emekçiler için bu asalak düzeni tüm kurumlarıyla beraber tarihin çöplüğüne atmak dışında bir gelecek yoktur.

Düzen tüm kurumlarıyla çürüyor...

Ordu ve y

Tüm bu sıraladıklarımız, orduda dönen dolapların sadece küçük bir kısmı. Ve büyük ölçüde de, durumdan rahatsızlık duyan ya da yağmadan pay alamayan askerler tarafından sızdırılmış kırıntı bilgilere dayanıyor. Uluslararası silah tekellerinin aldıkları ihalelerin yüzde 15-20 kadarını ilgili ülkelerdeki yetkililere rüşvet olarak dağıttıkları bilindiğine göre, dönen rüşvet ve yolsuzluk çarkı çok daha büyük olmalı. İşin aslına bakılırsa, rakamların büyüklüğü çok da önemli değil. Önemli olan, sermaye düzeninin en temel kurumlarıyla birlikte büyük bir hızla çürüyor olması.

Sermaye düzeni bütün kurumlarıyla çürüyor. Düzenin hangi kurumuna el atılsa oradan pis kokuların yükseldiği görülüyor.

Çürüme ve kokuşma, şu an düzenin en itibarlı kurumlarından ordu için de geçerli. Sermaye devletinin belkemiğini oluşturan, düzen açısından taşıdığı kritik önem nedeniyle de her türlü denetimin dışında tutulan ordu içerisinde yaşanan büyük yolsuzluklardan bir kısmı son zamanlarda ortalığa dökülmeye başladı.

Hemen belirtelim ki, orduda bir takım yolsuzlukların yaşanmasının hiçbir şaşırtıcı yanı yoktur. Çünkü ordu sermaye devletinin en temel kurumudur, onun omurgasıdır. Sermaye düzeninin organik bir parçasıdır. Sermaye düzeni ise sömürü ve kan üzerine kurulu bir düzendir. Yolsuzluk, hırsızlık, vurgunculuk, haksız kazanç, kara para gibi her türden pislik, daha fazla kazanmaktan başka hiçbir şeyin mübah olmadığı bu sistemin doğasında vardır. Kapitalist sistemin kendisi üretir bütün bu pislikleri. Sermaye devletinin tüm kurumları bir biçimde bu pisliklerin içindedir. Dolayısıyla bu sistemin organik bir parçası olan, düzenin korunmasında payı tartışmasız olan sermaye ordusunun bu pisliklerin dışında olması beklenemez.

İşin bir ikinci boyutu şudur. Türkiye’de ordu devlet bütçesinin yarısına yakınını kontrol etmektedir. Orduya bütçeden ayrılan resmi pay 8.7 milyar dolardır. Ordunun elinde 2030 yılına kadar yüzde 60’ı ABD firmalarına verilmek üzere toplam 150 milyar dolarlık

yeni proje bulunmaktadır. Bu da göstermektedir ki, sermaye düzeninin selameti için militarist örgütlenmeye muazzam parasal kaynaklar ayrılmakta, bu paralar “ülke güvenliği” için generaller tarafından kullanılmakta, herhangi bir kurum bu harcamaları denetleyememektedir. Örneğin sadece okyanuslarda kullanabilecek bazı uçak gemisi siparişlerinin Genelkurmay tarafından neden verildiğini kimse soramamaktadır. Trilyonluk savunma sistemlerinin, her türlü silah ve araç-gereç alımlarının ihaleleri komutanların tercihleri doğrultusunda yapılmaktadır. Ortada çok büyük paralar dönmekte, bunun kendisi büyük vurgun ve yolsuzlukların zeminini oluşturmaktadır.

Öte yandan ordu sadece siyasal planda değil, ekonomik planda da sermaye sınıfının bir parçasıdır. Bunun en somut göstergesi OYAK’tır. OYAK subaylara ve emekli subaylara ait bir örgütlenmedir ve bugün ülkenin en büyük sermaye gruplarından biri durumundadır. Türkiye’nin en büyük sanayi işletmelerinden OYAK-Renault bu kuruma bağlıdır örneğin. Gene Oyakbank, daha geçtiğimiz hafta devletten Sümerbank’ı almış ve ülkenin en büyük bankalarından biri durumuna yükselmiştir. Ordu mensuplarına ait daha pek çok irili ufaklı sanayi kuruluşu ve ticari işletme bulunmaktadır. Üst rütbeli subaylarca yönetilen bu kapitalist işletmelere devlet tarafından birçok ayrıcalık sağlanmaktadır. Örneğin bunlardan çok az vergi alınmaktadır. Bu ayrıcalıklar sayesinde ordu mensuplarına ait bu kuruluşlar çok büyük kârlar elde etmekte, kriz dönemleri bunların zayıf düşmesine değil, tersine daha da güçlenmesine hizmet etmektedir.

Dolayısıyla, orduda yolsuzlukların yaşanması hiç de şaşılacak bir durum değildir. Eğer sistem kapitalizm ise ve ortada büyük paralar dönüyorsa, her türlü pislğin yaşanması son derece normaldir.

Şimdi omuzu kalabalık generaller takımının içinde yer aldığı yolsuzluklardan bazı örneklerle geçebiliriz.

OYAK’ta 112 trilyon kimin cebine gitti?

Ordu mensupları tarafından 1961 tarihinde kurulan OYAK’ın son Genel Kurulu 14 Nisan’da yapıldı. Genel Kurul’a ve kamuoyuna sunulan rapora göre, 2000 yılında OYAK’ın iştiraklerinin brüt satış hasılatı 2.3 katrilyon lira ve brüt kâr toplamı 287.7, net 81.2 trilyon lira olarak gerçekleşmiş. 2000 yılında varlığını bir önceki yıla göre yüzde 59 oranında artırarak 551,5 trilyon liraya çıkartan OYAK’ın elde ettiği kâr ise 217,4 trilyon lira. Bu rakamlar da gösteriyor ki, OYAK oldukça büyük bir kuruluş.

Aşağıdaki satırlar, sözü edilen Genel Kurul’dan bir süre sonra OYAK mensubu bir emekli general tarafından basın kuruluşlarına yazılmış:

"Kapalı bir kutu olan OYAK’ın trilyonlarının

hortumlandığını Genel Kurul’da öğrenmiş bulunuyorum. Genel Kurul’da gündeme alınan ve müzakere edilen konuların kayıt altına alınıp yayımlanması bir zorunluluk iken, bunların kayıtlardan çıkarılarak gizlenmesini ve üstünün örtülmesini amaçlayan bir anlayışla, uçurulan 112 trilyon liranın kimler tarafından hortumlandığının anlaşılması mümkün olmayacaktır. Bu nedenle aşağıdaki bilgileri size de gönderiyorum. Kolaylık diliyor, gözlerinizden öpüyorum. İmza: Em. G."

Bu mektup OYAK’ın 112 trilyon lirasının “şerefli” kimi komutanlar tarafından cebe atıldığını gösteriyor. Yani OYAK’ın sermayesinin yaklaşık beşte biri bir çırpıda çalınmış.

Her bahaneyle yolsuzluklara karşı mücadele etmek konusunda topluma vaaz veren generaller bu büyük hırsızlık karşısında ne yapmışlardır peki? Tam da kendilerinden beklenmesi gerekeni yapmışlar, OYAK Genel Kurulu’nda bu büyük yolsuzluğun üstünü örtmüşlerdir. Genel Kurul bittikten sonra da Anıtkabir’e atalarının huzuruna gitmişlerdir.

Bu yolsuzluğu basına duyuran emekli generalin mektubu şöyle bitiyor:

“Halktan gizlemekle bu hortumlamanın önünü aldığımı zannedenler; sivillerde olduğu gibi, askerin de yolsuzluklara kanat gerdiği, koruduğu anlayışını güçlendirdiğini anlamıyor mu?”

HAVELSAN’da kurulan talan tezgahı

Yolsuzluklarıyla ünlenen bir başka kuruluş olan HAVELSAN, Türk Silahlı Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfı’na ait bir şirket. Yönetim kurulu üyelerinin tamamı emekli generaller. Şirketin idari kadroları ise generallerin çocukları, emekli subaylar ve onların yakınlarından oluşuyor. HAVELSAN, geçen hafta yayınlanan uluslararası bir rapora göre, savunma sektöründe dünyanın en büyük 100 şirketi arasında. Başta Hava Kuvvetleri olmak üzere orduya, yanı sıra sivil kamu kuruluşlarına elektronik sistemler üretiyor.

Şirketin başındaki emekli generaller ile komutanlar arasında kurulan çıkar ilişkileri nedeniyle, ordunun açtığı ihalelerin hemen hepsi HAVELSAN’a veriliyor. Hatta ihale şartnameleri doğrudan HAVELSAN yöneticisi emekli generaller tarafından hazırlanıyor. Bunlar trilyonluk ihaleler olduğu için, şartnameler başka şirketlerin girmesini engelleyecek şekilde düzenleniyor. Kısacası ihalelerin HAVELSAN’da kalması için her türlü ayak oyunu sergileniyor. Tapu ve Kadastro Genel Müdürlüğü’ne bilgi işlem sistemi kurulması için açılan ihale bunun son somut göstergesi. Kurulacak sistemin 10 milyon 650 bin dolara malolacağı hesaplanmışken HAVELSAN bu iş için 150 milyon dolarlık teklif verdi. Ve ihale tartışmasız HAVELSAN’a verildi. Konunun basına yansması üzerine Cumhurbaşkanı soruşturma başlattı.

Şirketteki yolsuzlukları kamuoyuna duyurmaya

yolsuzluk

çalışan alt rütbeli bazı askerler, HAVELSAN yönetimindeki emekli generallerin ordudaki tayin ve terfilerde bile etkin olduklarını yazıyorlar:

“HvBS (Hava Kuvvetleri Bilgi Sistemi) projesinde Alb. Suha Atatüre ihtimal yokken HAVELSAN'daki emekli generallerin yoğun baskısıyla general yapıldı. Projelerde HAVELSAN çıkarları doğrultusunda hareket etmeyen subaylar ilgili projelerden uzaklaştırılmaktadır. Örneğin HvBS projesinden Yarbay Osman Sari HAVELSAN çıkarları doğrultusunda hareket etmediğinden projeden uzaklaştırılmış ve sonradan da emekli olmak zorunda bırakılmıştır. Bnb. Veyssel Altuntaş da benzer bir akıbete maruz bırakılmıştır.”

İhalelerin HAVELSAN'a verilmesi karşılığında generallere ve yüksek rütbeli subaylara değerli hediyeler gönderildiği, yılbaşı ve özel günlerde generallere bu tip hediyeler verilmek üzere HAVELSAN bütçesinden büyük bir miktar ayrıldığı birçok kişi tarafından ifade ediliyor.

Yanısıra HAVELSAN, aldığı birçok ihalede işi zamanında yetiştirmemekle, hemen hiçbir yükümlülüğünü yerine getirmemekle eleştiriliyor. Fakat buna rağmen şirkete hiç aksatılmadan ödeme yapıldığı biliniyor. Örneğin Hava Kuvvetleri üslerinde bulunan uçak simülasyonlarının yıllık bakım ihaleleri gibi birçok rutin ihale HAVELSAN'a verildi, sözleşme gereklerini yerine getirmediği halde ödemeler aksatılmadan yapıldı.

HAVELSAN'ın bir çiftlik gibi kullanıldığını, kurulan tezgah sayesinde buradan birçok komutanın ve emekli generalin büyük kazançlar sağladığını basına açıklayan alt rütbeli asker mektubunu şöyle bitiriyor:

“HvBS proje yönetiminde görev yapan proje direktörü Deniz Eser isimli bayan, eşi Baykan Eser'e projede koordinator gibi görev yaptırmaktadır ve Baykan Eser kendisine ait başka bir şirket sahibi olarak bu projede görev yapmakta ve yaptığı çalışmalarının karşılığı faturaları karısına onaylatmaktadır.

“Proje yöneticisi gözükten Handan Durmuşoğlu, yeni mezun ve şimdiye kadar proje tecrübesi olmayan birisi olarak böylesine büyük ve silahlı kuvvetler açısından hayati olan bir projenin başına getirilmesi ilginçtir. Deniz Eser, Baykan Eser çiftinin, proje direktörü ve koordinatorü gibi en kritik görevlerde yer almaları projedeki başarısızlığın en büyük sebebidir. Böylesine önemli bir projenin böylesine vasıfsız kişilerin eline teslim edilmesinin arkasında hangi güçlerin olduğu oldukça merak konusudur. General Suha Atatüre mi, yoksa onun da üzerinde bir güç mü?”

CASA uçakları ve yolsuzluk

Yakın tarihlerde İspanya'dan alınan CASA nakliye uçaklarının üçü son bir yıl içinde düştü. Uçaklar

düştükten sonra yapılan araştırmalar gösterdi ki, bu uçaklar alınmadan önce haklarında birçok olumsuz rapor hazırlanmış. Alınmamaları için çaba sarfedenler olmuş. Fakat buna rağmen generallerin içinde olduğu çıkar ilişkileri nedeniyle bu uçaklar satın alınmış. Bir emekli askerin yazdığı bir mektuptan alınan şu satırlar, işin içyüzünü önemli ölçüde aydınlatıyor, ordunun açtığı ihalelerde ne tür dolapların döndüğünü bir kez daha kanıtıyor:

“Uçakları kullanacak olan uzman personelin vazgeçilemez olarak belirlediği şartları karşılamamasına rağmen bu uçaklarda ısrar edilmesi üzerine, rapor ve iddiaları değerlendiren Denetleme Kurulu projenin durdurulmasına karar vermiştir.

Ancak, uçakların CASA olması konusunda aşırı ısrarcı olan dönemin Deniz Kuvvetleri Kurmay Başkanı Koramiral Özden Örnek iddia ve raporları inceleme, inceletme ve cevap verme ihtiyacı bile hissetmeden, üst düzey bir komutandan beklenmeyecek basiretsizlikle, belki de kişisel çıkarlar uğruna projeyi tekrar hayata geçirmiştir.”

“Konuyla ilgili olarak 20 Ağustos 1998 tarihinde savunma sanayii müsteşarlığında bir toplantı yapılmıştır. Bu toplantıda Koramiral Özden Örnek tekrar aynı görüşleri savunmuş, iddiaların gerçeği yansıtmadığını, uçağın Deniz Kuvvetleri'nin hareket ihtiyaçlarını karşıladığını ve bu uçakların geciktirilmeden alınması gerektiğini belirtmiştir. Bunun üzerine Denetleme Kurulu heyeti, Özden Örnek'in görüşlerine atıfta bulunarak projenin tekrar başlatılmasına karar vermiştir.

“Bu arada Amiral Feyyaz Ögütçü de projede olumsuz görüş bildiren Murat isimindeki Savunma Sanayi Müsteşarlığı (SSM) personeline özel yemek yedirmiş, kapalı kapılar arkasında anladığı dilden konuşmuş ve Murat ondan sonra mum (!) gibi olmuştur.”

Tüm bu sıraladıklarımız, orduda dönen dolapların sadece küçük bir kısmı. Ve

büyük ölçüde de, durumdan rahatsızlık duyan ya da yağmadan pay alamayan askerler tarafından sızdırılmış kırıntı bilgilere dayanıyor. Uluslararası silah tekellerinin aldıkları ihalelerin yüzde 15-20 kadarını ilgili ülkelerdeki yetkililere rüşvet olarak dağıttıkları bilindiğine göre, dönen rüşvet ve yolsuzluk çarkı çok daha büyük olmalı.

İşin aslına bakılırsa, rakamların büyüklüğü çok da önemli değil. Önemli olan, sermaye düzeninin en temel kurumlarıyla birlikte büyük bir hızla çürüyor olması. Düzenin sahipleri, koruyucuları ve uşakları arasında yaşanan sömürü ve yağmadan pay kapma savaşları bu çürümeyi daha da hızlandırıyor. Önemli olan, bu temel gerçeğin işçi ve emekçilere daha somut gösterilebilmesidir.

Düzene dipçikli hizmetin karşılığı!

Komutanlıkları döneminde sermayeye hizmette kusur etmeyen, bunun için Kürdistan'da kan döken, ülkenin her yanında işçi ve emekçilerin karşısına dikilen, emperyalizmin hizmetinde başka halkların topraklarında işgalci güçlerin komutanlığını yapan generaller, emekli olduktan sonra sermaye tarafından ödüllendiriliyorlar. Ezici bir çoğunluğu banka ve holdinglerin yönetim kurullarında yeralıyor. Hiçbir iş yapmadan ayda 10-15 milyarı cebe indiriyorlar. Sermaye düzenine dipçikli bekçiliğin karşılığı olarak!

Sermayenin ödüllendirdiği emekli generallerden bazıları

Eski Genelkurmay Başkanlarından Orgeneral Semih Sancar (Akbank YK), Org. Muhittin Fisünoğlu (Sümerbank), Org. Teoman Koman (İnterbank), Oramiral Vural Beyazıt (Etibank), 12 Eylül'ün Orgenerallerinden Turgut Sunalp (Netaş ve Garanti Bankası Yön. Kur. Üyesi), Org. Adnan Ersöz (İş Bankası Yönetim Kurulu Üyesi), 12 Mart'ın ünlü darbecilerinden Org. Faik Türein (Umumi Mağazalar Yönetim Kur. Üyesi), Org. Süreyya Yüksel (Yaşar Holding Danışmanı); Org. İbrahim Şenocak (Etibank Yönetim Kurulu Başkanı); Org. İsmail Hakkı Akansel (PETKİM Danışma Kurulu Üyesi); Org. Vecihi Akın (AKSİGORTA Yönetim Kurulu Üyesi); Org. Doğan Özgöçmen (Yapı Kredi Bankası Yönetim Kur. Üyesi); Org. Suat Aktulga (LASSA); Org. Şeref Akıncı (Doğuş Holding Yönetim Kurulu Üyesi); Org. Kemalettin Eken (Şekerbank Turizm Yönetim Kur. Üyesi); Org. Sabri Delic (Profilo Holding Başkan Yardımcısı); Oramiral Bülent Ulusu (AKSA Yönetim Kurulu Üyesi); TİKKO gerillası oğlu Cemil Oka'yı ihbar ederek öldürten Org. Nazif Oka (Hema Holding Yönetim Kur. Üyesi); Org. Halil Sözer (Borusan Yönetim Kur. Üyesi); Korg. Fevzi Aysun (Derborsa Yönetim Kur. Üyesi); Korg. Hikmet Kesim (Türk/ABD Havacılık San. (TAİ) Yön. K. Ü.); Korg. Tevfik Alpaslan (Altay şirketler Grubu); Tümğ. Cemil Mete (Minex Savunma Sanayi Yön. Kur. Üyesi); Tümğ. Hayri Sözen (Borusan Danışmanı); Tümğ. Servet Bilgi (Bekoteknik Yönetim Kur. Üyesi); Tuğğ. Tanju Erdem (Yaşar Holding Danışmanı); Tuğğ. Fikri Topsever (AKSA Personel Müdürü); Tuğğ. Sezer Bilgili (Pamukbank Denetçisi); Tuğğ. Şahap Ar (Alarko Holding Yönetim Kur. Üyesi); Tuğğ. Sıtkı Sunday (Otomarsan Başkan Vekili); Tuğğ. Orhan Köker (Profilo Holding Müşaviri); Tuğğ. Yılmaz Oral (Hema Holding Yönetim Kur. Üyesi); Tuğğ. Kamuran Gümüşsoy (GİMA Yönetim Kur. Üyesi.)

2 Ağustos'tan günümüze...

“Bir Yanılsamanın Sonu” Mahsum Hayri Pir

“Elinizdeki çalışma, en az bir yıllık tartışmaların, yoğunlaşmaların, kolektif beynin ve yürek atışlarının ürünü; birkaç ay gibi kısa sürede kağıda dökülmesidir.

Bu aynı zamanda hiçbir gücün, hiçbir engelin, kuşatma ve bastırma çabasının devrimci bilinç, inanç ve irade ile sevgi ve umut karşısında duramayacağının, dayanamayacağının somut belgesidir... Çünkü bizim elimizde anılan silahlardan başka bir şey yoktu... Engel tanımadık, tanımıyoruz, tanımayacağız.” (Sayfa 16-17)

İsteme adresi:
İnebey Mah. Valide Camii
Sk. 61/4 Aksaray-İstanbul
Tel/Faks: 0 212 529 10 45

Öcalan'ın 2 Ağustos 1999 açıklamasının üzerinden tam iki yıl geçti. Bu karar, İmrallı'da başlatılan ideolojik ve politik tasfiyeyi askeri-stratejik ve pratik tasfiyecilikle tamamlama, topyekûn silahsızlandırmayı gerçekleştirme kararıdır. 2 Ağustos, Kürdün tarihine geçen kara bir gündür. 2 Ağustos kararı, utanç verici bir yenilgi ve mutlak teslimiyetin ilanı, kayıtsız koşulsuz kendi kendisini silahsızlandırma kararıdır.

2 Ağustos süreci, yani topyekûn teslimiyet, tasfiye ve silahsızlandırma hareketi derinleşerek devam ediyor. Her zaman vurguladığımız gibi akıl almaz yalan, demagoji ve çarpıtma kampanyaları eşliğinde... İmrallı partisinin yönetenleri hepimizin gözlerinin içine baka baka yalan söylemekte, 2 Ağustos kararının “erdemlerini” sayıp dökmektedirler. Ne kadar doğru ve yerinde bir karar olduğunu vaaz etmekte, üç yıllık gelişmelerin kendilerini doğruladığını söylemekte bir sakınca görmemektedirler.

Gerçekler çok yalın, açık ve net olmasına rağmen, Öcalan itirafları bunları belgelemesine rağmen, İmrallı Partisi yönetenleri gerçeklerle ve halkla alay etmeye devam etmekte, bunu temel bir siyaset tarzı olarak uygulamaktadırlar. Gerçekler karartıldığı, çarpıtıldığı ve bu, tam anlamıyla bir bilinç, ruh ve bellek katliamı biçiminde sürdüğü için, bizim de bıkmadan usanmadan gerçekleri aydınlatmamız, bilinç, ruh ve bellek katliamının önüne geçmeye çalışmamız, kaçınılmaz ve ertelenemez bir görev olmaktadır. Kimi zaman tekrara kaçma pahasına da olsa bu görevi mutlaka başarmamız gerekmektedir. Biliyoruz ki Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesini yeniden yükseltmenin, gerçekten hakettiği bir düzeye getirmenin yolu, İmrallı tasfiyeciliğini teşhir ve tecritten geçer. İmrallı teslimiyet ve tasfiyeciliği aşılmadan gerçeklerin yerli yerine oturması, yeni bir tarihsel yükselişin gerçekleşmesi mümkün değildir.

Unutmayalım ki, İmrallı, özgür iradenin değil, odağında ABD, TC ve İsrail'in olduğu uluslararası karşı-devrimci hareketin ve iradenin ürünüdür ve onun kesin damgasını taşır. O nedenle bugün İmrallı'ya karşı

net ve ikirciksiz bir tavır almadan devrimci yurtseverlik iddiasında bulunmak, bilinçli bir duruş değilse eğer, kendi kendini kötü bir biçimde kandırmaktan başka bir şey değildir. Bilinir, savaşını temel yasası, düşman tarafa zorla boyun eğdirmek, kendi iradesini kabul ettirmektir. Bunun yolu düşman ordularını silahsızlandırmak, imha etmek ve böylece savaşı hale getirip etkisizleştirmekten geçer. Bir de bu açıdan bakıldığında İmrallı savunmalarının bir devamı ve sonucu olan 2 Ağustos kararı, düşmanın, karşı-devrimci iradenin bir sonucu değilse nedir? Hiç kuşkusuz İmrallı çizgisi salt askeri bir teslimiyet ve kendi kendini silahsızlandırma değil, mutlak bir teslimiyet, tersine dönüş ve tüm tarihsel değerlerimizi de kapsayan topyekûn tasfiye hareketidir.

İmrallı çizgisi ve pratiğini, olağan bir değişim ve dönüşüm, herhangi bir strateji değişikliği olarak değerlendirmek, uluslararası karşı-devrimci hareketin ve Türk özel savaş gerçeğinin Kürdistan ve PKK politikalarını gözardı etmekle eş

anlamlıdır. Zaten İmrallı Partisi yönetenleri de bunu yapmakta, dayatılan 9 Ekim-15 Şubat iradesini değerlendirme dışı tutmaya özen göstermektedirler. Diyorlar ki, “bu strateji değişikliği Başkanımızın esaretiyle ilgili değil, ta 1988'de dile getirilen ateşkes eğiliminin bir devamı ve sonucudur.” Elbette ateşkes ve “siyasal çözüm” biçiminde somutlaşan eğilim, düzen içinde kendine yer arama arayışıdır. Ancak, İmrallı, herhangi bir düzene savruluş değil, bu anlamda PKK'nin sağ ve reformist bir yorumu değil, düşman iradesinin mutlak kabulü, tarihimize, partimize, devrimimize ve halkımıza topyekûn tasfiyecilik biçiminde dayatılmasıdır.

Halkımız genelde İmrallı çizgisini, özelde onun en üst düzeyde pratik uygulaması olan 2 Ağustos kendi kendini mutlak silahsızlandırma kararını, bu son üç yılın da gelişmeleri ışığında çok yönlü olarak değerlendirmeli ve sonuçlar çıkarmalıdır. Öncelikle 2 Ağustos kararı ve açıklaması hangi iradenin ürünüdür? Kürtlerin ve PKK'nin bu kararda herhangi bir irade kırıntıları var mı? Bu karar ve açıklamanın özü ve sonuçları nedir? Bu sorular temelinde yapılacak bir sorgulama ve tartışmanın içinde bulunulan süreci önemli ölçüde aydınlatacağı kesindir. Bizim aydınlığa ve bunun için de özgür tartışmaya ihtiyacımız var.

2 Ağustos açıklamasını bir çok yönüyle değerlendirmek durumundayız. Bunun için “Uluslararası Karşı-devrim Hareketi, Teslimiyet ve Tasfiyecilik ile BİR YANILSAMANIN SONU” adlı çalışmamızdan uzun bir aktarma yapmamız gerekiyor. Bu kitapta konumuzla ilgili şunlar yazılı:

“Öcalan, genişletilmiş MK toplantısında alınan kararları öğrenince sevindi, artık bir süredir hazırlandığı açıklamayı yapabiliirdi. Yapacağı açıklama kısaydı, ama salt devrimci şiddeti, ulusal kurtuluş savaşını sona erdirmekle, PKK ve Kürt halkını silahsızlandırmakla yetinmiyordu; aynı zamanda devrimci şiddet ve ulusal kurtuluş savaşını mahkum ediyordu. Avukatları aracılığı ile Öcalan'ın yaptığı 2 Ağustos 1999 tarihli açıklama aynen şöyledir:

“Türkiye’de çatışma ve şiddet ortamı; insan hakları ve demokratik gelişmenin önünde engel teşkil etmektedir. Ağırlıklı olarak Kürt sorunundan kaynaklanan şiddet bunda temel rol oynamaktadır. Çıkmazı aşmak ve sorunların çözüm yolu, şiddete son vermeyi gerektirmektedir.

Bu nedenle PKK'nin 1 Eylül 1998'den beri tek taraflı yürütmeye çalıştığı ateşkes sürecinden 1 Eylül 1999'dan itibaren silahlı mücadeleye son vermeye ve güçlerini barış için sınırların dışına çekmeye çağırıyorum. Böylelikle Demokratik Çözüm yolunda yeni bir diyalog ve uzlaşma aşamasının gelişeceğine inancımı belirtiyorum.

Bununla birlikte tüm devlet ve toplumun ilgili kurum ve yetkililerini bu barış ve kardeşlik sürecinin başarısı için duyarlı ve destek olmaya, ulusal ve uluslararası hükümet ve kuruluşları da olumlu temelde yardımlaşmaya çağırıyorum.” (Özgür Halk, Ağustos '99 sayısı)

Bu konuşmada dikkat çeken salt silahlara veda edilmesi, silahlı güçlerin sınırların dışına çektilmesi değil; yine “diyalog ve uzlaşma” havasını veren ifadeler de değil. Elbette silahlı mücadelenin nihai olarak sona erdirilmesi ve 15 yıldır Kuzey Kürdistan'da yaratılan gerilla mevzilerinin boşaltılması çok önemli ve bu adımlar, devrimimizin ve partimizin pratik tasfiye sürecine alınması demektir. Hiç kuşkusuz atılan adımların kısa ve uzun vadeli ideolojik, politik, moral, askeri sonuçları olacaktı. Silahlı mücadeleye son verme ve gerilla mevzilerini boşaltarak topyekûn silahsızlanmanın başlama vuruşunu yapma kararı, uluslararası karşı-devrimci güçlerin, emperyalizm ve TC'nin yıllardır istediği ve yapmaya çalıştıkları, bunun için hemen hemen bütün güçlerini seferber ettikleri temel bir konudur. 15 yıldır topyekûn özel imha savaşıyla yapamadıklarını şimdi Öcalan'ın 2 Ağustos kararı ile başarıyorlardı. Bunu yaparlarken yıllardır tekrarladıkları bir tezleri de Öcalan'ın ağzından doğrulatılıyordu. Şunu diyorlardı: “Terör insan hakları ve demokrasi önünde engeldir, terörün sona ermesi, erdirilmesi durumunda demokrasi gelişir!” Öcalan da şimdi aynı şeyleri neredeyse bire bir tekrarlıyordu. “Terör” sözcüğü yerine “şiddet” sözcüğünü kullanıyordu.

Kısacası Öcalan devrimci ulusal kurtuluş savaşının ve gerillanın ipini çekerken, aynı zamanda onbinlerin kanlarıyla tarihimizdeki onurlu yerini alan ulusal kurtuluş savaşımızı mahkum etme cüretini de gösteriyordu. Bir de bu yönüyle kimin iradesiyle ve hangi kaygılarla hareket ettiğini kanıtlamış oluyordu. 7 Temmuz talimatında da açıklamıştı, devlete güvenmek ve devlete güven vermek Öcalan'ın temel hareket noktasıydı. Dolayısıyla devleti ve ona güven vermeyi esas alan birinin Kürt ulusal gerçeği ve Kürdistan devrimi ile herhangi bir ilgisinin kalması mümkün mü?” (Bir Yanılsamanın Sonu, Komal Yayınları, sf. 228-229)

Öcalan, silahlara veda kararını “teorik” bir çerçeveye, günümüz dünyasının değerlendirmesine oturtuyor ve kendi duruşunu meşrulaştırmaya çalışıyordu. Bu noktada da yine anılan çalışmamızda bir iki alıntı yapmakta büyük bir yarar var:

“Öcalan, BK'ne gönderdiği 1 Ağustos tarihli talimatında öncelikle dünyamızın geline aşamada silahlı mücadeleye değil, “demokratik uzlaşma yöntemine” karşılık verdiğini, silahlı mücadeleyi terk etmenin değişen dünyamızın bir gereği olduğunu,

sorunların dilinin uzlaşma, diyalog ve anayasal evrim dili olduğunu ve şiddetten arınma eğiliminin dünya çapında gerçekleşmeye başladığını ifade ediyor.

‘Ama dünya çapında genel eğilimin bu olduğu ve klasik askeri güce dayalı mutlak zafer arama yolunun artık geçersizliğidir. En büyük askeri güce sahip devletler, ilginçtir daha çok bu yeni çözüm yöntemini kendi ülke ve rejim çıkarlarına dayalı olarak geliştiriyorlar. ABD, Avrupa Birliği başta olmak üzere insan hakları ve demokratik adımlarla kendi çıkarlarını da esas alarak dünyayı şekillendirmek istiyorlar. Bu yeni durumu kavramadan hiçbir hareket ve özellikle problem yaşayan ülkeler eski yöntemlerde ısrar ederek ancak çıkmazı derinleştiriyorlar. Sonuçta dünyanın yeni konseptiyle uyum sağlamaktan kurtulamıyorlar. Dikkat edilirse, burada büyük güçlere teslim olma değil, en pratik uzlaşma yollarını bulmak büyük önem taşıyor ve gerçekleşen bu oluyor.’

“Öcalan bu değerlendirmesiyle, bir yandan devrime ve devrimci savaşa inançsızlığını kesin bir dille belirtirken, bir yandan da emperyalizm hakkında yanlış bir bilinç yaymakta ve bir kez daha kimden yana hareket ettiğini kanıtlamış olmaktadır. Bütün bu çarpıtmalar ve yanlış bilinç geliştirmelerin amacı, emperyalizm ve sömürgecilik için kabus anlamına gelen silahlı devrimi, gerillayı tasfiye ve dağıtma hareketini meşrulaştırmak ve bunu başarıyla uygulamaktır.”

Gerçekler bu kadar açık ve belgeliyken hala “biz irademizle silahlı mücadeleye son verdik, ordumuz yerli yerinde duruyor. Gerektiğinde yeniden savaşırsız” iddialarının demagojiden başka bir anlamı olabilir mi?

Öcalan, topyekûn silahsızlandırma ve tasfiye hareketini teorileştirip meşrulaştırmakla yetinmiyor. Devlete güven vermekte hızını almıyor. Aynı zamanda TC’nin özel imha savaşını, yıllardır gerçekleştirdiği katliam ve soykırım hareketlerini meşrulaştırıyor. Bu

konuyla ilgi anılan kitaptan yapacağımız aktarma da şöyle:

“Öcalan, PKK’nin devrimci savaş pratiğini bir kez daha mahkum ettikten ve bu mahkumiyetin önemini vurguladıktan sonra, devletin bastırma ve imha savaşlarını ise haklı ve meşru gören bir anlayış geliştiriyor. Bu konuda çok çarpıcı değerlendirmeleri var. Biri şöyle: ‘Bu konuda ilk adımın PKK’den gelmesi doğaldır. Devlet ve ordunun hükümlanlık gereği sınırlardaki varlığının meşruiyeti kadar, karşısında bir silahlı gücü ya imha edeceği, ya sınırların dışına atacağı da açıktır. Bu konuda en pratik yol daha önce önerilen uygun alanlara çekilmedir.’

Öcalan bu sözleriyle salt devletin imha şiddetini, katliamlarını ve soykırım hareketlerini meşru görmekle ve göstermekle kalmıyor, aynı zamanda, ülkemizdeki sömürgeci varlığını da haklı ve meşru görüyor ve gösteriyor. Bu, bir çırpıda PKK ve yıllardır verilen devrimci savaşı haksız ve gayrı-meşru göstermek değilse nedir? Gerçekten bu kimin yaklaşımıdır? Kimin yaklaşımı olabilir? Hadi diyelim ki dünya koşulları değişti, ya devletin bastırma ve imha hareketlerini meşru göstermek için insanın tam tersine dönmesinden, kendi davasına ihanet etmesinden başka hangi açıklayıcı ve ikna edici gerekçe ileri sürülebilir ki? Tasfiyecilerimizin bu gerçekliğe herhangi bir yanıtları var mı?”

Her şey çok açık, ama İmralı Partisi’nin yönetenleri, halkımızı aldatmaya devam ediyorlar. “İki yıllık pratik bizi doğruladı” diyorlar. Peki gerçeklik öyle mi? Bir kaç soru bile bunun böyle olmadığını göstermeye yeterlidir. Silahlı mücadele yöntemi yerine “demokratik mücadele stratejisini” benimsediklerini kararlaştırmışlardır. Ama bu kararın üzerinde iki yıl geçmiş olmasına rağmen “yasallaşmak” şurada kalsın, daha önce kazanılan mevzi ve olanakları da dağıtmadılar mı?

Hadi bir anlık için bile olsa varsayalım ki kendi iradeleriyle böyle bir “dönüşüm” yaşadılar: Peki bunu neden pratikte gerçekleştiremiyorlar, neden partinin ana gövdesini “Yasal demokratik mücadele” yöntemine göre yeniden örgütleyemiyorlar? Örgütleyemezler, çünkü, teorileştirmeye çalıştıkları “yasal demokratik mücadele” lafı bir illüzyondur, TC gerçeğine uymuyor. Bir daha tekrarlayalım: Bu soru ve yanıtımız, özgür irade ile “dönüşüm” varsayımı üzerine kuruludur. Yoksa gerçeklikte bir durum değerlendirmesi ve onun üzerine özgür iradeyle alınmış bir değişim ve dönüşüm kararı yoktur. Dayatılan ve işlemekte olan teslimiyet ve tasfiyecidir; bu da karşı-devrimin iradesinden başka bir şey değildir.

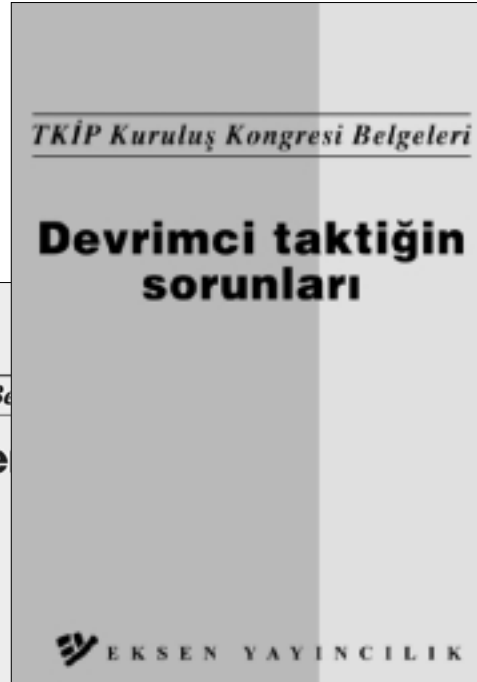
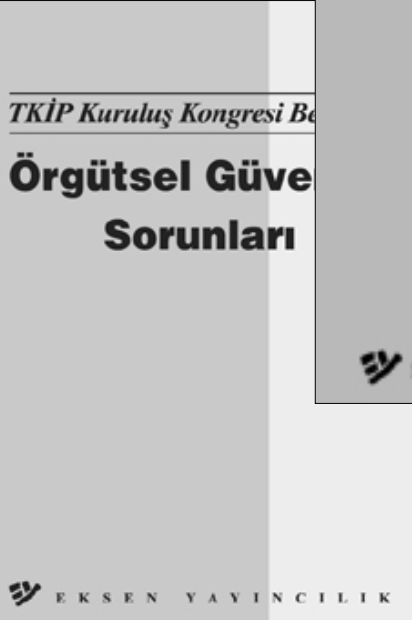
Sorularımıza devam etmemiz gerekir. Çünkü soru, sorgulama gerçekliği bilimsel olarak açığa çıkarma ve kavramanın başlıca yoludur. Tüm bastırma ve çarpıtma kampanyalarına rağmen iç çözülme ve çürüme derinleşerek devam etmiyor mu? Ulusal kurtuluş mücadelesinin bölge ve Türkiye siyasi dengelerinde herhangi bir ağırlığı kaldı mı? Dahası devlet ve düzenin yaşadığı derin krizin yarattığı nesnel devrimci olanakları değerlendirip iktidar yürüyüşünde yol almak yerine, şimdi af dilencisi olmak hangi siyasi mantık ve onurla bağdaştırılabilir? Soruları uzatmak mümkün, ancak bu kadarı yeterlidir.

Son üç yılın gelişmeleri ve pratiği 2 Ağustos mutlak teslimiyetini ve topyekûn silahsızlandırma hareketini değil, 15 Ağustos çizgisini doğrulamıştır! Düşman karşısında diz çöken ve onların iradelerini harfiyen yerine getirenlerin bizimle, halkımızla bir ilgileri yoktur. Hiç bir demagoji ve yalan bu gerçeği değiştiremez! Bunu görmek ve politik bir duruşa dönüştürmek günün acil görevidir.

1 Ağustos 2001

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 58 13

Gençliğin sosyalizmden başka bir geleceği yoktur!

Emekçi gençlik kendi bayrağı altında toplanmalıdır!..

M. Dicle

Gençliğin taşıdığı enerji ve dinamizm, bir toplumdaki bütün sınıfların ama en başta da burjuvazi ve proletaryanın yakından ilgisini çeker. Bu da doğaldır, zira geleceği kazanmanın yolu bu enerjide saklıdır.

Egemen sınıf olarak örgütlenmiş olan burjuvazi, kendi sınıfının gençliğini baştan kazanır. Her türlü maddi ve manevi imkanlarını sunarak geleceğin yönetici sınıfı olarak hazırlar burjuva çocuklarını. Ancak bu kesim küçük bir azınlık olduğu oranda, egemen sınıflar işçi ve emekçi gençliğe de el atarlar. Zira toplumun asıl dinamizmi milyonlardan oluşan bu gençlik kesimindedir.

Gençliğin işçi ve emekçi kökenli olan kesimi, burjuvazi için iki noktada özel bir önem taşır. Birincisi, fabrika ve işletmelerde ücretli köle olarak, ikincisi ise savaş ve istilalarda bedava asker olarak kullanmayı düşündükleri içindir. Burjuva gençler tatil bölgelerinde “askerlik” yaparken, işçi ve emekçi gençliğin kirli savaşa sürülmesi ve binlercesinin ölmesi ya da katil olması hatırlardadır.

Sermaye sınıfı adına iktidarı elinde bulunduran güçlerin gençliğe yönelik farklı politikaları da vardır. Ancak bütün politikaların özü aynıdır. Gençliği düzen sınırları içinde tutmak ve enerjilerinden çürümüş düzen adına yararlanmak. Bireyciliğin körüklenmesi, sahte vaatler, başkasının sırtına basarak yükselmek gibi burjuva sınıfa ait olan bu "değerler" dayanışma bilincini köreltir. Dayanışma bilinci körelenlerin ise kolektif hak arama mücadelesi verme yetenekleri kalmaz.

Düzen bekçileri, gençliğin bütünü için bu politikaları yaşama geçirme şansına sahip olmadıkları için, yedekte tuttukları araçları devreye sokuyorlar. Ücretli köle olma "şansına" bile sahip olamayan gençlerin sayısının milyonları bulduğu bir ülkede, bu gücü denetim altında tutmak çok sayıda araç ve yöntemi zorunlu kılmaktadır. Bu kitleyi uyuşturmak, böylece enerjisini çürümüş düzene karşı kullanma

şansını elinden almak için egemenler, değişik afyon çeşitleri kullanırlar. Gerçek afyon pahalı ve herkesin ulaşabileceği yerden uzak olduğu için, daha ucuz afyonlar devreye sokulur. Din, futbol, milliyetçilik, vb. zehirler her tarafa saçılır. Ulaşılması kolay, üstelik bedava olan bu uyuşturucular, başta işsizliğe mahkum edilenler olmak üzere işçi ve emekçiler üzerine kusulur. Bu zehirleri yutanları, kendi gerçekliğinden koparmak, sanal "sorunlarla" başbaşa bırakmak kolaylaşır.

Düzenin hiçbir oyununa gelmeyen, afyonlarını içmeyi reddedenler için, üstelik bunlar çürümüş, asalak düzene karşı mücadele de ediyorlarsa, sermayenin bekçileri en etkili araçlarını devreye sokarlar. Bu araçlar devletin zorba güçleri polis ve jandarmadan başkası değildir. Burada özendirme, kandırma ve uyuşturmanın farklı biçimleri olmakla beraber, konuşulan asıl dil şiddettir. Kapitalizmin aynası da bu alandır. Burada suratlar maskesiz, tüm iğrençliği ile orta yerde sırtıp durur.

Görüldüğü üzere düzenin her türden bekçisi bu oyunlarda aktif bir rol oynamaktadır. Sahip oldukları olanaklar, onlara çok sayıda aracı birden devreye sokmalarına imkan veriyor. Ancak bütün olanak ve araç-gereç zenginliğine rağmen sorunu çözemiyorlar. Zira çürüyen bir sistem, mezara gömülmediği sürece yeni sorunlar yaratmaya devam edecek, etrafa kötü kokular yayacaktır.

İşçi ve emekçi yığınlarına ait bu sınırsız enerjinin

üstündeki ölü toprağı silkelendiği zaman işin rengi tümenden değişecektir. Burjuvazinin bütün çırpınmaları belki bu süreci geciktirebilir. Ama engelleme imkanına sahip değildir. Bu asalak sınıfın talihsizliği, tarih karşısında ömrünü doldurup, gericileşmiş olmasıdır. Ölüm bir kere damgasını alınlarına vurmuştur...

Buna rağmen, bu sınıfın krizleri yönettiği ve işlerini iyi kötü yürüttüğü bir gerçek. Bu güç ve imkanı nereden buluyor? Bu sorunun yanıtı işçi sınıfının verili durumunda aranmalıdır. Fakat verili durumun geçiciliği de akıldan çıkarılmamalıdır. Verili durumda işçi sınıfının örgütlülük düzeyi yetersizdir. Bundan dolayı kendine ait gençliğin enerjisinin ancak küçük bir kısmını

kullanabiliyor. Ya geri kalan kısmı? Tarihsel bir gerçek var ki; düşmanımız, bizim gücümüzü ne kadar kendi çıkarları için kullanabiliyorsa o kadar tehlikelidir. İşçi ve emekçiler olarak yaşadıklarımız, bize düşmanımızın ne kadar tehlikeli olduğunu sanırsanız fazlasıyla göstermiştir.

Tarihsel bir sorumluluk ve güncel bir görev olarak, sınıfın öncülerini ve sınıf bilinçli devrimcileri ertelenemez görevler bekliyor: Kendimize ait bütün güç ve enerjiyi sınıfımızın kıvılcık bayrağı altında toplamak. O zaman kanımızı döken, emek gücümüzle ürettiğimiz değerleri yağmalayıp bizi sefaletle mahkum eden sınıf düşmanlarımızın ne kadar güçsüz olduklarını ve iddia ettiklerinin tersine ölüm döşeginde can çektiıklarını göreceğiz.

Gençliğin sosyalizmden başka bir geleceği yoktur!

Dünyada ve Türkiye’de katmerleşen emek sömürüsü:

Esnek çalışma

Burjuvazinin tüm dünyada yoğunlaştırdığı saldırılardan biri “esnek üretim” dir. “Esnek üretim” azgın bir sömürü ve örgütsüzleştirme saldırısıdır. Taşeronluk, fason üretim, iş saatlerinin işverenin isteğine göre uzatılması, ücretsiz izin, kriz bahanesiyle toplu işten çıkarma, çocuk işçi çalıştırma, kalite yöntemi, kalite çemberi vb., esnek çalışmanın değişik biçimleri olarak uygulanmaktadır.

Esnek üretim saldırısı çerçevesinde işçilerin aşırı yıpranmasına neden olan yöntem “kalite üretim çemberi”dir. Bu sistem dünyada ilk kez “yalın üretim” adı altında 1960’larda Japonya Toyota Fabrikası’nda sistemleştirilmiştir. Bu sistemle en az işçiyle en seri üretimin gerçekleştirilmesi, işçilik maliyetlerinde düşüş ve üretimin bütün sorumluluğunun işçiye yüklenmesi sağlanmaktadır. İşçi en ufak bir hatası yüzünden kapı önüne konulabilmektedir. İşçinin bireyselliğini ve yeteneğini önplana çıkartarak takdir-

tehdit mekanizmasını işletmesi bu sistemin en önemli özelliğidir. Ayrıca “kalite çemberi” kapsamında “takım çalışması” uygulanmakta, işçiler gruplar halinde rekabete sokulmaktadır.

Japonya’da 1960’lardan sonra işçiler “kalite kontrol çemberi sistemine” özendirildiler. Her geçen gün bu sistemde çalışan işçilerin sayısı çoğaldı. Buna paralel olarak sendikal örgütlenmenin önü kesildi. Bu sinsi sistemde işçiler bireysel üretimi artırdıkları ölçüde ödüllendirildiler. Böylece kendi sınıf kimliklerinden uzaklaştılar. Japon sanayiinin kısa sürede gelişmesi, işçilerin “özverili” davranması söylemleriyle çarpık bir biçimde yansıtıldı. Bu öylesine bir “özveri”dir ki, Japonya’da bir yıl içinde 10 bin işçi aşırı çalışmadan dolayı yaşamını yitirebilmektedir. 1987 yılında yapılan araştırmaya göre, işçiler arasında ani ölümler % 82.9 oranındadır.

“Kalite çemberi” ABD ve Avrupa ülkelerinde de

uygulamaya sokuldu. Esnek çalışmaya ABD işçileri grevlerle karşılık verdiler. 1994-96 yılları arasında çelik işçileri, ‘97’de 10 bin part-time çalışan işçi tam gün çalışma hakkını kazandı.

Türkiye’de esnek çalışma 1985’lerde başladı. Özel sektörde Koç, Sabancı, Şişe Cam, kamuda Petkim ve Sümerbank’ta uygulandı. Kriz derinleştğinde yüzbinlerce işçinin bir anda kapıya konulması, esnek üretim/örgütsüzleştirme saldırısının somut bir göstergesidir. Bir taraftan uzun çalışma saatleri ve yoğun mesailer, diğer tarafta her geçen gün büyüyen işsizler ordusu...

Esnek çalışma sendikal örgütlülüğün önünde önemli bir engeldir. Sendikaların sözde duyarlılıkları sonucu değiştirmiyor, esnek üretim saldırısına karşı tabandan mücadeleyi örgütlemek gerekiyor.

A. Engin

İşçi sağlığı ve tekstil işkolu

Deniz Ümit

Sağlık kısaca bedence, ruhça ve sosyal bakımından tam bir iyilik hali olarak tanımlanır. İşçi sağlığı da; çalışan insanların sağlık durumlarının takviyesini ve en yüksek düzeyde sürdürmesini; iş koşulları ve kullanılan zararlı maddeler nedeniyle çalışanların sağlığına gelebilecek zararların önlenmesini; ayrıca işçinin fizyolojik ve psikolojik özelliklerine uygun işlere yerleşmesini; iş koşullarının insana ve insanın işine uyumunun sağlanmasını esas amaç olarak ele alan bir tıp dalı olarak tanımlanmaktadır.*

Bu tanımlamalardan hareketle sağlığımız için, çalıştığımız yerin havalandırması, aydınlatması, ısısı, gürültü derecesi, temizliği, yemeklerin ve suyun sağlığına uygunluğu, makinelerin düzenli bakım ve onarımı, gerekli koruyucu araçların temini, dinlenme saatleri, normal iş süresi, ulaşım servisi ve beslenme, konut, giyinme, eğitim ve kültür gibi insani ihtiyaçlar için yeterli ücretin karşılanması gerekmektedir.

Ama ülkemizde her 6 dakikada bir iş kazası yaşanmakta, her 2,5 saatte bir işçi sürekli iş göremez halde sakat kalmaktadır. Yani bu ülkede işçilerin sağlığına açıkça kastedilmektedir. Sağlığımız için tehlikeli yerlerde uzun saatler boyunca, sigortasız, sendikasız bir şekilde çalışmakta, ücretlerimizi bile tam olarak alamamaktayız. Bu zorlukları yaşayanların önemli bir kesimi tekstil işçileridir. Tekstil işkolu, işçilerin baskı ve sömürüyü yoğun olarak yaşadığı, zorunlu ve uzun mesailerle ve çok düşük ücretlerle sigortasız çalıştırıldığı, bu koşulları kabul etmediğinde ise kolayca işten atıldığı bir işkoludur.

Burada, böyle ağır koşullarda çalışmak zorunda kalan işçilerin tekstil işkolundan kaynaklı karşılaşabilecekleri iş kazaları ve meslek hastalıkları ele alınacaktır. Bu işkolunda iş kazaları, kullanılan makinelerin bakımsızlığı, eskiliği vb. nedenlerden, ağır çalışma koşullarının getirdiği yorgunluk ve halsizliğin etkisiyle dikkat zayıflığından, iş kazalarına karşı uyarı eğitim veya araçlarının olmaması nedeniyle bilgisizlikten kaynaklı olabilmektedir. Tekstil işçileri genelde sigortasız çalıştırıldıkları için iş kazaları ve meslek hastalıkları oranına SSK kayıtları üzerinden ulaşmak mümkün değildir. İşveren bildirimi olan SSK kayıtları ise gerçek verileri yansıtmaktan uzaktır.

Basına yansıyan iş kazası haberlerinden birkaç örnek verelim. Ağustos ayında Antep Dokuma'da çalışan 17 yaşındaki bir çocuk işçinin dokuma tezgahında can vermesiyle sonuçlanan kaza; İstanbul'da Uki Fabrikası işçilerini taşıyan servisin ehliyetsiz (!) şoförünün hatalı sollamasıyla 7'si kadın 8 konfeksiyon işçisinin ölümü, 27 işçinin yaralanmasıyla sonuçlanan kaza; Kasım ayında Denizli'de bir tekstil işçisinin ölümüyle sonuçlanan kaza...

İşçi sınıfının uzun mücadeleler sonucu kazandığı haklardan olan Sosyal Sigortalar Kanunu'nda iş kazaları ve meslek hastalıkları şu şekilde tanımlanmaktadır:

“İş kazası; şu hal ve durumlardan birinde meydana gelen ve sigortalıyı hemen veya sonradan bedence veya ruhca arızaya uğratan olaydır:

- a) Sigortalının iş yerinde bulunduğu sırada,*
- b) İşveren tarafından yürütülmekte olan iş dolayısıyla,*
- c) Sigortalının, işveren tarafından görev ile başka bir yere gönderilmesi yüzünden asıl işini yapmaksızın geçen zamanlarda,*
- d) Emzikli kadın sigortalının çocuğuna süt vermek için ayrılan zamanlarda,*
- e) Sigortalıların, işverence sağlanan bir taşıtla işin yapıldığı yere toplu olarak götürülüp, getirilmeleri sırasında”*

Meslek hastalığı ise; *“Sigortalının çalıştığı işin niteliğine göre, tekrarlanan bir sebeple veya işin*

yürütüm şartları yüzünden uğradığı, geçici veya sürekli hastalık, sakatlık veya ruhi arıza halleri” olarak tanımlanmaktadır.

Meslek hastalıkları Sosyal Sigorta Sağlık İşlemleri Tüzüğü'nde 5 grupta toplanmıştır:

- a) Kimyasal maddelerle olan meslek hastalıkları*
- b) Mesleki cilt hastalıkları*
- c) Mesleki akciğer hastalıkları (pnömonkonyalar) ve diğer solunum sistemi hastalıkları*
- d) Mesleki bulaşıcı hastalıklar*
- e) Fiziki etkenlerle olan meslek hastalıkları”*

Tekstil işkolunda, burada ilk grupta yer alan kimyasal maddelere bağlı meslek hastalıklarının daha fazla görüldüğünü söyleyebiliriz. Tekstilde oldukça çeşitli kimyasal madde kullanıldığı için bunlara bağlı hastalıklar daha fazladır. Bu işkolunda sık kullanılan kimyasal maddelere örnek olarak şunları verebiliriz; arsenik, krom, antimon, aldehit, asit, eter, keton, alkol, alkil türevleri, klor vb. Bu kimyasal maddeler genelde; boyama,asma işlemlerinde, kumaşlara buruşmayacak özellik verilmesinde, aşındırma, sertleştirme, temizleme, beyazlaştırma vb. işlerde kullanılır.

Bu kimyasal maddelerin işçiler üzerindeki etkileri ise şöyle özetlenebilir; bulantı, kusma, gastrit, mide-barsak krampları, ishal, kabızlık, ülser gibi sindirim sistemini etkileyen haller, kronik bronşit, anfizem, burun, yutak ve akciğer rahatsızlıkları gibi solunum sistemini etkileyen haller, bölgesel olarak deride görülen yaralar, cilt yanıkları, alerjik cilt hastalıkları, el, saç, diş çürümeleri, baş ağrısı, baş dönmesi, deri kanserleri, karaciğer, böbrek hastalıkları, bilinç bozuklukları, ruhsal ve kişilik bozuklukları, gözyaşı akması, gözde yanık, görme kaybı, merkezi sinir sistemi hastalıkları, felç vb.

Mesleki solunum sistemi hastalıkları; tozlu, havasız ortamlarda çalışmak zorunda bırakılan tekstil işçilerinin sıkça karşılaştığı hastalıklardır. Sağlık işlemleri tüzüğünde bu grup içinde sayılan hastalıklar; öksürük, bronşit, anfizem, sağ kalp yetmezliği ve akciğer hastalıkları vb.'dir. Sosyal Sigorta Kanunu ile ilgili mevzuatta tozlu işlerde işgünü 7,5 saat olarak belirlenmiştir. Ama işyerlerinde hava ölçümleri yapılmadığı için, işyerlerinin mevzuatta belirtilen tozlu işlerin kapsamına girip girmediği bilinmemektedir. Bilinen, tekstil işçilerinin günde 10-12 saat tozlu ortamlarda çalıştırıldıklarıdır.

Sağlık işlemleri tüzüğünde fiziki etkenlere bağlı meslek hastalıkları içinde gürültüden kaynaklı işitme azalması ya da kaybı yeralmaktadır. Yine mevzuatta 80 dB'den yüksek gürültü oranı olan işyerlerinde en fazla 7,5 saatlik işgünü öngörülmüştür. İşyerlerinin sağlığına uygunluğu hiçbir şekilde denetlenmediği için gürültü oranları da ölçülmemekte, tekstil işçileri oldukça gürültülü ortamlarda uzun saatler çalıştırılmaktadır.

Tüzükte fiziki etkenlerle görülebilen hastalıklar içinde; terzilerde sürekli lokal baskı sonucu kireçlenme, hareket zorluğu, kumaş kesme işlemi gibi sürekli el bileğinin çalışmasıyla yapılan işlerde yorgunluk, uyuşma, karıncalanma, sinir felci gibi rahatsızlıklardan da bahsedilmektedir.

Mesleki cilt hastalıkları ise, mineral yağlarla yağlanması gereken makinelerle yapılan kesme ve dokuma işlemleri nedeniyle görülmektedir. Mesleki bulaşıcı hastalıklar da, hayvan kılı, tüyü vb.'nin işlenmesiyle hayvandan insana geçebilecek hastalıklardır; şarbon, verem, tetanoz gibi.

Bahsettiğimiz meslek hastalıkları tüzükte belirtilen hastalıklardır, ülkemizde bu konuya gereken ilgi gösterilmediği için bu kapsam genişletilmemektedir. Alınması gereken önlemler de, hiçbir şekilde uygulanmayan, kağıt üzerinde kalan önlemlerdir.

Geçmişte işçi sınıfının verdiği mücadelelerle kazanılan hakların kağıt üzerinde kalmamasını

sağlamak, kazanılmış haklara yenilerini eklemek ancak mücadelelerle mümkün olacaktır. İşçi sağlığına uygun çalışma ortamı ve koşulları için gerekli düzenleme ve önlemler işçilerin temel taleplerinden biri olmalıdır. *“İş güvenliğine ve sağlıklı çalışma ortamına ilişkin teknik ve sıhhi düzenlemeler ve önlemler. Bunun işyeri temsilciler kurulu ve sendikalar tarafından sürekli denetimi. İşçi temsilcilerinin yönetiminde, teknik ve sağlık uzmanlarından oluşan iş müfettişliği”* için mücadele edilmelidir. (TKİP Programı'nın “Emeğin Korunması” bölümünden..)

Sosyal Sigortalar Kanunu'nda iş kazası ve meslek hastalıkları sonucu mağdur olan işçilere yapılacak yardımlar şöyledir: Sigortalının hekime muayene ettirilmesi, hekimin lüzum göstereceği klinik ve laboratuvar muayenelerinin yapılması, gerektiğinde sağlık kurumlarına yatırılması, tedavi süresince gerekli ilaç ve iyileştirme araçlarının sağlanmasıdır. Bu yardımlar sigortalının sağlık durumunun gerektirdiği sürece devam eder. İş kazası ve meslek hastalığı sonucu geçici iş göremezliğe uğrayan sigortalıya her gün için geçici iş görmezlik ödeneğinin verilmesi, sürekli iş görmezlik hallerindeyse gelir verilmesi gerekmektedir. Eğer işçinin ölümü ile sonuçlanan bir kaza veya hastalık sözkonusuyorsa, cenaze masraflarının karşılanması ve hak sahiplerine gelir bağlanması gerektiği kanunda belirtilmiştir.

Sigortasız çalıştırmanın yaygın, iş kazası ve meslek hastalığı riskinin oldukça yüksek olduğu tekstil sektöründe sigortalı olma ihtiyacı ortadadır. Bir de, sağlık hizmetlerinin oldukça pahalı fiyatlandırıldığı bir sistemde yaşıyorsanız ve sefalet ücretleriyle geçinmek zorundaysanız...

Mevcut haliyle tüm yetersizliklerine rağmen, sigorta kazanılmış bir haktır ve sahip çıkılması gerekmektedir. Bu haliyle bile sigorta hakkının çok görülmesine, özelleştirme yoluyla saldırılmasına, sağlık kurumlarının kâr getiren işletmelere çevrilme istenmesine karşı “Herkes parasız sağlık hizmeti!”; işçilerin sigortasız bırakılmak istenmesine karşı “Tüm çalışanlar için genel sigorta!”; sigortalı olsak bile sigorta primlerini yatırmayıp bu hakkımızı gaspedenlere karşı, “Sigorta primlerinin devlet ve işveren tarafından ödenmesi ve Sosyal Sigorta Kurumları'nda işçi-emekçi denetimi!”ni talep etmeliyiz.

Bir tarafta, iş kazaları ve meslek hastalıklarına karşı önlem almayan ve eğitim vermeyenler; zararlı kimyasal maddeleri ucuz diye tercih edenler; pahalı diye makinelerinin düzenli kontrolünü yaptırmayıp iş kazası riskini artıranlar; bizleri tozlu, pis ve gürültülü ortamlara, bozuk yemeklere, pis içme sularına mahkum edenler; iş kazaları ve meslek hastalıklarına yakalandığımızda sigortasız çalıştırıldığımız için parayla sağlık hizmeti satanlar; sefalet ücretlerine mahkum ettikleri için tedavi olamayıp sakat kalma ya da ölüm seçeneğini dayatanlar; zorunlu mesailerde ömrümüzü tüketenler, dahası bunun parasına bile göz koyanlar; özelleştirmeleri dayatanlar; sendika hakkımızı gaspedenler ve hakkımızı isteyince kovanlar; direndiğimizde askeriyle, polisiyle saldıranlar, cezaevlerine gönderenler ve hücre tipi cezaevleriyle bizleri imha etmek isteyenler, yani kapitalist sömürücüler ve onların uşakları... Diğer tarafta ise onuruyla yaşamak için direnen işçiler ve emekçiler...

İşçiler ve emekçiler, kurtuluşlarının kendi ellerinde olduğu bilinciyle, kazanan taraf olmak için mücadeleyi yükseltmelidirler.

* Tanımlamalar YODÇEM-Endüstri Sağlığı ve Meslek Hastalıkları kitabından alınmıştır.

Sosyalizm, Cenova ve burjuva demokrasisinin sınırları

Bilimsel sosyalizm ne zaman işçi ve emekçiler için umut haline gelmiş, kapitalizme karşı bir alternatif olarak dikilmişse, burjuvazi ile her türden uşak ve bekçileri ecel terleri dökmüşlerdir. Çünkü onlar sosyalist bir devrim dışında hiçbir şeyin sonlarını getirmeyeceğini çok iyi bilmektedirler.

Sonunu getirebilecek süreçleri iyi değerlendiren sömürücü sınıflar, sınıf mücadelesinin gelişim seyri ve konjonktüre göre taktik belirlerler. Kimi zaman mücadelenin basıncı altında taviz verirken, kimi zaman azgın bir terörle kitlelerin mücadelesini ezmeye çalışırlar. Kapitalist düzen sınırları içinde kazanılan demokratik haklar birinci duruma denk düşerken, ikinci durumda demokratik haklar, yasal "güvence" altında olsalar bile, fiilen işlevsizleştirilirler.

Alman burjuvazisi 1920'lerde devrimin önünü "burjuva demokratik cumhuriyet"le kesmiştir. Ve aynı Alman burjuvazisi 1930'lardan sonra tarihin tanıdığı en kanlı faşizmle her türden demokratik hakları silip süpürmüştür. Kızıl Ordu ve komünistlerin faşizmi ezmesinden sonra Alman burjuvazisi yeniden parlamenter "demokratik" yönetim biçimine dönmüştür. Egemen sınıfların esneme şansına sahip olmadığı Türkiye gibi ülkelerde ise baskıcı faşizan yönetimler süreklilik kazanır.

Faşizmin ezilmesi, Doğu Avrupa ve Asya'da zafere ulaşan devrimler, batıda komünist partilerin kitlesel bir güce sahip olması emperyalist burjuvaziyi belli tavizler vermeye zorladı. Komünistlerin etkisini kırmak, olası bir devrimin önünü kesmek amacıyla "sosyal devlet" olgusu gündeme getirildi. Sovyet Birliği ve Doğu Avrupa'daki çöküşün ardından ise, "sosyal devlet" yükünden kurtulmak gerektiği dile getirilmeye başlandı ve sosyal hakların gaspı da aynı dönemde yoğunlaştı.

Sosyalizm yeniden ayağa kalkıyor

'89 çöküşünden sonra emperyalist burjuvazi kazanılmış hakları fiilen gaspetmeye başladı. Aynı dönemde, dev bir iletişim ağına sahip olan emperyalist basın-yayın tekelleri, yalan ve çarpıtmaya dayalı aşağılık kampanyalarla sosyalizme saldırmaya başladılar.

'89 çöküşünün ve sosyalizme karşı yürütülen bu "haçlı seferi"nin sosyalizmin prestij kaybına, işçi sınıfı ve emekçilerde şaşkınlığa yol açtığını biliyoruz. Ama bu durum, burjuvazinin sandığının aksine uzun sürmedi. Yalan ve çarpıtmaya dayalı saldırılar on yıl bile geçmeden işlevsizleşti. Bu yıllar aynı zamanda, işçi sınıfının ekonomik-sosyal kazanımlarına karşı saldırıların yoğunlaştığı bir dönem oldu. Saldırıları karşılığını bulmakta gecikmedi. Hak gasplarına karşı

başlayan eylemler giderek anti-kapitalist bir içerik kazanmaya başladı. Evrimleşerek gelişen kitle hareketi ve kapitalist küreselleşme karşıtlığı, alternatif olarak sosyalizmi ortaya koymakta gecikmedi. Rusya'da başlayan, Doğu Avrupa'da da gündeme gelen kızıl bayraklı, Lenin posterli gösteriler emperyalist ülkelere de sıçradı.

Aralık '99'da Seattle'da başlayan, Temmuz 2001'de Cenova'da doruğa ulaşan kapitalist küreselleşme karşıtı eylemlerde

emekçi kitleler ve gençlik bir alternatif olarak sosyalizmi giderek daha açık bir biçimde ortaya koymaya başladı. Bunu, şiarlardan, taşınan pankart ve dövizlerin içerik ve görseelliğinden anlamak mümkün. "Kapitalizm öldürür!" ile başlayan şiarlar, "Kapitalizm öldürür, sosyalizme evet!" noktasına gelmiştir. Cenova'da orak-çekiçli bayraklar, Lenin ve Che'li tişörtler, "Devrimi küreselleştirin!" gibi anlamlı sloganlar, kapitalizmden başka bir dünya özleminin somut göstergesidir.

Cenova'da hakim renk kızıl

Dünyanın en büyük haydutları, kendilerine "travma yaşatan" bir direniş görmeyeli yıllar olmuştu. En azından kendi coğrafyalarında bu tarz eylemlerle karşılaşmıyorlardı. Cenova direnişi artık huzurlu dönemin sona erdiğini gösterdi. Yüzbinlerce işçi, emekçi ve gencin sosyalizmi bir kurtuluş olarak görmeye başlaması haydutları fazlasıyla rahatsız etti. Tablonun kızılılığı katil sürülerini daha da azdırdı.

Yıllardır bu kadar kitlesel, bu kadar işçi ağırlıklı, bu kadar kızıl bayraklı, bu kadar enternasyonal ve bu kadar militan bir eylem gerçekleşmemişti. Çarpıtma amaçlı da olsa, medya tekelleri günlerce eylemin haberini vermek zorunda kaldılar.

Bu görkemli direniş yeni bir dönemi işaretliyor. Bu, komünistlerin, "yeni dönem, ikibinli yıllar, dünyada ve Türkiye'de yeni devrim dalgalarına sahne olacaktır" tespitinin doğrulanmasıdır. Devrimci sınıf partilerinin henüz şekillenmediği bir dönemde bile sosyalist bir dünya özleminin dile getirilmesi, sosyalizmin muazzam gücünü gösteriyor ve güçlü

devrimci sınıf partilerinin kurulması için zemin oluşturuyor. Bu direnişler öncü partilerin önderliğinde gerçekleştiğinde, çok daha görkemli bir enternasyonal gücün ortaya çıkacağına kuşku yoktur. O zaman kapitalizmin ölüm çanları çok daha gür duyulacaktır.

Sermayenin egemenliği altında demokrasinin sınırları

Anti-kapitalist direnişler, kitlelerin gücünü ve militanlığını açığa çıkarıp sosyalizmi yeniden bir umut haline getirirken, emperyalist Batı'nın "demokrat" maskesini bir kenara atmaya da zorladı. Demokrasi, insan hakları, düşünce ve örgütlenme, ifade ve gösteri özgürlükleri konusunda başkalarına ders veren emperyalist ülkelerin ne kadar ikiyüzlü oldukları gözler önüne serildi. Emperyalist güçlerin dünyadaki zulüm ve katliamların sorumlusu oldukları kendi ülkelerindeki icraatlarıyla da yeniden tescil edildi.

Bu ülkelerdeki demokratik haklar, proletaryanın militan mücadeleleri sonucu kazanıldığı ve "yasal güvence" altında oldukları halde, Seattle'dan Cenova'ya kadar tüm bu hakların bir çırpıda yok sayıldığına tanık olduk. Demek ki sermayenin çıkarlarına ters düşen ciddi bir eylem söz konusu olduğu zaman, yasaların bir hükmü kalmamaktadır. Demokrasi şampiyonu geçinen ABD'den İsviçre'ye ve Avustralya'dan İtalya'ya kadar istisnasız bütün kapitalist ülkelerde, emperyalist küreselleşme karşıtlarının devlet terörüne maruz kalmaları ve direniş militanlaştıkça provokasyon ve cinayetin bu saldırılara eklenmesi, nereye kadar demokrasi sorgulamasını gündeme getirmiştir.

En kitlesel ve militan gösteriler Cenova'da yaşandı. Buna azgın polis ve jandarma terörü eşlik etti. Direnişçiler ilk şehitlerini verdiler. Emperyalistler de ilk cinayetlerini işlediler. Gece yarısı baskınlarına, copla insanların yataklarından kaldırılmalarına, sayısız gaz bombalarına, seyahat özgürlüğünün gaspedilmesine, sivil ajanların provokasyonlarına ve cinayete kadar varan bir şiddet gösterisi, İtalya şahsında burjuva demokrasisinin sınırlarının nereye kadar olduğunun somut bir göstergesi oldu. Açıkça görüldü ki, sermaye devleti her yerde sermaye devleti. Polis ve jandarma her yerde katliam çeteleri olarak iş görüyorlar.

En ileri demokratik ülkelerde bile, sermayenin egemenliği altındaki demokratik kazanımların iğretiliğini, işçi sınıfı ve emekçiler için gerçek demokrasinin ancak toplumsal bir devrimle mümkün olacağını dile getiren marksistlerin ne kadar haklı olduklarını Cenova'ya bakarak da anlayabiliriz.

Bu iğreti burjuva demokrasisinin liberal-reformistlerimizin hayallerini süslediğini biliyoruz. Ama onlar bu puslu hayallerini kendileriyle sınırlamıyorlar; bu hayalleri işçi sınıfı ve emekçiler arasında da yaygınlaştırıp, kitleleri bu gerici emellerine alet etmek istiyorlar. Bugünlerde bu uğursuz rolün asgari de olsa oynanabildiğine tanık oluyoruz. Cenova direnişine karşı burjuva demokrat İtalya'nın uyguladığı şiddet, bu liberal reformistleri teşhir etme konusunda kuşkusuz kolaylıklar sağlayacaktır. Yüzbinlerin direnişinin kendisi ise, kitleler içinde yürüttüğümüz devrim ve sosyalizm propagandasının etkisini daha da güçlü kılacaktır.

Cenova Sosyal Forum sözcüsü Vittorio Agnoletto'nun değerlendirmesi:

Biz yolumuza devam edeceğiz!

Cenova'da son günlerde yaşanan dramatik gelişmeler, İtalya'nın sosyal ve politik geleceğine damgasını vurdu. Neo-liberal küreselleşmeye karşı yürüyen hareket Cenova'da büyük bedel ödedi. Bir gencin ölümü ve yüzlerce yaralı büyük acılara sebep olurken, bu gelişmeler herkesin düşünmesini gerektirdi.

Şu an için genel bir değerlendirme yapmak mümkün değil, ama şimdilik şunlar söylenebilir:

1- Küreselleşmeye karşı hareket kendini politik olarak İtalya sahnesinde gösterdi; bununla birlikte kendi politik önerilerini hem kamuoyu önüne hem de parlamentonun gündemine getirerek, bütün tartışmaların merkezinde yer aldı. Talep ve istekler olarak ise Üçüncü Dünya ülkelerinin borçlarının silinmesi, Kyoto anlaşması, multinasyonal tekellere karşı mücadele ve uyguladıkları 20 senelik ilaç patentinin kaldırılması, Güney ülkelerindeki içme suyunun topluma açılması, konvansiyonel silah üretiminin durdurulmasıydı; bütün bu istemler hükmetmeyen küçük bir azınlığın istemleri değil.

Cenova Sosyal Forum olağanüstü bir şeyi başardı; politik, birleşik bir temsil ve birbirine bağlantılı bir hareket yarattı. Sendikaları, farklı inisiyatifleri, sosyal merkezleri, hükümette yer almayan organizasyonları ve politik güçleri bir araya getirdi. Sağlam programatik temeller üzerinde birlikte hareket etmeyi beraberinde getiren ve aynı zamanda da uyumlu mücadele yöntemleri sundu.

Cenova Sosyal Forum aksiyonları “Zeytin Dalı”nın yetersizliğini, ikiyüzlü tutumunu ve tamamen bir çıkmaz sokakta bulunan Sol Demokratları daha çok açık hale getirdi. Cenova'da 300 bin kişinin katıldığı büyük kitlesel yürüyüşte “Zeytin Dalı” ve DS'nin taktik manevralarına yer yoktur, bu hareket büyük olasılıkla sosyal muhalefetin sağcı hükümete karşı olan en dikkate değer parçasıdır.

2- Berlusconi hükümeti ilk sınavında sosyal ve politik anlam taşıyan bu gelişmelerde muhalif bir harekete karşı bütün yetersizliğini ve beceriksizliğini gösterdi. Ortaya çıkan, İtalya sağcılarının eski ama gerçek kültürüdür; militarist saldırılar, yasaları tanımama ve insan hakları ihlallerine dayanan bir kültür bu. Bu hükümet barışçıl ve itaatsız bir muhalefete tahammül etmiyor. Gerginliği tırmandırıp böylelikle şiddet yanlısı grupları da kendine alet ediyor.

Amaçları net; hareketi ezmek,

parçalamak ve kamuoyu önünde grupları şiddet ortamına alıp teşhir etmek, çünkü kamuoyu önünde, toplumda teşhir etmek, yasalar önünde yargılanmaktan daha ezici ve yıpratıcıdır. Şunu söylemek çok abartılı olmamalı; bir gencin ölümüne yolaçan ve bunun zeminini hazırlayan bir devletle karşı karşıyayız. Söylenmesi gereken kitlesel hareketin olgunluğu ve provokasyonlara gelmediğidir.

Bu hareket ileriki dönemde kendi inisiyatiflerini korumada büyük sorunlarla karşı karşıya kalacaktır. Kültürel ve toplumsal dökülmenin ürünü olan şiddet ve apolitik gruplar emniyet güçleri tarafından kolayca manipüle edilebilecekler.

Cenova Sosyal Forum öyküsünü Cenova'yla bitirmeyecek ve önümüzdeki günlerde İtalya Sosyal Forumu olarak aktivitelerini sürdürecektir ve kendini ayakta tutacak. Bu bizim büyük emekler vererek elde ettiğimiz kazanımdır.

(Bu yazı Almanya'da yayınlanan **Junge Welt** gazetesinin 30 Temmuz '01 tarihli sayısından çevrilmiştir...)

Emperyalizme karşı enternasyonal direniş...

Cenova'daki polis şiddeti ve cinayetine karşı dünyanın dört bir yanında yapılan eylemlerin yaşandığı kentlerin listesi:

Aachen, Alicante, Amsterdam, Ankara, Athen, Barcelona, Belo Horizonte, Bergen, Berkley, Berlin, Bern, Bielefeld, Bietigheim, Biesfeld/Stuttgart, Bilbao, Bolluno, Bonn, Boston, Braunschweig, Bregenz, Bremen, Bristol, Brüssel, Buenos Aires, Calgary, Clermont Ferrand, Detroit, Dortmund, Dresden, Dublin, Düren, Erfurt, Erlangen, Florenz, Fortaleza, Freiburg, Gießen, Gijon (İspanya), Goslar, Görlitz, Göteborg, Göttingen, Graz, Grenoble, Hamburg, Hannover, Halifax, Hartford, Heidelberg, Helsinki, Herzogenrath, Hongkong, Innsbruck, İrun (İspanya), İstanbul, İzmir, Jena, Jülich, Kassel, Kiel, Kiev(USA), Klagenfurt, Köln, Lausanne, Leipzig, Lindau, Linz, London, Los Angeles, Lublin, Lugano, Lüchow, Lüneburg, Luzern, Madrid, Magdeburg, Mailand, Mallorca, Malmö, Manchester, Mannheim, Marseilles, Melbourne, Montreal, München, Münster, Naney, Naperville, New Haven, New York, Nürnberg, Padova, Pordenone, Portland, Potsdam, Prag, Oldenburg, Oregon, Oslo, Oviedo (İspanya), Quebec, Quotidiano, Rovigo, Saarbrücken, Saloniki, Salt Lake City, San Diego, Santiago de Chile, San Sebastian, Sao Paulo, Saskatoon (Kanada), Seattle, Seoul, Sheffield, Siena, Sofya, St. Louis, Stockholm, Strasbourg, Stuttgart, Sydney, Tampa (USA), Thessaloniki, Toronto, Treviso, Triesre, Trondheim, Tübingen, Turin, Ulm, Valencia, Vancouver, Venezia, Verona, Vicenca, Victoria (Kanada), Warschova, Wesel, Wroclaw, Zadar, Saragosa, Zella-Mehlis, Zürich.

Almanya:

Yabancılar yasası daha da ağırlaştırılıyor!

Alman İçişleri Bakanı SPD'li Otto Schily, iltica yasasında yeni düzenlemelere gideceklerini açıkladı. Schily'nin yaptığı açıklama yer alan yeni düzenlemelerin başlıcaları şöyle:

1- İlticaları kabul edilenlerin iki senede bir kontrol edilmeleri ve gerektiği taktirde ilticalarının tekrar geri alınması;

2- İlticacıların geldikleri yer ve kimlikleri üzerine verdikleri yanlış bilgiler sözkonusuysa, yabancılar yasasında suç unsuru olarak kayda geçmesi;

3- Belirli ülkelerde ikamet edenlerin vize başvurularında fotoğraflarının çekilmesi ve parmak izlerinin alınması (bununla hedeflenen, sınır dışı edilenlere bir daha iltica hakkı tanınmaması);

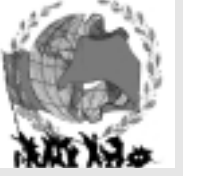
4- İlticacı reddedilmiş, sınır dışı olmakla karşı karşıya kalan ilticacıların son bir çare olarak başvurdukları kiliselere

sığınma girişimleri üzerine, bundan böyle tüm masrafların kiliselere yüklenilmesi.

İçişleri bakanı Otto Schily kendi planlarını tam anlamıyla hayata geçirmek için çaba sarfetse de kendi partisinden dahi şu an için beklenen desteği henüz almış değil. Ancak tüm karşı görüşlere rağmen, Schily bu döneme kadar benzeri saldırı planlarına partisinden ve gerici çevrelerden gerekli desteği aldı ve bunları hayata geçirebildi.

Sosyal devlet imajının hergün törpülendiği, ekonomik, sosyal, kültürel alanlarda kısıtlamaların yaşandığı, hakların gaspedildiği bir dönemde, yabancılar yasasına dönük olarak yapılmak istenen bu değişiklikler de çok şaşırtıcı değil. Bütün bunlarla asıl hedeflenen Almanya'ya dönük insan akışının önüne geçebilmek, yabancıların sayısını en aza indirmeyi başarabilmektir.

Dünyadan kısa kısa...

Hindistan: 20 milyon işçi greve çıktı

Hindistan'da hükümetin yıllardır uygulanan iş yasalarını değiştirmek ve 2001-2002 bütçesinde yeni düzenlemelere gitmek istemesi üzerine, 20 milyon işçi greve çıktı. Greve çıkan işçilerin örgütlü olduğu sendika konfederasyonu Genel Sekreteri, “Bu grev hükümete tehlikeli politikarlardan uzak durması için bir uyarıdır” dedi. Konfederasyon işten atmalara, özelleştirme planlarına ve işten atmaları kolaylaştıracak hukuki düzenlemelere de karşı çıktıklarını belirtti.

Hindistan'ın doğu ve güneyinde etkili olan greve, ülkenin ticari merkezi Bombay'daki okul, üniversite ve hastane çalışanları da destek verdi. Sendika üyesi olmayan işçi ve emekçiler grevdeki işçilerle dayanışma içerisinde olduklarını ifade etmek için yakalarına siyah rozet taktılar.

Arjantin: Saldırıları sürüyor, emekçiler eylemde hazırlanıyor

Arjantin senatosu İMF'nin hazırladığı önlem paketini onayladı. Pakete göre kamu çalışanları ve emeklilerin maaşları %13 düşürülecek. Vergilerin artırılmasını da öngören pakete tepkiler sürüyor. Muhalefet partileri kesintilerin ekonomiyi daha kötü hale getireceğini söylerken, işçi ve emekçiler karardan sonra sokağa döküldü. Arjantin günlerdir işçilerin, emekçilerin ve köylülerin eylemlerine sahne oluyor. Resmi rakamlara göre %18 işsizlik oranı ile tarihinin en büyük ekonomik krizini yaşayan Arjantin'de grev ve eylemlerin sürmesi bekleniyor, “sosyal patlamalara” dikkat çekiliyor.

İngiltere: Metronun satılmasına Londra halkı tepkili

Londra'da metro hizmetlerinin özelleştirilmesi için hazırlanan plana itiraz eden Belediye Başkanı Ken Livingstone mahkemeye gitmişti. Livingstone hukuk savaşının ilk bölümünü kaybetti. Belediye Başkanı karara bir kez daha itiraz edeceğini belirtirken, metro çalışanlarının üye olduğu sendikalar da özelleştirmeleri durdurmak için greve hazırlanıyor.

Metro işletmesinin, 3 ayrı özel konsorsiyuma 30 yıllığına verilmesi planlanıyor. İngiltere'de demiryollarının daha önce parça parça satılması sonucu çok sayıda ölümlü kazalar yaşanmış, demiryolu işçileri önlem almayan şirketleri protesto etmek için çok sayıda grev ve eylem gerçekleştirmişti.

‘96 Büyük Zindan Direnişi’nin 5. yıldönümü...**‘96’da diz çöktürdük, bugün de çöktüreceğiz!****Y. Maden**

Bugün sürmekte olan büyük devrimci direnişimiz ise, apayrı koşullarda yaşanıyor. Bugün artık yeni dünya düzeni adı altında estirilen gerici rüzgarlar tersine çevrilmiş durumdadır. Emperyalist-kapitalist barbarlık dünyanın her yanında şiddetli protestolara konu olmakta ve her geçen gün devrim ve sosyalizm davası daha net bir alternatif olarak dünya emekçilerinin ve ezilen halklarının umudu haline gelmektedir. Böyle bir tarihsel süreçte Türkiye devrimci hareketi çok daha zorlu bir sınav veriyor.

12 şehit pahasına kazanılan büyük zafer

‘96 SAG ve ÖO direnişi 5. yılında. Zindanlardaki devrimci direniş geleneğinin altın sayfalarından birini oluşturan direniş, devrimci fedakarlığın, inancın ve devrim davasının yenilmezliğinin adı olmuştur.

Bundan 5 yıl önce sermaye devletinin 6-8-10 Mayıs genelgeleriyle başlattığı saldırı dalgasına karşı devrimci tutsaklar bulundukları bütün cezaevlerinde Süresiz Açlık Grevi direnişine başlayarak yanıt verdiler. SAG direnişi devletin geri adım atmaması üzerine Ölüm Orucu’na dönüştürüldü. Sonuçta 12 devrimci tutsağın canı pahasına sergilenen büyük kararlılık ve direngenlikle devlete diz çöktürüldü. Öncesinde kararlılık gösterileri ve kirli bir yalan kampanyasıyla direnişin sesini bastırmaya çalışan sermaye devleti böylelikle büyük bir yenilgi almış oldu.

‘96 zindan direnişiyle beraber, devletin devrimci hareketi tasfiyeye dönük attığı bu kapsamlı saldırı boşa çıkarılmakla kalınmamış, etkisi uluslararası planda olan bir dizi politik ve moral kazanım da elde edilmiştir. Bu zafer, devrimci siper yoldaşlığının, inancın ve devrime bağlılığın zaferi olmuştur. Devrimci iradenin hangi koşulda olursa olsun teslim alınamayacağını kanıtlamış, dosta düşmana bir kez daha ilan etmiştir.

Büyük fedakarlıklarla, katliamlara, işkencelere karşın 300’lü günlere yaklaşan ÖO Direnişi’nin sürdüğü bugünkü koşullarda, ‘96 zindan direnişinden öğrenmek, bu direnişin yarattığı politik ve moral kazanımları bugüne taşımak büyük önem taşımaktadır. Elbette bugünkü koşullar ve saldırının kapsamı ‘96’ya nazaran daha da ağırdır. Ama bilinmelidir ki, bugün zindanlarda sergilenen korkunç direniş, ‘96 direnişçilerinin leke sürmeden bıraktıkları bayrağın bugünlere taşınmasıdır. Sermaye devleti ise bugün ‘96’dan çıkardığı derslere dayanarak, o dönem yaşadığı ağır yenilginin rövanşını almaya çalışmaktadır. Ama bir kez daha devrimin bükülmeyen çelikten iradesiyle karşılaşmış, bir kez daha acz ve çaresizlik içerisine düşmüştür. Kuşumuz yok ki, bir kez daha diz de çökecektir.

‘96’dan bugüne keskinleşen zindan çatışması

Zindanlardaki devrimci direniş tarihi, birbirinden eşsiz direniş örnekleriyle doludur. ‘96 da bunlardan biridir. Ama beraberinde geçmiş direniş mirasına yaslanarak onu aşmanın da adıdır. Tıpkı bugünkü direnişin ‘96’nın kökleri üzerinde ama onu aşan bir düzeye ve şiddete sahip olduğu gibi. Bu zindanların, sınıflar mücadelesinin en keskin olarak yaşandığı alanlardan biri olmasından dolayıdır. Sermaye devleti sınıf ve emekçi hareketine dönük her kapsamlı saldırı öncesi, ya da devrimi boğmaya dönük yaptığı her saldırı planının içerisinde zindanları öncelikli hedef olarak belirlemektedir. Zindanlar cephesi düşürüldüğünde gerisinin de geleceğine olan inançla hareket etmekte, zindanlara dönük sürekli bir teslim alma çabası içerisinde olmaktadır. Tam da bundan dolayıdır ki, zindanlar sürekli ve geçmişi de aşan şiddetli bir çatışma alanı olmaya devam etmiştir, edecektir.

Devrim cephesi, zindanlarda eşsiz fedakarlıklarla bir direniş ve zafer geleneğine sahipken, sermaye devletinin zindanlarda kaderi hep diz çökmek olmuştur. Bu devrime büyük bir moral ve politik kazanım sağlarken, sermaye devletinin devrimi teslim alma hülyalarının ise yeniden yeniden çöküşüne neden olmuştur. Sermaye devleti, kendi varoluşunu sürdürmek ve tersinden devrimci hareketi boğmak, boğamasa da savunma çizgisinde tutmak için her yenilgi sonrasında, yenilginin derslerini de çıkararak, daha kapsamlı ve şiddetli yeni bir saldırı hazırlığı içerisine girmiştir. Nitekim ‘96’da yaşadığı büyük hezimetin sonrasında da böyle bir hazırlığa zaman yitirmeksizin başlamıştır. İşte hücre saldırısı böyle bir hazırlığın ürünü olarak planlanmış ve yürürlüğe sokulmuştur.

Sermaye devleti, ‘96’nın dersleri ve deneyimleri üzerinden yürürlüğe soktuğu hücre saldırısının bir kez daha devrimci iradenin gücüyle karşılanacağını öngörmüştür. Tam da bundan dolayıdır ki saldırıyı kaba bir biçimde uygulamak yerine, sistemli bir zemin düzleme kampanyası, yanısıra bu saldırıyı tamamlayan bir dizi manevra ve oyunla beraber adım adım uygulamaya sokma yolunu tutmuştur.

Bir yandan hücre tipi cezaevlerinin inşası tamamlanırken, diğer yandan zindanlardaki direnci kırmak için af saldırısını gündemleştirmiştir. Yanısıra devrimci tutsakların hücre tiplerine boyun eğerek girmeyecekleri kesin olduğu için, katliam operasyonları için silahlı güçler yetiştirilmiştir. Bunun için sürecin ilerleyen evrelerinde katliamlara ve katliam provalarına imza atılmıştır. Ulucanlar katliamını ve Burdur katliam provasını bu kapsamda değerlendirmek gerekmektedir. Sermaye devleti bu nokta vuruşlarıyla, bir yandan katliam timlerini eğitmiş diğer yandan devrimci tutsakların direncini ölçmüştür. Ama bu provaların sermaye devleti açısından sonucu tam anlamıyla hezimet olmuştur. Devrimci tutsaklar bir kez daha teslim olmaktansa ölmeyi yeğlemişler, devletin hesaplarını bozmuşlardır.

Sermaye devleti, Ulucanlar ve Burdur saldırılarıyla esasta, devrimci tutsakları savunmacı ve beklemeci bir çizgiye sokmayı, beraberinde ise zindanlardaki birleşik devrimci örgütlülüğü ve buradan gelen direnci zayıflatmayı hedeflemiştir. Bu ‘96’dan devletin çıkardığı en büyük derslerden birisidir. Çünkü ‘96 zindan direnişinin en büyük avantajı, merkezi bir

örgütlülüğe sahip olması ve buradan gelen güçle, tüm zindanların topyekûn olarak direnişe geçme yeteneğine sahip olmasıdır.

Nitekim Ulucanlar ve Burdur saldırıları göstermiştir ki, tutsakların merkezi örgütlülüğü CMK, böylesi ani operasyonlara hazırlıklı değildir. Ani gelişen operasyonlar, diğer cezaevlerinde salt rehin alma ve barikat kurma eylemleriyle karşılanmakta, katliamla beraber bu eylem biçimi de işlevsizleşmektedir. Böyle bir sonuçla karşılaşılmasının en temel nedeni inisiyatifin kimde olduğu sorunudur. Ani saldırılarda inisiyatif sermaye devletinin olmakta, devrimci tutsaklar ise ellerindeki mücadele silahlarının yetersizliği nedeniyle süreci karşılayamamaktadırlar.

Sermaye devleti tüm bunlardan hareketle hücre saldırısını hayata geçireceği anı belirsiz bırakma yönünde sistemli bir çaba içerisine girmiştir. Amaç devrimci tutsakları hazırlıksız yakalamak, böylelikle CMK’yı işlevsiz kılmak ve öldürücü darbeyi bunun üzerinden vurmaktır. 19 Aralık katliamının ÖO Direnişi’nden bağımsız olarak planlanmasının anlamı da buradadır.

Sonrasını biliyoruz. DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP’li tutsaklar, devletin bu hesapları konusunda sahip oldukları bilinç açıklığıyla 20 Ekim’de direnişe başlamışlar ve devletin bu oyunlarını bozmuşlardır. Başlatılan direniş, ‘96 ve sonrası süreç hakkında devletin yaptığı hesaplar konusunda net bir değerlendirme üzerinden şekillendirilmiştir.

Sermaye devleti devrimci tutsakların hücre saldırısına verdikleri bu yanıt karşısında affallamış, direnişin yarattığı toplumsal duyarlılıkla beraber acz ve çaresizlik içerisine düşmüştür. Bunlarla beraber sermaye devletinin planı, hücre saldırısı konusunda yeniden bir belirsizlik yaratma yönünde olmuştur. En basitinden F tiplerinin açılışının ertelendiğine ilişkin yapılan peşpeşe açıklamalar bu niyeti taşımaktadır.

‘96’da direniş somut olarak uygulamada olan Eskişehir tabutluğunun kapatılması ve 6-8-10 Mayıs genelgelerinin iptali talepleriyle başlamıştır. Ancak 2000 direnişinin talebi esasta, henüz uygulamaya sokulmamış, yanısıra devletin bilinçli bir biçimde uygulaması yönünde belirsizlik yarattığı F tipi hücrelerin kapatılmasıdır. Bu taleplerin somut uygulamalar üzerinden olmaması yönünden bir dezavantaj gibi görülmektedir. Oysa devrimci tutsaklar bu kez inisiyatifi ellerine almış bulunmaktadırlar. Ki böylesine kapsamlı bir saldırı karşısında bunun önemi ve anlamı, sonrasında yaşanan gelişmelerin de gösterdiği gibi oldukça büyüktür.

Sonuçta hücre operasyonu engellenememiştir, ama sürece hazırlıklı girilmiş, beraberinde ise 19 Aralık’ta kazanımları uzun vadede daha net görülecek eşsiz bir direniş ortaya konulmuştur. Devletin devrimci tutsakları belirsizlik atmosferi içerisinde savunmacı pozisyonda tutma oyunlarının bozulmasıyla beraber, F tipleri düşmana dar edilmiştir. Bugün eğer direniş 300’lü günleri bularak devleti bu kadar hazırlıklı olduğu bir saldırıda acz ve çaresizlik içerisine bırakmışsa bu, devrimci direnişin, bununla beraber öngörünün ve buna dayanarak inisiyatifi elinde bulundurmanın sonucudur.

Direnişin zaferi bir kez daha sarsıcı olacak!

Bugün sürmekte olan direnişin, birçok açıdan ‘96

direnişinin bir devamı olmasına karşın onu aştığını söylemiştik. ‘96 ise kendisinden önceki benzer direnişleri gerek şiddetiyle, gerek buna bağlı olarak ödenen bedelleriyle, gerekse de kazanımlarıyla aşmıştır. Zindanlardaki direniş geleneğini yeni bir aşamaya ulaştırmıştır. Bugün ortaya konulan direniş de, aynı biçimde, ‘96’yı aşmıştır. Bununla birlikte şu gerçek asla unutulmamalıdır; her iki direniş, saldırının düzeyi ve kapsamı açısından olduğu gibi, içerisinden geçtikleri tarihsel toplumsal koşullar ve etkileri açısından da bir bütünlük oluşturmaktadır. Bu bütünlük en yalın ifadesini, ‘96’nın zaferi ile sürmekte olan direnişin bugüne kadar elde ettiği kazanımlar ve yine kaçınılmaz zaferi arasında yapılacak bir karşılaştırmada buluyor.

‘96 direnişi; ‘91’de Sovyetler’in ve Doğu Bloku ülkelerinde yaşanan utanç verici çöküş sonrasında tüm dünya çapında “küreselleşme” kavramı çerçevesinde sürdürülen yoğun bir karşı-devrimci dalgaya Türkiye topraklarından verilmiş en güzel ve sarsıcı yanıt olma özelliğini taşıyordu. Türkiye devrimcilerinin canları pahasına verdikleri mesaj, devrimin insanlığın ve ezilen halkların tek gerçek umudu olduğuydu. 12 devrimcinin canı pahasına, dünyayı saran gerici rüzgarlara karşı uluslararası planda etkileri açısından bir ilk ciddi çıkış gerçekleştirilmişti. Bu Türkiye devrimci hareketi açısından ayrıca bir gurur ve onur kaynağıydı. Yanısıra uluslararası planda devrimci güçler için bir moral kaynağı oldu.

Bugün sürmekte olan büyük devrimci

direnişimiz ise, apayrı koşullarda yaşanıyor. Bugün artık yeni dünya düzeni adı altında estirilen gerici rüzgarlar tersine çevrilmiş durumdadır. Emperyalist-kapitalist barbarlık dünyanın her yanında şiddetli protestolara konu olmakta ve her geçen gün devrim ve sosyalizm davası daha net bir alternatif olarak dünya emekçilerinin ve ezilen halklarının umudu haline gelmektedir. Böyle bir tarihsel süreçte Türkiye devrimci hareketi çok daha zorlu bir sınav veriyor. Zaferimiz artık ‘96’dan da büyük olacak, bu kez devrimin ve sosyalizmin güncelliğini göstermiş olacağız. Emperyalist-kapitalizmi bir kez daha ve daha güçlü bir biçimde Türkiye topraklarında sarsacağız.

Bu büyük bir sorumluluktur. Türkiyeli devrimciler ve en başta da onun en seçkin parçası olan devrimci tutsaklar, geçmişte olduğu gibi bugün de, bu sorumluluğun gereklerini yerine getireceklerdir. Devrimci mirasımız, en başta da ‘96 büyük şanlı direnişimiz bunun kanıtıdır ve zafere olan inancımızı pekiştirmektedir.

Devletin hücre saldırısındaki kararlılığını ve bunca ölüme karşı kayıtsızlığını olduğu gibi, emperyalistlerin hücre saldırısına sundukları desteği, tersindense direnişe karşı sermaye devletinden geri kalmayan tutumlarını buradan hareketle anlamak gerekir.

Ama bir kez daha yineliyoruz ki, hangi bedeller pahasına olursa olsun, dün kazandık bugün de kazanacağız! Devrimin yenilmezliğini ve insanlığın tek gerçek geleceği olduğunu göstereceğiz!

Ölüm Orucu direnişçisi Muharrem Horoz ölümsüzleşti...

Muharrem Horoz

TKP/ML dava tutsağı.Ölüm Orucu Direnişi’nde TKP/ML dava tutsaklarının 1. ekibi içerisinde yer aldı.

1967 Sivas doğumlu. Trakya Üniversitesi Makine Mühendisliği bölümünü bitirdi. Temmuz 1999 yılında TKP/ML’ye yönelik polis operasyonunda gözaltına alındı ve yoğun işkencelerden geçirildikten sonra tutuklanarak Ümraniye hapishanesini konuldu.

Muharrem Horoz, direnişini sürdürdüğü Kandıra F tipi hücrelerinden zorla alınarak İzmit Devlet Hastanesine kaldırdı. 4 kez zorla müdahale edildi. Her defasında zorla yapılan müdahaleyi reddetti. 5. kez zorla yapılan müdahale sonucu, direnişinin 236. gününde ölümsüzleşti.

‘96 Zindan Direnişi şehitleri anıldı

‘96 yılında yaşanan ÖO ve SAG direnişinde yitirdiğimiz 12 devrimci için 28 Temmuz günü Sarıgazi Mezarlığı’nda bir anma gerçekleştirildi. 12 şehitten biri olan Ali Ayata’nın mezarı başında buluşuldu. Anmada “‘96’dan 2001’e Ölüm Orucu şehitleri ölümsüzdür!” pankartı açıldı. ‘96’dan bugüne Ölüm Oruçları’nda şehit düşenlerin resimleri taşındı.

Mezar başındaki anmaya ‘96 yılında kaybettiklerimiz ve tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başlandı. Ardından hazırlanan ortak metin okundu. Metinde; devletin devrimci tutsaklara yönelik teslim alma ve yoketme politikası; dönemin Adalet Bakanı Mehmet Ağar tarafından bu politikalar doğrultusunda çıkartılan 6 Mayıs genelgesi ve genelgenin hemen ardından Eskişehir Tabutluğu’na sevklerin başlamasıyla birlikte başlayan, 69. gününde 12 şehit ve onlarca sakat pahasına zaferle sonuçlanan direniş ortaya konuldu. Devletin hücre politikasının bu görkemli direniş sonrasında da sürdüğü, bunun üzerine 2000 yılı Ekim’inde devrimci tutsakların yeniden Ölüm Orucu’na başladıkları ve gerçekleşen katliamla birlikte onlarca tutsağın şehit düştüğü, buna rağmen direnişin hala kararlılıkla sürdüğü anlatıldı.

Ortak metnin ardından 2001 Ölüm Orucu şehidi Nergis Gülmez’in annesi Selvi Gülmez, cezaevlerindeki baskı ve uygulamalardan, devletin vahşetinden ve devrimci tutsakların kararlılığından bahsetti.

Anma sırasında “İçerde, dışarda hücreleri parçala!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!” sloganları atıldı. Söylenilen marşların ardından anma sona erdi ve toplu olarak Nergis Gülmez’in mezarı da ziyaret edildi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Ölülerimizden dahi korkuyorlar

İzmir Hücre Karşıtı Platform olarak, her yıl 29 Temmuz’da olduğu gibi, bu yıl da mezar ziyareti ve anma gerçekleştirmek istedik. ‘96 SAG ve ÖO’nda şehit düşen Müjdat Yanat ve Tahsin Yılmaz’ın mezarları başında gerçekleştirmek istediğimiz anmaya jandarma izin vermedi.

Buca Mezarlığı’na gittiğimizde, jandarma birlikleri mezara 300 metre uzaklıkta barikat kurmuşlardı. Jandarma komutanı ancak yakın akrabalarının gidebileceğini söyleyerek otobüsleri geri çevirdi.

Tahsin Yılmaz’ın Bornova’daki mezarında da jandarma birlikleri barikat kurmuşlardı. Mezarlığa yakın bir yerdeki benzin istasyonunda durduk. Kitle araçlardan inip biraz yürüdükten sonra jandarma birlikleri durdurdu. Oturma eylemine geçen kitle türküler ve marşlar söylemeye başladı. Daha sonra Tahsin Yılmaz’ın ablası ve teyzesi karanfilleri alarak mezarlığa gitti. Tahsin Yılmaz’ın yakınlarının dönmesini beklerken, İzmir TMS’ye bağlı sivil polis timleri insanları taciz etmeye başladılar. *Alinteri* muhabirini gözaltına almaya çalıştılar ve çantasını alarak karnına vurmaya başladılar. Aldığı darbe sonucu arkadaşımız yere düştü. Daha sonra çantayı almak için beklemeye ve slogan atmaya başladık. Basın açıklamasını okumaya çalışan Orhan Saygıner de gözaltına alınmaya çalışıldı. Nihayet çanta alındı. Sloganlar eşliğinde araçlara binilerek geriye dönüldü.

Devlet ölülerimizden ne kadar korktuğunu sergilediği tutumla gösterdi. Fakat bizler, gerek ‘96 şehitlerimiz gerekse bugünkü ÖO şehitlerimiz için şunu söylüyoruz: “Ölüm hiç kutsandır mı? Tabii ki hayır! Ama onlar inançları ve idealleri uğruna ölümü sıradanlaştırdılar. Yaşamayı uğruna ölecek kadar seviyorlardı. Boranlardan kopup gelen kızıl karanfillerdi onlar.”

İzmir’den bir komünist

Ertuğrul Kaya yoldaşa...

Zafer ölümüne direnenlerin olacak!

Yüreğimden taşan sıcacık bir merhabayla başlıyorum Ertuğrul yoldaş.

Daha önce Ölüm Orucu’nda olan bazı yoldaşlara mektup göndermiştim. Sana ise bugüne kadar yazamadım. *Kızıl Bayrak*’ta çıkan mektuplarından birinde dışarıdan gelen mektupların inançlarınızı tazelediğini yazıyorsun. Bu duyguya ben de ortak olmak istedim. Kaç zamandır sana yazmak niyetindeyim. Bu akşam da mesai sonrası bunları yazıyorum. Şiirlere bakarken, *‘Ateşi Çalmak’* adlı romanda yeralan 1800’lerin Fransız işçilerinin dilinden düşürmediği şu marş gözüme çarptı:

*Tiranlar; hainler; onun bunun artıkları
Artık korkudan titremeye başlayın!
Adi suikastçiler çözülsün dizlerinizin bağları
Yakındır geliyor zamanı hesap sormanın
And içmiş askerleriz ki yeneceğiz düşmanı
Bir yiğit düşmeye görsün toprağa bizden
Doğurur onu toprak ana yeniden
Koparıp alsın diye kafalarınızı*

Zamanında çok güzel söylemiş Fransız işçileri. Çünkü Fransız burjuvazisini ortaya çıkıttığı andan itibaren tanıyorlardı. Her türlü mücadeleye girişimlerini toplu katliamlarla bastırmıştı.

Sömürücü ve baskıcı egemen sınıf, düzenleri hangi çağda olursa olsun ezilenlere karşı aynı tutumu sergilemişler. Şimdi ise dünyanın her yerinde en modern teknikleri kullanarak ve herkesin gözleri önünde yapıyorlar bunu. En iyi örnek son G-8 zirvesinin yapıldığı 20-22 Temmuz’da Cenova kentinde 300 bin kişilik anti-empyrialist kitlenin gerçekleştirdiği eylemlere gösterilen gerici tepkidir. Bu eylemler önceki bütün gösterilerden daha kitlesel olduğu gibi, politik ve pratik olarak da oldukça ileridedir.

Bütün Avrupa’da ve özellikle Cenova’da haftalar öncesinden devletin aldığı tüm önlemler boşa çıktı. Dünyanın dört bir tarafından gelen kitle kızıl bayraklar ve enternasyonal eşliğinde sosyalizm taleplerini birlikte haykırdı. Bunun en anlamlı yanı, bu kez işçi sınıfının katılımının daha da kitlesel oluşuydu. İtalya’daki metal işçileri greve gitmiş, itfaiye işçileri kendilerinden yardım isteyen polise yardımı reddederek protestocu kitleden yana saf tutmuştu. Tepki öylesine kapsayıcı idi ki, rahibeler bile

açlık grevi yapıyorlardı. Güney Kore’de de eylemler yankısını bulmuş, metal işçileri polisle dişe diş çatışarak Cenova’daki sınıf kardeşlerine destekte bulunmuşlardır.

Geçtiğimiz sürecin dünyadaki yansımaları böyle. Türkiye’ye baktığımızda, 6 aydır devam eden yapısal krizi yaratanlar topluma bir “çıkış yolu” olarak İMF-TÜSİAD programlarını sunmakta ve bu programları harfiyen uygulamaya çalışmaktadır. Kamuoyuna yapılan anketler, kitlelerin düzen kurumlarına güvenmediklerini ve hiçbir beklentilerinin kalmadığını göstermektedir. Yoksulluk 6 ay içinde korkunç boyutlara ulaşmış ve işsizlik milyonlarla ifade edilir olmuştur. Düzenin bu tablo karşısında kitlelerin önünde hiçbir itibarı kalmamıştır. Şimdi düzen yeni partileriyle imaj tazelemeye çalışıyor.

İstihdam yaratmadıkları için açlığa mahkum ettikleri emekçi kitlelere istedikleri kadar saadetten ya da güvenden bahsetsinler... İşsiz bıraktıkları kitleleri sadece açlığa itmiyor, adeta soyup soğana çeviriyorlar. Sağanak halindeki zamlar, ek vergiler, sefalet ücretleri, esnek çalışma, özelleştirme, tarımın tasfiyesi, eğitimin paralı hale getirilmesi vb. saldırılar, toplumun ezilen bütün kesimlerini kapsamaktadır ve bu saldırılar daha da artmaktadır.

Bu anlamda senin de dediğin gibi yoldaş, zorlu bir süreçten geçiyoruz. Bu zorlu süreçte direnenler ayakta kalacaktır. Ölüm Orucu Direnişi bu bilinçle başlatıldı. Bugün 300’lü günlere, ayları mevsimleri devirerek gelindi. Bedelleri ne kadar ağır olsa da, bu onuru tarih yazacaktır. Binbir zorbalık ve sahtekarlıkla bitirmeye çalıştı sermaye devleti. En son olarak şartlı salıvermeler ve tahliyelerle direnişi bitirmeye çalıştı. Ailelere mektup göndererek psikolojik baskı kurmak istedi. Buna son olarak Ölüm Orucu’na giren 6. ekiple yanıt verildi.

Sözlerimi burada noktalarken biz sınıf devrimcileri olarak görkemli direnişinizden güç alıyoruz. Sizlere layık olmaya çalışacağız. Herşeyin bu kadar kolay bitmeyeceğini bizler de göstereceğiz.

Taşıp kabaran kabına sığmaz yoldaşça sevgimle sizleri kucaklıyorum.

**Katil devlet dize gelecek!
Son sözü direnenler söyleyecek!**

İstanbul’dan genç bir işçi yoldaşın

“Sorun çözülmmediği sürece direniş de devam edecektir!..”

Buca Cezaevi Müdürlüğü eliyle Adalet Bakanlığı’na/Ankara

20 Ekim ve 10 Aralık tarihlerinde başlayan Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Oruçları, bakanlığın tüm engelleme, boşa çıkarma girişimlerine karşın mevsimleri geride bırakarak devam ediyor.

... ve bu uygulamalar varolduğu müddetçe bunlara karşı insanca direniş de sürecektir. Bugün 29 Temmuz 2001 tarihinde 6. Ekip Ölüm Oruççuları da bu direnişin bir parçası olarak eylemlerine başlıyorlar. İnsani ve kabul edilebilir bir çözüme ulaşamadığı sürece eylemimizin devam edeceğini her fırsatta dile getiriyoruz.

Bizler eylemin daha önce açıklanan taleplerinin tarafından karşılanarak bir an önce kaldırılması istemiyle 6. Ekip Ölüm Oruççularına destek olmak amacıyla 29 Temmuz 2001 tarihinden itibaren Süresiz Açlık Grevi’ne başlıyoruz. Sorun çözülmmediği sürece direniş de devam edecektir!.. Bu unutulmamalıdır...

Gereği için bilgilerinize sunarız.

29 Temmuz 2001

Emrah Dertli, Alaattin Karadağ, Binali Yazar
Kapalı Cezaevi YB-3
Buca/İzmir

(Cezaevi idaresinin karalayarak sansürlediği cümleler boşluk olarak gösterilmiştir...)

Resul’ün vasiyeti, kendini arayan şehir ve devrimci

*Gecenin karanlığından sıyrıldı gün ışığı
Çatıverdi günün orta yerinde
Yorgun işçiler başladı uyanmaya
Sabahın bir beşinde
Bir çift yürek atar bu saatte
Buca Cezaevi’nde
Gece nöbetlerini beklerken
Fırar eder birden Habip’le*

*Bir devrimci yolunu arar durur bulamaz
Bulup da çıkartamaz
“Resul” elinden tutarak ayağa kaldırır
sırtını okşayarak “bak” der!
“Bir elin beş parmağıyla yola çıktık,
ne zorluklarla bugünlere geldik,
artık bayrağı devralma sırası sizde”*

*Bayrağı kapıldığı gibi sokakta soluğunu alır
devrimci
Bir gece Gültepe’yi boyar.
Bir gece Yamanlar’ı donatır,
Bir gece köprülere kazır kendi elleriyle
Resul’den devraldığı bayrağı
İzmir proletaryasının beynine örsle çekiçle
Bir gece de Çiğli Organize’de sabahlar
Tariş direnişçilerinin ruhunu kuşanarak*

*Gecenin karanlığından sıyrıldı gün ışığı
Çatıverdi günün orta yerinde karanlığa
inad
Servislerine binip hiçliklerini seyre
dururken işçiler
Kuşlar sabah cıvıltılarıyla geleceği
müjdeliyordu*

*İsyan etmek üzere olan semtler
Köpürmeye yüz tutmuş fabrikalar
patlamaya hazır volkanlar
Sömürüle sömürüle bomboş olan işçiler
Geleceğini arayan proletarya İzmir*

*Umudunu yitiren semtler seni arar
Resul’üm
Seni arar Cumhuriyet Meydanı’ndaki
mitingler, 1 Mayıs’lar
Geleceğini arayan işçiler seni bekler
Habip yoldaş
Bakırçay havzasındaki demir çelik
fabrikaları yolunu gözler
Kitleler seni bekler yürekli Hatice
Melankolik sesinde bulur kendini, seninle
bütünleşerek*

*Yürekler elde tutuşturulup tetikte bekliyor.
Şimdi insanlığın nabzı hücrelerde atıyor.
“İnsan gibi insan” olmak Habip’le
bütünleşmektir
Geleceğini arayan şehir ve devrimci
Resul’ün vasiyetinde bulacak kendini.*

A. Karadağ/Buca Cezaevi
7 Temmuz 2001

Berlin’de dayanışma eylemleri sürüyor

28 Temmuz’da Berlin’de Detudak’ın düzenlediği Ölüm Orucu’yla dayanışma eylemi Berlin’in işlek bir semtinde gerçekleştirildi. Eylem için hazırlanan dövizler ve temsili tabutlar her zamanki gibi ilgi çekti. Eylemde bildiriler dağıtıldı, konuşmalar yapıldı. Katliamdan dolayı Türk devletini protesto etmek için Türkiye turizmini boykot etme çağrısı okundu. Sık atılan sloganlarla Ölüm Orucu Direnişi’ndeki devrimci tutsaklar sahiplenildi, devletin katliamcı yüzü teşhir edildi. Eylem dünyada ve Türkiye’de şehit düşmüş tüm devrimciler anısına saygı duruşuyla ve bir sonraki eyleme çağrıyla son buldu.

Devrimci tutsaklar yalnız değildir!

BİR-KAR/Berlin

ÖO şehidi Hatice Yürekli yoldaşın direniş günlüğünden...

“Hücre saldırısına ölüm pahasına geçit vermeyeceğiz!..”

26 Ekim '00, saat: 3-4 arası

Daha en baştan zafere kilitlendiğimiz Süresiz Açlık Grevi direnişimizin ilk günü ve ilk saatlerinde, büyük bir coşku ve heyecanla dolu yüreğim.

Partimin doğru stratejik ve taktik politik hattı yol gösteriyor, geleceğe ışık tutuyor, zafere olan inancımı bilimsel olarak temellendiriyor.

Yoldaşlarımızın devrim davasına sarsılmaz bağlılığı, yüreğime umut, bilincime direniş, gözlerime ışık oluyor.

Ve devrimimizin temel gücü olan işçi sınıfının, tarihsel olarak kanıtlandığı gibi, Türkiye topraklarında da devrimin kızıl bayrağı altında savaşacak oluşu, bunun düşünün bile yaşattığı coşku...

Ekim Devrimi'nin 83. yıldönümü ve Partimizin kuruluşunun 2. yıldönümüne yaklaşan günlerde olmanın heyecanı...

Zindan duvarlarına rağmen, özgürlüğün sınırsızlığında olma bilinci...

Özetle; devrimin değerlerine kapsamlı bir saldırı anlamına gelen hücre saldırısına ölüm pahasına geçit vermeyeceğiz. Esnemektense kırılmayı tercih edecek, Partimizin bayrağına **asla** leke sürdürmeyeceğiz. Kazanan biz olacağız! “Diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölmek yeğdir! No Passaran!”

5 Kasım '00/Direnişimizin 11. günü

Günlük yazma alışkanlığımın olmayışı bir neden olmakla birlikte, esasta süreklileşen baş ağrıları nedeniyle bugüne kadar yazamamış oldum. Ayağa kalktığım zamanlar ise, nöbet/günlük işlerin dışında, Parti ve Devrim Haftası çalışmalarıyla geçiyordu. Kartlarımızı zamanında bitirdik. Kapakta bir dünya ve dünya üzerindeki karaların kızıla boyandığı ve üzerinde Parti bayrağımızın orak çekiç-yıldızının bulunduğu komünist dünya betimlemesi, altında da *Komünist Parti Manifestosu*'nun bitiş paragrafı... Panomuz, belki de bugüne kadar Ulucanlar'da yapılan en güzel pano oldu. Şimdi de 7 Kasım'da yapacağımız programımıza hazırlık yapıyoruz. Mütevazı bir program olacak. Bu koşullarda farklı olamazdı.

Devletin Uşak'taki gelişmeleri neredeyse seyirci konumunda izlemesinin bir hesabın ürünü olduğu açık.

Hikmet Sami de konuşmasında bunu ele veriyor zaten. Sorunun çözümü F tipi cezaevleriymiş. Öncesinde siyasilere dönük yürüttükleri anti-propaganda yeterince karşılık bulamayınca, önceden de değindikleri ama bugün öne çıkardıkları çeteler, organize suçlarla ilgili, kamuoyunun hücrelerle ilgili desteğini almaya çalışıyorlar. Bu bir acizliğin ve çaresizliğin yansıması. Güçlü ve kararlı bir direnişle bu oyunları bozmak mümkün. Direnişimizin zaferi daha somut, gerektiği gibi davranılabildiği koşullarda.

11 Kasım 2000 Cumartesi, saat: 3:15-3:30 arası/Direnişin 17. günü

Hafta içi bir dosttan aldığım mektupta bizlere saygı duyduğunu ve Nazım'ın “Ve zafer artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar tırnakla dişle sökülüp kazanılacaktır” dizelerini yazmıştı.

Evet, bedenlerimiz mumun erimesi gibi eriyor her geçen gün. Ama bu her geçen gün bizi zafere bir adım daha yakınlaştırıyor.

Bu direniş bir ayırıştırma ve saflaştırma işlevi de görüyor aynı zamanda. Direniş tutumunu seçenler ile “beklemeyi” tercih edenler arasında...

Ve Partimiz bu süreçten daha da güçlenerek çıkacaktır. Tıpkı Ulucanlar katliamında iki değerli militanını şehit vermiş olmasına rağmen gösterdiği gelişmede olduğu gibi...

Ve kanımızla canımızla ördüğümüz bu direniş, tüm sonuçlarıyla işçi sınıfı ve emekçilerin hareketini ivmelendiren bir etkide bulunacaktır.

Sonuçları ne olursa olsun, kazanan devrim davası olacaktır...

21 Kasım Salı/Direnişin 27. günü

Direnişimizi gün gün örerken, aynı zamanda Ölüm Orucu'nun pratik hazırlıklarını da yapıyoruz. Bugün Kırşehir'den yoldaşların gönderdiği kartı aldık. Yoldaşlarımızın, direnişin dışarı ayağını örmek çerçevesinde, sürecin ciddiyetine uygun hareket ettiklerinden en küçük bir kuşku duymuyoruz. Biliyoruz ki onlar her zaman bizimle, yüreklerimiz-nabızlarımız bir atıyor. Bu zafer koşusunda birlikte koşuyoruz.

Bu çatışma esasta iki temel sınıfın temsilcilerinin ideolojik çatışması olarak yaşanıyor. Pratikte görünimleri farklılaşsa da, düzen cephesinin devrim cephesine yönelttiği topyekûn kapsamlı saldırının ideolojik-politik yanını oluşturuyor. Bu yanıyla, sorumluluğumuz işçi ve emekçilerin haklı mücadelesini geliştirmek/güçlendirmek çerçevesinde bir yere oturuyor. Yani bizi teslim alamayacağını gören sermaye devleti, işçi ve emekçilere de esas çatışmada kolay boyun eğdiremeyeceğini görmüş olacaktır.

26 Kasım 2000 Pazar/Direnişin 32. Ölüm Orucu'nun 2. günü

Dün akşam SAG'dan Ölüm Orucu'na geçiş etkinliği düzenledik. Güzel ve anlamlıydı. (...), onunla sınırlı bakılamadığı koşullarda sürecin anlamını daha derinden görmek olanaklı olabiliyor. Sorumluluğumuzun büyük oluşunun farkındayız ve buna uygun bir duruş içinde bulunuyoruz. Her

zamankinden daha sakin, daha emin adımlarla götürüyoruz süreci. Zaferi kazanacağız! Bu inancın güçlülüğü, bizi böyle rahat, adım adım ölüme yakınlaştıran... Yaşasak da yaşamasa da, sonuçta kazanacağımıza kuşkumuz yok. Özcesi, görevimizi yerine getiriyor olmanın rahatlığıdır yaşanan...

27 Kasım Pazartesi/Direnişin 32. Ölüm Orucu'nun 3. günü

Zaman hızla ilerliyor. Ve biz zafere her geçen gün daha da yaklaştığımızı biliyoruz. İçeride zafere kilitlenmiş, ölüme uzanan yolculukta sakinimsiz ilerleyenler sürecin başını çekiyor olmakla birlikte, dışarıda da hiç de azımsanmayacak düzeyde bir sahipleniş söz konusu, ya da hücre saldırısına karşı duruş... Bu yanılla 25 Kasım'da yapılan miting, nitelik olarak oldukça iyiydi diye düşünüyorum. Yanısıra azımsanmayacak bir kitle katılımının da olduğu açıktı. Günlerin ilerlemesiyle, içerinin kararlı yürüyüşüne paralel olarak dışarının da hareketliliğinde gözle görülür bir değişiklik olacaktır.

Buraya özgü olarak şu söylenebilir. Cezaevi idaresi tuhaf denilebilecek düzeyde bir ilgi ve yakınlık gösteriyor bize. Şimdiye kadar olmadığı biçimde isteklerimizin çoğu yerine getiriliyor. Dün bizi katleden, işkencelerden geçiren onlar değildi sanki. Yaşanılanların kolayından unutulamayacağını onlar da biliyor aslında.

Kimbilir şimdi ne hain hesaplar geçiyor kafalarından. Hiç önemli değil. Hiçbir gerici-kontra çaba direnişimizi etkileyemez. Zafer yolculuğuna emin adımlarla çıkmış olanları hiçbir güç etkileyemez.

9 Aralık Cumartesi/Direnişin 45. günü

Direnişimiz tüm görkemi ve sarsıcılığıyla zafere doğru ilerliyor. Zaferi insanlığa armağan edeceğiz. Bu o kadar kesin ki bizim için.

Düşman cephesinden kafa bulandırmaya, karıştırmaya dönük taktikler, direnişimizin gücü karşısında iyice zavallılaşıyor.

Bundan bir ay önce değil belki ama, yeni bir kitle hareketliliğinin gelişiminin daha gözle görülür bir hale geldiğini düşünüyorum. Bu aynı zamanda bir politik düzeyi de anlatıyor. Kuşkusuz direnişimizin de katkısıyla gelişen bu hareketlilik, sistemin en büyük açmazlarından biri bugün için.

O sözde kararlı tutumlarının değişmesinde bu durumun önemli bir etkisi olacağı da açık.

Direnişimizin etkisi zindan sınırlarını çoktan aştı. Birçok kesimde belli bir duyarlılık ve tepkinin ortaya çıkmasını sağladı. Daha edilgen ve çekingen duran kesimlere cesaret geldi. Sürecin en kritik yanı da bu sanıyorum. Zindanlarda geliştirilen direniş hattı, devrimci önderlik misyonunun da yaşamda sınanmasına yolaçtı.

Bu süreç aynı zamanda bir sınama süreci. Devrimci önderlik iddiasının hakkını verenler, bunda samimi bir çaba içerisinde olanlar, devrime daha da yakınlaşıyorlar...

Kazanan biz olacağız!

Kazanan işçi ve emekçilerin haklı mücadelesi olacak!

Basında Türk-Pişkinsüt tartışması...

İşkence, işkenceciler ve düzen “adalet”i...

İşkence yapanları bırakıp...

Bekir Coşkun

Adalet Bakanı ne Hikmet'se Sami Türk'ün işkence yapanları bırakıp, işkence aletlerini ortaya çıkaran Sema Pişkinsüt'ün yakasına yapışması, kendi hukuk anlayışlarına ters değil.

DSP'ye de uyuyor.

Liderleri Ecevit'e de.

Söyler misiniz; daha birbuçuk ay önce hırsızları değil, onları kovalayan savcılar ve jandarmayı “**kınayan**” kimdi?..

Başbakan Ecevit.

Pekiii...

Hiçbir çağdaş hukuk sisteminde olmayan **karı-koca partisi** olup, karı-koca dışında parti içinden bir aday çıktığında, onu tekme tokat döven kim?..

DSP...

O zaman bunların **Bakan**'ı ne **Hikmet'se Samimi Türk**, tabii ki işkence yapanları bırakıp, işkence aletini ortaya çıkartanın yakasına yapışacak.

*

Karakolda işkence aletini bulup basına gösterdi diye, **Sema Pişkinsüt**'ün başına gelenler pişmiş tavuğun başına gelmezken, kimimiz “**niçin?**” diye düşünüyoruz.

Yanıtı zor değil:

Türkiye, ekonomik krizden çok daha beter bir hukuk krizi yaşıyor.

Değeri düşen **Türk parasının** yerine, **kanunları** koyun.

Batan bankaların yerine, **mahkemeleri.**

Bankazedelerin yerine koyun, mahkeme koridorlarında hukuku arayan insanları.

Af kanunu; dalgalı kur.

Mafya; spekülâtörler.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi; IMF...

*

Ekonomik krizden bin beter.

Hukuk krizi bu.

Af kanunundan cezaevlerindeki rezaletlere... Yolsuzlukları örtmekten yargıyı-polisi-jandarmayı sindirmeye kadar. Birçok gaflet ve basiretsizlikle, bunlar asıl **hukukta kriz** patlattılar.

Ancak hukuk bir yüce değer olduğu için, zeytine-peynire, ya da taşıt vergisine yansıtılamaz.

Hukuk krizinin bedelini zam mam olarak da ödeyemezsiniz.

Onun bedeli ağırdır.

Gözyaşı, acı, can, kan.

Ve tüm uygar dünyada saygınlığı olmayan, çürümüş, kişilik ve özgürlükten yoksun zavallı bir toplum olmanın utancı.

Nasıl ödersiniz?..

Nasıl?..

(*Hürriyet/1 Ağustos 2001*)

Türkiye'deki işkenceyi kim inkar edebilir...

Cüneyt Koryürek

Eski TBMM İnsan Hakları Komisyonu Başkanı, DSP Milletvekili Sema Pişkinsüt'ün başı dertte. Adalet Bakanı'ndan savcısına kadar herkes, Pişkinsüt Komisyonu'nun dokuz cilt tutan araştırmasında, işkence gördüğünü iddia eden tutuklu ve hükümlülerin adlarının açıklanmadığından dolayı, Pişkinsüt'e saldırıyorlar. (...)

Basın özgürlüğü için, haberin kaynağı 'mukaddes' addediliyorsa, bir milletvekilinin, konuştuğu kişilerin adlarını vermek istememesi neden bu kadar büyütülüyor? İşkencenin karakolda veya tutukluluk halinde, Türkiye'de yapıldığını kimse inkâr edebilir mi?

Konu sadece işkence değil. Bakın, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde hemen her gün Türkiye Cumhuriyeti suçlu bulunuyor ve para cezasına çarptırılıyor. Peki, bu suçları devlet mi işliyor? Bu suçu işleyenleri, devlet destekliyor mu? Veya kışkırtıyor mu? Yoksa, bütün bunlara devlet gözlerini bile bile mi kapıyor? AİH Mahkemesi tarafından para cezasına çarptırılan TC hükümeti, bu parayı kendi mi ödüyor? Kendi ödüyorsa, suçun kendi bilgisi çizgisinde olduğunu kabul ediyor? Yoksa, bu cezaları suçu işleyenler mi ödüyor?

Bütün bu birbirleri ardına akla gelen sorulara, acaba kim cevap verir? Sen, devlet olarak, işkenceyi bırak desteklediğini durduramıyorsan, senin devletliğin nerede kaldı derler adama. Buna karşın, bakan ve savcı işkence olup olmadığı konusunu, bal gibi bilerek bir tarafa atıyorlar ve 'İsimlerini verin de araştıralım' diyerek, Pişkinsüt'ün dokunulmazlığının kaldırılması için birbirleriyle yarış ediyorlar. Sonra da Bakan, Pişkinsüt'ün şov yaptığını söyleyebiliyor! (...)

(*Radikal/1 Ağustos 2001*)

“İşkenceyi önleme” değil adeta “teşvik etme”...

Cengiz Çandar

(...) Bu toplumun ezici çoğunluğu gibi, Hikmet Sami Türk'le bizim aramızdaki

'güven mukavelesi' de 2000 yılının sonunda sona erdi. O gün bugündür yaptığı hiçbirşeye inanmıyor, güvenmiyorum. Ve, tıpkı Sema Pişkinsüt gibi ben de, '21.Yüzyıl'da böyle bir kişinin Türkiye'nin Adalet Bakanı olmasının sakıncalı olduğu' kanaatini taşıyorum.

Hikmet Sami Türk adı, uzun bir sessizlik döneminin ardından, 'yolsuzluk soruşturması' yürüten savcılara karşı harekete geçmesiyle duyuldu. Son marifeti ise, eski TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu Başkanı ve kendi partisinin milletvekili Sema Pişkinsüt'e karşı başlattığı 'karalama' kampanyası.

İşkenceye karşı yürüttüğü mücadele ile Türkiye'nin 'yüzakı' sayılabilecek nadir milletvekillerinden biri olan Sema Pişkinsüt'e, görüştüğü 'işkence mağdurları'nın isimlerini açıklamadığı için Hikmet Sami Türk'ün emrindeki bir savcı, 'suçun işlenmesinden sonra failine yardım' ithamıyla dokunulmazlığının kaldırılması için 'fezleke' hazırlamaya kalkıştı.

İşkenceyi ve işkencecileri bir yana bırakıp, bu işin üzerine gidenlere yönelik bu 'cadı avı'na karşı Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, tam da beklenen tepkiyi verdi ve Sema Pişkinsüt'ü 'terör örgütlerinin ağızıyla konuşmak' ve 'şov yapmak'la suçladı.

Bu Adalet Bakanı bizi bu tavrıyla şaşırtmadı. Ama artık bazı gözlerin açılması mümkün olmuştur.

İşin vahameti, Bakan Hikmet Sami Türk'ün gerçek kimliğinin kamuoyunun gözleri önüne serilmesi değildir. Bundan ötededir. Bu son olay, Türkiye'de 'siyasallaşmış yargı'nın 'yasama'ya bir 'tecavüz'ü niteliğindedir. Sema Pişkinsüt'ü savunmak, onunla dayanışma göstermek bir 'demokratik vecibe' olarak ortaya çıkmıştır.

Bunun yanı sıra, Sema Pişkinsüt'e tam da bu konuda Adalet Bakanı'nın açtığı 'kampanya', bu hükümetin 'işkenceyi önleme' değil adeta 'teşvik etme' eğilimini yansıtmaktadır... (...)

(*Yeni Şafak, 31 Temmuz 2001*)

Bunca zulme katlanmak...

Perihan Mağden

(...) Pazartesi gecesi Star'daki Ana Haber'de (yalnız Star'da çıkıyor: Küçük Armutlu/ölüm oruçları/açlık grevleri bu tali 'mevzular', yalnız Star'da) o Meşum Operasyon'da Bayrampaşa'daki koşuşlarına KAPALI YERDE KULLANMAYINIZ göz yaşartıcı bombalardan atılan... Kapalı Yer'e: Koşuşlarına, Kadınlar Koğuşu'na fırlatılan onlarca bombadan, o bombalardan alev almadan yanan, diri diri canlı canlı yanan... İşte Hacer Arıkan öyle kötü yanmış ki, azıcık gösterebiliyoruz dediler yüzünü, yanmadan önceki bir resmini gösterdiler sonra, sesini verdiler. Hacer Arıkan: "Artık burnun yok dediklerinde, ben 'Olsun' dedim. 'İşlevini görüyor ya'. Sonra görünce aynada ne kast ettiklerini anladım" diyor.

Büyük bir tevekkülle. Yüzü yanmış gitmiş, bitmiş Hacer Arıkan'ın. O muhteşem Tantan/Türk (bu isimleri HİÇ unutmayalım) Hayata Yakarak Döndürüş Operasyonu'nda.

"Hemşire 'A, yeşil gözlüymüşsün sen' dedi" diyor Hacer Arıkan. "Yanmadan önce sarı saçlı yeşil gözlü güzel bir kızdım. Şimdi böyleyim. Mühim olan yaşama sevinci" diyor. Yaşama sevincini yaktırmamış. Onun yüzünü yakmışlar. YOK ETMİŞLER genç bir kadının yüzünü. 'Güçler' operasyon esnasında.

Sema Pişkinsüt'ü Türkiye'nin en bilinen gerçeklerinden işkenceyi işte, başında bulunduğu komisyonla, resmi olarak teşhir ettiği için, mahkemelerde süründürmeye kararlı Hikmet Sami Türk, ağır yuhalandı 'memleketi' Trabzon'da, sahada.

'Ucuz kahraman' dediği Pişkinsüt, Türk için "Türkiye'ye çok pahalıya mal olmuş bir 'kahraman'" dedi. Ağzına sağlık. Trabzonlu taraftarın da ağzına sağlık. Sema Hanım 'örgüt ağızıyla' konuşuyormuş. Ölüm oruçlarıyla ilgili hemen her yazımın akabinde bana üşenmeden etmeden bir cevap yollayan Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun da mektuplarından birinde bir örgüt bildirisini postalamıştı bana.

Örgütle aynı şeyleri söylüyormuşum. Ya, örgüt ağızı işte! Hayır. Ne Sema Pişkinsüt, ne de ben o örgütlerin üyesi değiliz. Bağlantılı değiliz. Şu değiliz/bu değiliz. Bunu sular seller gibi Ali Suat Bey de bilirler, Hikmet Sami Bey de.

Ama aklın yolu birdir, zulmün adı değişik dillerde değişik seslerle ama ZULÜM'dür. Gerçekleri ne kadar örtmeye yeltenseniz, ne kadar mahkemeler, savcılıklar, ilan kestirmeler, uğraşmalar, uğraştırmalar. Yaptınız işte yapacağınızı. O Operasyonu düzenlediniz. Yakıldı insanlar işte. Söz verdiniz. Tutmadınız. 32 can gitti operasyonda. Ölüm oruçlarında-şimdiye dek-29 kişi öldü.

Bütün bu ölüler.

Yüzü yanmış, yüzü yakılmış, YOK olmuş, yeşil gözlü sarı saçlı genç kadın.

Ben aklımcı 'tevekkülle' canımı sıkın anasonlu bir tüp diş macununa katlanıyorum.

Bunca hukuksuzluğa, aldırıışsızlığa, örtme/çarpıtma çabasına, bunca zulme, BUNCA ZULME, nasıl katlanacak ki bu insanlar?

Bu tüpün sonu gelmeyecek mi? Ne zaman bir 'ploff' duyup rahatlayacağız? İnsaf değil mi artık; yetmedi mi? Yetmedi mi, NE?

(*Radikal/1 Ağustos 2001*)

(*Başlıklar yazarların kendi cümlelerinden seçilerek SY Kızıl Bayrak tarafından konulmuştur...*)

~~_____~~

İHD İstanbul Şubesi

“Selam olsun direnenlere!”

Selam olsun direnenlere!

Dilan

Adana'da Zindan direnişiyle dayanışma eylemleri

Basın açıklamasına DİSK Bölge Başkanı, Genel-iş 2 No'lu Şube, Pir Sultan Abdal Derneği, HADEP, ÖDP, Halkevi, TUYAB ve Dayanışma Der'li aileler katıldı.

Bükemedikleri eli öpüyorlar

1., 2., 3. derken 4., 5. ve 6. ekiplerin de Ölüm Orucu'na başlaması, böylece devletin iyice aciz duruma düşmesi üzerine, Adalet Bakanı o bildik süklüm püklüm tavrı ile kamuoyuna bir takım açıklamalar yapmaya çalışıyordu. Ancak

Gücünü tarihten alan, ölümü türkü söyleyerek karşılayan eylemimizi en geniş kitleye ulaştırabilmek için bir an önce silkelenelim ve sevdaları bizim geleceğimiz olan devrimci tutsakları sahiplenelim. Ve onlar için bir türkü de biz söyleyelim.

Selam olsun ölümü yenenlere!..

Bir okur/Kayseri

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel-Fax: (0312) 230 11 80

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KİRSEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **Gebze/KOCAELİ**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 **KAYSERİ** Tel-fax:0 (352) 232 66 71

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık	Yurt içi	5 000 000 TL	Yurt dışı	200 DM
1 Yıllık	Yurt içi	10 000 000 TL	Yurt dışı	400 DM

Vural Uzal adına,

* TL için	: Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.	93937
* DM için	: İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.	1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Devrimci tutsaklardan ortak kararlılık:

“Tahliye oyunu da direnişimizi kıramayacak!..”

“... Hükümet 19 Aralık katliamıyla, tehdit ve şantajlarla sansürle, Ölüm Orucu direnişçilerine yapılan zorla müdahalelerle, ağır tecrit ve izolasyonlarla, yalan ve karalamalarla direnişimizin kendiliğinden biteceği üzerine yaptığı hesapları, Ölüm Orucu Direnişimiz’in kararlılıkla sürmesi sonucu tutmayınca yeni yalan ve karalamalarla, uygulamalarla direnişimizi boğmaya çalışmaktadır.

Oysa devrimci tutsaklar üç mevsimdir Ölüm Orucu Direnişi’ni kararlılıkla sürdürerek tek bir tutsak dahi kalsa; haklı, meşru, demokratik taleplerden vazgeçmeyeceğini tüm halka göstermiştir. Bunu çok iyi bilen hükümet ve onun Adalet Bakanı; bu gerçeği kabul etmek ve taleplerimize cevap vermek yerine direnişimizi "sessizce", "kimseler duymadan", "kimseleri etkilemeden" kendiliğinden bitirmek politikalarını devreye sokmaktadır. Bunun en son örneği olarak da, "cezaların ertelenmesi" uygulamasıyla bilinçli olarak sakatladığı direnişçilerimizin yanı sıra Ölüm Orucu’nu sürdüren direnişçilerimizi "salıvermektedir". Hesap açıktır. Tutsakların direnişini kırmak, haklı, meşru, demokratik taleplerimizi karşılamadan direnişimizin kendiliğinden bitmesini sağlamak... Bu boşunadır. (...) İçeride ve dışarıda, taleplerimiz kabul edilene kadar, direnişimiz sürecektir. Tecrit ve izolasyon koşullarında tek bir tutsak kalsa dahi çeşitli mücadele biçimleriyle boyun eğmeyeceğiz... “Yalanlarla, karalamalarla, sansürle, cezaları erteleme politikalarıyla, Ölüm Orucu direnişçilerimizin salıverilmesiyle F tiplerini, tecriti meşrulaştıramazsınız, uygulayamazsınız...”

“Taleplerimiz karşılanana kadar direnişimiz devam edecektir!..”